

Gia Tộc Ma Cà Rồng (Tập 3: Hé Lộ)

Contents

Gia Tộc Ma Cà Rồng (Tập 3: Hé Lộ)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04 - 05	10
5. Chương 06 - 07	14
6. Chương 08 - 09	17
7. Chương 10 - 11	21
8. Chương 12 - 13	25
9. Chương 14 - 15	30
10. Chương 16 - 17	34
11. Chương 18 - 19	40
12. Chương 20 - 21	44
13. Chương 22 - 23	50
14. Chương 24 - 25	55
15. Chương 26 - 27	59
16. Chương 28 - 29	64
17. Chương 30 - 31	68
18. Chương 32 - 33 - 34	74
19. Chương 35 - 36	77
20. Chương 37 - 38	83
21. Chương 39 - 40	87
22. Chương 41 - 42 - 43 - 44	91
23. Chương 45 (hết)	96

Gia Tộc Ma Cà Rồng (Tập 3: Hé Lộ)

Giới thiệu

Giới thiệu chung Trong các gia tộc quyền lực nhất ở New York, tồn tại một gia tộc bí ẩn của những n

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Vào một buổi sáng lạnh lẽo cuối tháng ba, Schuyler Van Alen ở trong phòng học của trường Duchesne, cảm thấy nhẹ nhõm trong căn phòng có trần nhà hình tròn cao vút, cổng vào có hình chân dung của John Singer Sargent - là một trong những người sáng lập trường Duchesne - đang đứng oai vệ. Cô kéo mũ trùm đầu của bộ y phục lông thú pacca lên mái tóc dày, sẫm màu, cô thích giấu mình hơn là nhận được những lời chào hỏi thông thường của các học sinh khác.

Thật khác thường khi nghĩ về ngôi trường này như một nơi ẩn náu an toàn, nơi để trốn tránh hay nơi cô luôn mong đến. Trong một thời gian dài, Duchesne, với sàn đá cẩm thạch sáng bóng nhìn bao quát ra Công Viên Trung Tâm không có gì khác hơn là một nơi tra tấn. Cô thấy khiếp sợ mỗi khi bước trên chiếc cầu thang lớn, cảm thấy thật khốn khổ trong những phòng học được sưởi lúc lạnh quá lúc lại nóng quá. Thậm chí cô còn thấy khổ sở với cái nền nhà lát đá mài của nhà ăn.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Ở trường, Schuyler thường cảm thấy mình vô cùng xấu xí và gần như bị xem là vô hình, mặc dù đôi mắt xanh sâu thẳm và hình dáng như thành viên của nhóm Dresden-doll trái ngược với điều này. Trong cuộc sống của cô, các bạn cùng lớp giàu có cũng đã đối xử với cô như một kẻ kì dị, một kẻ bị xã hội ruồng bỏ - không cần đến và cũng không muốn chạm vào. Ngay cả khi gia đình cô là một trong những gia tộc lâu đời và lừng lẫy nhất trong lịch sử của thành phố, nhưng thời thế đã thay đổi. Gia đình Van Alen, từng là một gia tộc danh giá và đáng tự hào, đã dần dần lụi tàn qua các thế kỉ, và thực tế bây giờ thì những điều về gia tộc này chỉ còn là dĩ vãng. Nó đang dần biến mất và Schuyler là một trong những người cuối cùng.

Trong một thời gian, Schuyler đã tin rằng người ông bị lưu đầy của cô khi quay trở về sẽ thay đổi được điều này - rằng sự hiện diện của Lawrence trong cuộc sống của cô có nghĩa là cô đã không còn cô đơn nữa. Nhưng những hy vọng đó đã tiêu tan khi Charles Force đã đưa cô ra khỏi ngôi nhà tồi tàn của cô trên đường Riverside Drive - ngôi nhà duy nhất mà cô biết.

- Là cậu tự ra khỏi chỗ này hay tôi phải làm gì đó hả?

Schuyler giật mình. Cô mãi nghĩ linh tinh mà quên mất này giờ mình đang đứng ngơ ngác trước cái tủ khóa chặt của cô và một người đang đứng phía sau. Những tiếng chuông báo hiệu một ngày mới bắt đầu vang lên. Đứng ngay sau cô là Mimi Force, người bạn cùng nhà mới.

Dù cho ở trường Schuyler cảm thấy lạc lõng như thế nào đi nữa thì cũng không thể so sánh nỗi sự lạnh lẽo giống như Bắc cực mà cô phải trải qua thường ngày ở ngôi nhà uy nghi lộng lẫy của gia đình Force trong thành phố, phía bên kia bảo tàng Metropolitan. Ở Duchesne, cô không phải nghe Mimi lầu bầu mỗi giây trong ngày hay ít nhất vài tiếng một lần. Không có gì đáng ngạc nhiên khi gần đây cô thấy Duchesne sao mà gần gũi thế.

Mặc dù Lawrence Van Alen bây giờ đã là Regis người đứng đầu Ma Cà Rồng, ông cũng bắt lực trong việc ngăn cản việc nhận con nuôi này. Bộ luật của ma cà rồng có quy định rất nghiêm ngặt về việc gắn bó giữa họ và người thường, để đảm bảo an toàn cho Máu Xanh khỏi sự dòm ngó không mong muốn. Trong bản di chúc cuối cùng của mình, bà Schuyler đã tuyên bố cô là một trẻ vị thành niên được giải phóng, nhưng những luật sư của Charles Force đã đưa vấn đề đó ra tranh luận ở phiên tòa của Máu Đỏ. Tòa án đã công nhận Charles là người nắm quyền hành và giành được quyền nuôi Schuyler.

- Sao? - Mimi vẫn còn đang đứng chờ.

- Ồ, xin lỗi. - Schuyler nói, tay cầm một cuốn sách giáo khoa và né qua một bên.

- Xin lỗi là đúng đó. - Mimi nheo đôi mắt màu xanh ngọc của mình và nhìn Schuyler tỏ vẻ coi thường. Đó cũng là cái nhìn cô ta ném cho Schuyler qua bàn ăn vào tối qua, và cũng là cái nhìn khi họ tình cờ chạm

mặt nhau ở hành lang sáng hôm đó. Cái nhìn ám chỉ: “Mày đang làm cái quái gì ở đây thế hả? Mày không có quyền tồn tại.”

- Mình đã làm gì cô ta chứ. - Schuyler thì thầm, nhét cuốn sách vào cái túi bằng vải bạt đã sờn rách của mình.

- Cậu đã cứu cô ấy.

Mimi nhìn trừng trừng vào mái tóc đỏ nổi bật của người đang nói.

Bliss Llewellyn, cô gái người Texas và từng là bạn thân của Mimi nhìn trừng trừng lại. Hai má của Bliss giờ đã đỏ như mái tóc của cô vậy.

- Cậu ấy đã cứu mạng cậu ở Venice, và thậm chí cậu còn không biết ơn cậu ấy.

Đã từng có một thời gian, Bliss là cái bóng của Mimi, vui vẻ làm theo mọi chỉ thị của cô ta. Nhưng sự tin tưởng giữa hai người bạn cũ đã vỡ vụn từ cuộc tấn công lần trước của Máu Bạc, khi Mimi bị phát giác là một kẻ đầy âm mưu nhưng kém hiệu quả. Mimi đã bị kết án thiêu sống nếu không có Schuyler giúp cô tại phiên tòa.

- Cô ta không cứu mình. Cô ta chỉ nói sự thật. Cuộc sống của mình chưa bao giờ bị nguy hiểm. - Mimi vừa đáp vừa chải lại mái tóc mượt mà của mình bằng chiếc lược bạc.

- Kệ cô ta đi. - Bliss nói với Schuyler. Schuyler mỉm cười, cảm thấy tự tin hơn khi giờ đây cô đã có người hậu thuẫn.

- Thật khó để làm vậy. Chuyện này giống như giả vờ rằng việc trái đất đang nóng dần lên không tồn tại vậy.

- Cô biết cô sẽ phải trả giá cho lời nhận xét này. Có lẽ sẽ có sỏi trong bữa ăn sáng của cô, nhựa đường trong sách vở cô hoặc là một sự phiền toái mới nhất - những tài sản ít ỏi của cô bị biến mất một cách đột ngột. Vừa mới đây cô đã bị mất chiếc mề đay của mẹ, đôi găng tay da và một bản cuốn The Trial của Kafka đã quần mép mà cô rất thích, có khắc tên trên trang đầu tiên với hai chữ cái “J.F”

Schuyler sẽ là người đầu tiên thừa nhận căn phòng ngủ dành cho khách thứ hai trong khu biệt thự của gia đình Force (phòng đầu tiên dành cho các quan chức) chẳng khác gì phòng búp bê ở dưới cầu thang. Phòng của cô đã được trang trí đẹp mắt và được trang bị những thứ đồ xa xỉ - những thứ mà mọi cô gái đều muốn có: chiếc giường khung kiểu công chúa với một cái chăn lông vịt êm ái, một tủ quần áo với đầy những bộ đồ thời trang, một trung tâm giải trí cao cấp, hàng tá đồ chơi cho con Xinh Đẹp - con chó săn của cô và một máy MacBook Air mới. Nhưng nếu nhà mới của cô đầy đủ tiện nghi vật chất bao nhiêu thì nó lại thiếu đi vẻ đẹp đầy mê hoặc so với ngôi nhà đá cổ lỗ mà cô từng ở.

Cô nhớ căn phòng cũ của mình, với những bức tường màu vàng chói mà cô gọi là Sương Núi và cái bàn ọp ẹp. Cô nhớ lớp bụi trên những tấm vải trong phòng khách. Cô nhớ Hattie và Julius, những người đã ở với gia đình cô kể từ khi cô chào đời. Dĩ nhiên là cô nhớ ông cô, nhưng trên hết cô nhớ tới tự do của mình.

- Cậu không sao chứ? - Bliss hỏi, thúc khuỷu tay vào người cô. Schuyler đã quay trở về từ Venice với một đồng minh bất ngờ. Nếu như trước đây cô và Bliss vẫn luôn thân thiện, thì bây giờ họ gần như không thể tách rời.

- Oa! Mình cũng thấy quen rồi. Mình còn có thể chiến đấu với cô ta một trận trong lòng ấy chứ. - Schuyler mỉm cười. Được gặp Bliss ở trường là một ân huệ nhỏ mà trường Duchesne đã ban cho.

Cô trở lại cầu thang cuốn, theo dòng người cùng hướng về một hướng và khi tầm mắt được thông thoáng, cô mơ hồ nhận thấy có gì đó đặc biệt phía trước. Đuôi mắt cô nhìn thấy một hình ảnh thoáng qua vừa đủ để cô biết được đó chính là anh. Cô không cần nhìn cũng biết được anh đang ở giữa đám đông sinh viên đi theo hướng ngược lại. Cô luôn cảm thấy sự hiện diện của anh như thể các dây thần kinh trong người cô bắt sóng ăng ten bất cứ khi nào anh ở gần. Có thể dòng máu ma cà rồng trong cô cho cô khả năng biết được bất cứ ai ở gần, hoặc cũng có thể sức mạnh khác biệt của cô chẳng có ý nghĩa gì ở đây cả. Jack.

Đôi mắt anh vẫn nhìn về phía trước, như thể anh chưa bao giờ thấy cô, chưa bao giờ nhận thức được sự hiện diện của cô. Tóc anh vàng óng, mượt mà - giống như em gái mình, được chải mượt về sau vầng trán cao; và không giống như bọn con trai khác xung quanh anh - ăn mặc một cách cầu thả, lộm thuộm, trông

anh thật bảnh bao trong chiếc áo nỉ ngắn và một chiếc cà vạt. Anh đẹp trai đến nỗi làm cho Schuyler cảm thấy nghẹt thở. Nhưng cũng giống như căn nhà trên phố kia - nơi Schuyler không thể nào gọi nó là nhà - Jack không thêm để ý đến cô.

Cô lén nhìn anh thêm một lần nữa sau đó vội vã đi lên cầu thang. Lớp học vừa bắt đầu khi cô đến. Schuyler cố gắng bước vào một cách kín đáo nhất, hướng về chỗ ngồi cuối cùng gần cửa sổ. Oliver Hazard Perry đang ngồi ở đó, cúi xuống cuốn vở của cậu.

Nhưng cô ngăn mình vừa kịp lúc để không làm điều đó rồi di chuyển ngang qua phòng đến ngồi bên cạnh chiếc lò sưởi đang phát ra những tiếng kêu rền rền mà không chào người bạn thân nhất của mình.

Charles Force đã nói rõ ràng: giờ cô ở dưới mái nhà của ông nên cô phải tuân theo những quy tắc của ông. Quy tắc đầu tiên là cấm cô gặp ông cô. Sự thù oán giữa Charles và Lawrence càng trở nên sâu đậm hơn, không chỉ bởi vì Lawrence vừa mới thay thế vị trí của Charles trong Hội đồng.

- Ta không muốn ông ta nhồi nhét vào đầu cháu những điều dối trá. - Charles đã nói với cô như vậy.

- Ông ta có thể cai trị Hội đồng, nhưng trong ngôi nhà này ông ta không có quyền gì cả. Nếu cháu không nghe lời ta, ta sẽ là cháu sẽ phải hối hận vì đã làm vậy.

Quy tắc thứ hai khi sống ở nhà Force là cấm cô giao thiệp với Oliver. Charles đã sôi máu khi ông biết được Schuyler đã biến Oliver (Conduit của cô) trở thành thần linh quen thuộc của cô.

- Trước hết, cháu còn quá trẻ. Thứ hai, đó là một lời nguyền - một sự ghê tởm. Conduit là đầy tớ. Chúng không... không thể đáp ứng những yêu cầu về sự gần gũi, thân mật. Cháu phải giao thiệp với một người mới ngay lập tức và cắt đứt mọi quan hệ với cậu ta.

Miễn cưỡng cô phải thừa nhận rằng có lẽ Charles nói đúng. Oliver là người bạn tốt nhất của cô, và cô đã đánh dấu cậu là của riêng cô bằng cách hòa máu của cậu vào trong máu mình và cô đã lãnh hậu quả vì hành động đó của mình. Đôi khi cô muốn cả hai như trước kia - trước khi mọi chuyện trở nên phức tạp như bây giờ.

Schuyler không biết tại sao Charles lại quan tâm đến việc ai là người mà cô biến thành thần linh quen thuộc như vậy bởi vì gia đình nhà Force đã mất đi thói quen lỗi thời của việc giữ những Conduit con người trong nhà. Nhưng cô vẫn tuân thủ những quy định đó. Bất cứ ai có thể thấy rằng cô đã hoàn toàn không liên lạc với Lawrence và kiên quyết không thực hiện Nụ hôn thần thánh với Oliver.

Có rất nhiều điều trong cuộc sống mới của cô rằng cô có thể và không thể làm được.

Nhưng có một số nơi những luật lệ sẽ không được thi hành - nơi Charles không có quyền lực - nơi Schuyler có thể được tự do.

Đó là một nơi ẩn náu bí mật.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Mimi Force thích nghe âm thanh của những đôi giày gót nhọn nện trên nền đá cẩm thạch. Đôi Jimmy Choo, một hãng giày dép nổi tiếng thế giới bằng da của cô tạo nên những tiếng cạch cạch rất vừa ý, vang dọc hành lang của tháp Force. Trụ sở chính mới đầy ánh nắng mặt trời, để chế truyền thông của bố cô là một tổng thể bao gồm vài tòa nhà nằm giữa trung tâm của Mahattan. Những ngân hàng có thang máy sáng bóng thường xuyên thấy một đội quân của gia đình Force đi ra - nhưng nhân viên xinh đẹp của tập đoàn truyền thông Force, nhà thiết kế, nhà biên tập thời trang, biên tập lối sống, đều đang vội và đến buổi họp trưa tại nhà của Michael hay vào trong những chiếc xe sang trọng sẽ hộ tống họ đến hàng loạt các cuộc hẹn khác nhau quanh thành phố. Họ là một nhóm người ăn mặc rất lịch thiệp, sang trọng, với những khuôn mặt hình

sự na ná nhau, như thể lịch làm việc luôn luôn bận rộn không bao giờ cho phép họ có chút thời gian để cười. Mimi vội trà trộn vào trong đám người đó.

Cô chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng khi cô đi ngang qua đám đông ở hành lang, và đi vào góc tường tối om che đi cái thang máy chỉ có thể tiếp cận được bằng một chiếc chìa khóa bí mật và duy nhất, thì cô lại cảm thấy mình già dặn một cách không thể tin được. Cô còn nhớ lúc ban đầu tháp Force được đặt tên là Van Alen Building. Sau nhiều năm, nó vẫn đứng đó trên nền móng của tòa nhà ba tầng, bởi vì cái tháp theo như kế hoạch chỉ được xây dựng sau cuộc đại suy thoái vào năm 1929. Đến năm ngoái thì công ty của bố cô cuối cùng cũng hoàn thành công việc xây dựng tòa nhà theo như kế hoạch cũ và đặt cho nó một cái tên mới.

Mimi nhìn quanh và kín đáo đưa ra lời đề nghị với bất cứ ai có thể đến gần là hãy lẽ cô đi. Cô tìm thấy cái tay nắm cửa rồi đặt ngón tay vào chiếc khóa, ấn mạnh cho tới khi nó hút được máu của cô. Việc dùng hệ thống phân tích máu trong chiếc khóa này không phải là thứ mới nhất trong công nghệ bảo mật an toàn, đó là cách của người xưa. Máu của cô đang được phân tích và so sánh với các tập tin ADN trong kho dữ liệu để khẳng định rằng chỉ có Máu Xanh đích thực mới được đứng ở cổng. Mẫu máu ấy không thể trùng lặp hoặc được chiết xuất. Máu ma cà rồng sẽ biến mất chỉ trong vài phút ngay khi tiếp xúc với không khí.

Cánh cửa được mở ra rất nhẹ nhàng, Mimi bước vào cầu thang đi xuống phía dưới. Có một điều mà những người Máu Đỏ không biết đó là vào năm 1929, tòa nhà đã được xây dựng một cách hoàn thiện, nhưng lại mở rộng xuống phía dưới thay vì lên trên. Cái tháp thực sự là sự thành công sau nhiều khó khăn - một công trình được xây dựng dưới lòng đất, đường hầm được đào xuống tâm của trái đất thay vì thẳng lên bầu trời. Mimi nhìn sàn nhà như dốc xuống. Cô đi năm mươi mét, một trăm mét, hai trăm mét, rồi một nghìn mét dưới bề mặt đất. Trong quá khứ, Máu Xanh đã từng phải sống dưới lòng đất để trốn tránh những kẻ Máu Bạc tấn công. Giờ thì Mimi đã hiểu hàm ý của Charles Force khi cười khinh bỉ mà nói rằng Lawrence và Cordelia sẽ có những ma cà rồng “khóc lóc trốn trong những cái hang”.

Cuối cùng thì thang máy cũng dừng và cánh cửa mở ra, Mimi gật đầu với một Coduit đứng cạnh bàn. Máu Đỏ đó giống như một con chuột chũi bị đui, như thể gã không nhìn thấy mặt trời lâu lắm rồi. Khá giống với những truyền thuyết bất tận về ma cà rồng, Mimi suy nghĩ một cách đầy hứng thú và say mê.

Cô có thể cảm nhận được là toàn bộ khu vực đang được theo dõi và bảo vệ cẩn trọng. Đây được coi là nơi trú ẩn bí mật và an toàn nhất của Máu Xanh. Lawrence thấy thích thú với chiếc tháp mới tràn ngập ánh nắng nổi tiếng này, được xây dựng trên đỉnh của tòa nhà. “Chúng ta đang trốn trong một cảnh thật yên bình”, ông ta hớn hờ. Kho chứa dữ liệu đã được chuyển xuống vài tầng thấp hơn. Từ sau cuộc tấn công lần trước, chỗ trú bên dưới câu lạc bộ đã bị bỏ hoang. Mimi vẫn cảm thấy có chút gì đó tội lỗi về những gì đã diễn ra ở đây. Nhưng nó hoàn toàn không phải do lỗi của cô. Cô không cố tình mang đến bất cứ tai hại nào. Cô chỉ muốn Schuyler biến mất khỏi đường đi của mình. Có lẽ cô đã quá ngây thơ và khờ khạo, không cần phải gặm nhấm những suy nghĩ đó nữa.

- Chào buổi tối, Madeleine. - Một người phụ nữ thanh lịch mặc một bộ đồ hiệu Chanel sang trọng chào đón cô một cách lịch sự.

- Chào Dorothea. - Mimi gật đầu, tiến đến phòng hội nghị. Cô biết rõ một vài thành viên trong Hội Kín này không hài lòng bởi sự có mặt của cô trong những phiên họp nội bộ. Họ lo lắng cô còn quá trẻ, và chưa lĩnh hội đầy đủ kỷ ức cũng như tất cả sự khôn ngoan trong cuộc sống quá khứ. Quá trình một Máu Xanh hoàn thiện và tự khẳng định mình thường bắt đầu trong suốt những biến đổi diễn ra ở tuổi mười lăm, và tiếp diễn cho đến những năm Hoàng hôn (gần Hai mươi một tuổi), đó là thời điểm cái vỏ bọc con người hoàn toàn biến mất, để lộ thân thể của một ma cà rồng. Mimi không quan tâm đến những gì họ nghĩ. Cô ở đây là để hoàn thành nhiệm vụ của mình, và nếu cô chưa thể nhớ được mọi thứ thì hiện tại cô cũng đã nhớ đủ rồi. Cô ở đây bởi vì Lawrence đã đến nhà Force vào đêm ngay sau khi họ trở về từ Venice, để nói chuyện với Charles. Mimi đã nghe lỏm được toàn bộ cuộc nói chuyện. Khi Lawrence trở thành người đứng đầu Hội đồng, Charles đã tự nguyện từ chức, nhưng Lawrence đã yêu cầu ông xem xét lại.

“Chúng ta đang cần sức mạnh. Chúng tôi cần ông, Charles. Đừng quay lưng lại với chúng tôi.”. Giọng nói của Lawrence nhẹ nhàng, sâu lắng. Ông ho rất nhiều và mùi của thuốc lá từ tẩu thuốc của ông tràn ngập hành lang bên ngoài văn phòng của cha cô.

Thế nhưng Charles rất kiên quyết. Ông đã bị làm nhục và bị từ chối. Nếu Hội đồng không cần ông thì ông

cũng không cần Hội đồng. - Tại sao họ lại cần tôi trong khi họ đã có ông. - Charles nhổ nước bọt, như thể chỉ mới nói đến điều đó thôi cũng đã ghê tởm lắm rồi.

- Ta sẽ đi. - Lawrence chỉ nhướn mày khi phát hiện ra Mimi đang đứng trước mặt họ. Charles cũng không ngạc nhiên cho lắm. Tìm một con đường qua cánh cửa bị khóa luôn là một trong những tài năng của Mimi, thậm chí khi còn là một đứa trẻ.

- Azrael, - Lawrence thì thầm. - cô có nhớ không?

- Không nhiều lắm... Nhưng tôi nhớ ông. Ông nội - Mimi nói với một nụ cười nhạo báng.

- Điều đó là quá đủ rồi. - Lawrence mỉm cười.

- Charles, đây là quyết định của anh. Mimi sẽ có chỗ đứng trong Hội đồng. Con bé sẽ báo cáo cho anh, như một người đại diện cho anh. Azrael. Giờ thì cháu ra ngoài đi.

Mimi đã định phản đối, cho đến khi cô nhận ra mình đã bịglom - thuật sai khiến – đưa ra khỏi căn phòng nhỏ đó mà không hề biết gì. Ông cụ thật thông minh. Nhưng không gì có thể ngăn cô áp tai vào cửa sổ để nghe trộm được.

- Con bé thật nguy hiểm. - Lawrence nhẹ nhàng nói. - Ta rất ngạc nhiên khi thấy anh gọi cặp song sinh thức dậy. Điều này có thực sự cần thiết không?

- Như ông nói đó, cô ấy rất mạnh. - Charles thở dài.

- Nếu có một trận chiến - như ông muốn tất cả chúng tôi tin - thì Lawrence à, ông cần con bé đứng về phía ông.

Lawrence khịt mũi. - Nếu cô ấy đứng về đúng bên.

- Cô ấy luôn như vậy. - Charles nhấn mạnh. - Và cô ấy không phải là người duy nhất trong chúng ta đã từng yêu Sao Mai.

- Một sai lầm nghiêm trọng mà tất cả chúng ta đã mắc phải. - Lawrence gật đầu.

Charles thấp giọng. - Không, không phải tất cả chúng ta.

Mimi chuồn ra khỏi cánh cửa. Cô đã nghe tất cả những điều mà cô cần.

Azrael. Ông đã gọi tên thật của cô. Một cái tên khắc sâu vào tâm trí, xương máu cô. Cô là gì ngoại trừ tên mình? Khi bạn sống hàng ngàn năm, lấy tên biệt danh này rồi đến biệt danh khác, tên trở thành giống như những gói quà tặng vậy. Một cái gì đó bên ngoài để xưng hô. Chẳng hạn như trong vòng đời này tên cô là Mimi. Đó là cái tên ở trong xã hội, một cô gái lông bông phí cả ngày vào việc quét thẻ và là người chỉ quan tâm đến các phương pháp trị liệu ở spa và những buổi tiệc tối.

Điều này làm giấu đi danh tính thật của cô.

Cô là Azrael. Thiên thần báo tử. Cô mang bóng tối đến ánh sáng. Đó là món quà và cũng là lời nguyện của cô.

Cô là một Máu Xanh. Như Charles đã nói, một trong những người mạnh nhất. Charles và Lawrence đã nói về ngày cuối cùng. Sự sụp đổ. Trong cuộc chiến với Lucifer, Azrael và người anh sinh đôi của cô đã thay đổi dòng chảy, đã thay đổi kết quả của trận chiến cuối cùng. Họ đã phản bội hoàng tử của mình và tham gia với Michael, khuất phục trước thanh kiếm vàng. Họ đã đứng về phía ánh sáng, mặc dù họ được tạo ra từ bóng tối. Họ là hai người quan trọng, nếu không có cô và Jack, ai dám nói phe nào là kẻ thắng cuộc? Lucifer sẽ là vua của các vị vua trên thiên đường nếu họ không bỏ rơi ông? Và những gì họ đã làm để giành chiến thắng cho cuộc sống vô tận trên trái đất. Họ sửa đổi cho ai và cho cái gì. Liệu Chúa có biết được sự tồn tại của họ hay không? Liệu họ có được quay trở lại thiên đường hay không?

Mà điều này có đáng không? Mimi tự hỏi khi cô ngồi xuống ghế trong phòng họp, chỉ bây giờ cô mới nhận thấy những tiếng lẩm bẩm phát ra từ các thành viên trong Hội. Cô nhìn vào nơi mà bà Dorothea Rockefeller đang nhìn chăm chăm. Một cú sốc gần như làm đầu óc cô quay cuồng.

Bên trong nơi ẩn náu an toàn nhất, được bảo vệ nghiêm ngặt nhất của Máu Xanh, và đang ngồi bên cạnh Lawrence trong một vị trí danh dự, không ai khác hơn là một Venator bị ghét bỏ, một tên Máu Bạc phản bội, Kingsley Martin.

Anh ta bắt gặp ánh mắt cô và ra dấu hình khẩu súng chia về phía cô. Và anh ta mỉm cười khi giả vờ bóp cò.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Không giống hầu hết các phòng trưng bày của các nhà thiết kế khác; những thứ được trang trí theo phong cách nhẹ nhàng, đơn giản gần như không mấy may có sắp xếp lờ lợc nào để tạo sự đột phá cho những căn phòng trắng toát trống không; những tủ kính bày hàng ở phía trong trưng bày bộ sưu tập của Rolf Morgan trông giống như những góc tường của một câu lạc bộ đã lỗi một của các quý ông: những cuốn sách bìa da nằm trên giá, trong khi những chiếc ghế và những tấm vải bông rất dễ chịu lại được xếp quanh ngọn lửa đang bập bùng. Rolf Morgan đạt được danh tiếng vì đã tạo ra kiểu thời trang học sinh tư thực thời xưa được công chúng yêu thích, mẫu thiết kế phổ biến nhất của ông là một chiếc áo cổ đơn giản được thêu một cách cẩn thận logo của ông: một cặp những thanh chắn thẳng hàng như trong môn bóng rổ.

Bliss bồn chồn ngồi trên một trong những chiếc ghế bành bằng da, đặt tệp giấy cân bằng trên đầu gối cô. Cô đã phải rời khỏi trường học sớm hơn vài phút để đến cuộc hẹn, nhưng hóa ra cô đến sớm chỉ để chứng kiến nhà thiết kế muộn hàng nửa giờ. Hay thật đấy!

Cô nhìn quanh những người mẫu khác - tất cả đều mang một vẻ đẹp Mỹ rất cổ điển, thường được tìm thấy trong mục quảng cáo “Croquet của Rolf Morgan”: má thoa kem chống nắng, tóc vàng, mũi cao. Cô không có ý kiến gì về việc tại sao nhà thiết kế này lại tỏ ra thích thú với cô đến thế. Bliss trông giống cô gái trong tranh thời tiền Raphael, với mái tóc màu nâu đỏ dài đến eo, làn da nhợt nhạt và đôi mắt to màu xanh, hơn là kiểu con gái vừa chơi xong một trận tennis. Nhưng do Schuyler đăng kí buổi diễn vào một ngày khác ở màn đầu tiên, có lẽ vì thế mà họ tìm kiếm một kiểu con gái khác vào thời điểm này.

- Cô có cần dùng gì không? Nước lọc hoặc sô đa chẳng hạn? - Nhân viên tiếp tân cười hỏi.

- Cảm ơn! Tôi không cần gì đâu. - Bliss từ tốn đáp, trong khi những cô gái khác cũng lắc đầu. Thật tốt khi được hỏi và được mời cái gì đó. Là một người mẫu, cô đã quen với việc bị lừa dối, hoặc phải hạ mình trước đội ngũ nhân viên. Chẳng một ai tỏ ra thân thiện cả. Bliss so sánh cuộc hẹn gặp này với cuộc kiểm tra mà ông cô thường làm ở trại gia súc. Ông kiểm tra răng, móng vuốt và cả sườn của chúng. Người mẫu cũng bị đối xử như gia súc vậy - những con vật mà cơ thể chúng được đem ra cân đong đo đếm.

Bliss ước gì nhà thiết kế nhanh chân lên chút để cô sẽ thoát khỏi vụ này. Suýt nữa cô đã hủy buổi gặp. Nhưng do một chút cảm giác hàm ơn với người môi giới của cô (và một chút sợ hãi với người đăng kí làm mẫu cho cô - một người đàn ông gay có cái đầu hói độc đoán - người đã quay cô như chong chóng cứ như thể cô là nô lệ của ông ta vậy) đã giữ cô ở lại.

Cô vẫn còn mất bình tĩnh vì những gì đã xảy ra ở trường trước đó, khi cô cố gắng tâm sự với Schuyler.

- Có chuyện gì đó xảy ra với mình. - Bliss nói, trong bữa ăn trưa tại nhà ăn.

- Ý cậu là gì? Cậu bệnh hả? - Schuyler hỏi khi đang mở gói khoai tây chiên jalapeno

“Mình có bệnh không?” Bliss tự hỏi. Chắc chắn là dạo gần đây cô cảm thấy mình bị bệnh. Nhưng loại bệnh này khác với những căn bệnh bình thường - tâm hồn cô cảm thấy bệnh.

- Thật khó để giải thích. - Cô cố gắng nói. - Mình, giống như, nhìn thấy điều gì đó.

- Những điều tồi tệ, khủng khiếp. - Cô kể với Schuyler về cách nó đã bắt đầu.

Vào một ngày nọ, khi cô đang chạy bộ xuống đường Hudson, khi cô chớp mắt, thay vì là dòng nước nâu, phẳng lặng của dòng sông cô lại thấy dòng sông đầy máu - đỏ, sền sệt và nổi bọt.

Sau đó vào một đêm khác cô lại thấy có mấy người kỵ sỹ kéo rầm rầm vào phòng ngủ của cô - bốn người trong số họ, cưỡi trên những con ngựa cao màu đen, núp sau mặt nạ. Trông họ thật bẩn thỉu, nhưng mùi của họ còn ghê hơn, như thể người chết sống lại vậy. Nhưng có điều trông họ rất thật, thậm chí những con ngựa còn để lại vết chân bẩn trên cái thảm trắng trong phòng cô. Cảnh tượng từ những đêm khác thậm chí còn tồi tệ hơn nhiều: đó là những đứa bé lười dài, những nạn nhân bị mổ bụng, những bà xơ bị treo cổ, bị chặt đầu... và chúng cứ thế tiếp diễn.

Nhưng đó chưa phải là điều tồi tệ nhất.

Ngay giữa tầm nhìn của cô, một người đàn ông xuất hiện. Một người đàn ông trong bộ đồ màu trắng. Một người đàn ông đẹp trai, với mái tóc vàng óng ánh và nụ cười xinh đẹp làm cô ớn lạnh.

Người đàn ông đi ngang qua căn phòng và ngồi xuống cạnh cô trên giường.

- Bliss, - Ông ta nói và đặt tay lên đầu cô giống như giống như đang chúc phúc. - con gái của ta.

Schuyler ngược nhìn lên từ miếng bánh sandwich cá ngừ của cô. Bliss thắc mắc làm thế nào mà Schuyler vẫn có cảm giác ngon miệng đối với những thực phẩm bình thường - còn Bliss thì cô đã mất đi mùi vị lâu lắm rồi. Cô hầu như không thể ăn được bánh hamburger nấu chín. Có lẽ đó là vì Schuyler có một nửa là con người. Bliss vớ lấy miếng khoai tây chiên vì tò mò. Cô cắn một miếng. Nó có vị mặn và không có vị cay khó chịu. Cô cắn thêm miếng nữa.

Schuyler nhìn ra vẻ hiểu biết - Được rồi, vậy là có một gã kì lạ gọi cậu là con gái, vấn đề lớn đây. Đó chỉ là một giấc mơ. Cậu không thức quá khuya để xem phim xác ướp Zop đó chứ?

- Không phải, chỉ là... - Bliss lắc đầu, cảm thấy khó chịu khi không có khả năng diễn đạt được người đàn ông đó đáng sợ như thế nào. Và nghe như có vẻ ông đang nói sự thật. Nhưng làm sao như vậy được? Cha cô là Forsyth Llewellyn, là thượng nghị sĩ của New York. Cũng có lần cô thắc mắc về mẹ cô. Cha cô không bao giờ nói về người vợ trước của mình, và chỉ vài tuần trước đây thôi Bliss đã rất ngạc nhiên khi thấy một bức ảnh của cha cô chụp với một người phụ nữ tóc vàng - người mà cô luôn nghĩ là mẹ mình. Thế nhưng ở mặt sau tấm ảnh lại ghi chữ "Allegra Van Alen."

Allegra là mẹ của Schuyler, một bệnh nhân bị hôn mê nổi tiếng nhất thành phố New York. Nếu Allegra là mẹ của cô, thì chẳng lẽ Schuyler là chị em gái của cô? Ma cà rồng không có huyết thống của loài người. Họ là những đứa trẻ của Chúa Trời, bất tử, không có người cha hay mẹ thật sự.

Forsyth chỉ là "cha" cô ở vòng đời này. Điều này có lẽ cũng như vậy với Allegra. Cô phải kiềm chế để không nói với Schuyler về phát hiện của cô. Schuyler thì rất bảo vệ mẹ mình, và Bliss thì quá xấu hổ để yêu cầu liên lạc với người mà thậm chí cô chưa bao giờ gặp mặt. Tuy nhiên cô cảm thấy có một mối quan hệ họ hàng với Schuyler kể từ khi cô tìm thấy được tấm ảnh.

- Cậu có còn bị những chuyện đó - cậu biết đó, bị ngắt đi ấy? - Schuyler hỏi.

Bliss lắc đầu. Việc bị ngắt đi đã dừng lại cùng lúc với việc những ảo ảnh bắt đầu xuất hiện. Cô không biết hai điều này thì điều nào tồi tệ hơn nữa.

- Sky, cậu có nghĩ tới Dylan không? - Bliss thăm dò.

- Mọi lúc. Ước gì mình biết được chuyện gì xảy ra với cậu ấy. - Schuyler vừa nói vừa ăn một phần miếng bánh sandwich: đầu tiên là bánh mì, sau đó là một muỗng cá ngừ, cuối cùng là vài cọng rau diếp. - Mình nhớ cậu ấy. Cậu ấy là một người bạn tốt.

Bliss gật đầu. Cô cũng không biết phải thổ lộ chuyện đó như thế nào nữa. Cô đã giấu một bí mật lớn như vậy lâu lắm rồi. Dylan, người đã bị đem đi bởi Máu Bạc - người đã từng biến mất hoàn toàn, cũng đã trở lại, lao ra cửa sổ nhà cô mới hai tuần trước và kể cho cô nghe những câu chuyện kì quặc nhất. Từ đêm anh ấy trở về, Bliss cũng không biết nên tin vào cái gì nữa.

Dylan chắc hóa điên mất rồi. Điều mà anh ta đã nói vào tối hôm đó - nó chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng anh ta cứ khẳng định rằng đó là sự thật của Chúa. Cô chưa bao giờ nói rõ với anh ấy về chuyện đó được. Rồi

gần đây, anh ấy đã bị đe dọa, bị ép làm gì đó. Chỉ ngay sáng hôm nọ thôi anh ấy đã bị rối trí rồi bỗng la hét ầm ĩ như một gã điên. Thật khổ tâm khi phải chứng kiến cảnh đó. Rồi cô đã hứa với anh là cô sẽ... cô sẽ... cô sẽ làm gì chứ? Cô hoàn toàn không biết phải làm gì.

- Bliss Llewellyn?

- Tôi đây. – Bliss đáp rồi đứng dậy, kẹp tập tài liệu dưới cánh tay.

- Chúng tôi sẵn sàng cho cô rồi. Xin lỗi đã bắt cô đợi lâu.

- Không sao. – Cô nói rồi nở một nụ cười rất chuyên nghiệp, theo cô gái dẫn đường, đến một căn phòng thoáng khí ở phía sau. Cô phải đi bộ nhiều như thế đi qua cả một sân bóng để đến được cái bàn nhỏ nơi nhà thiết kế đang ngồi.

Lúc nào mà chẳng thế. Người ta thích xem bạn bước đi, và sau khi chào hỏi, họ sẽ lại yêu cầu bạn quay một vòng và lại bước đi. Rolf đang tuyển người cho buổi diễn Fashion Week của ông. Ông ngồi theo dõi cùng nhóm của mình. Đó là một người phụ nữ tóc vàng, đeo cặp kính râm, và một người đàn ông trông ẻo lả như đàn bà, cùng một số người trợ lý.

- Chào cô, Bliss. - Rolf nói. – Đây là Randy - vợ tôi, còn đây là Cyrus - người đang chuẩn bị cho buổi diễn.

- Xin chào. – Bliss đưa tay ra và bắt rất chặt.

- Chúng ta sẽ vào việc ngay thôi. – Rolf nói, nhìn lướt nhanh qua những bức ảnh của cô. Ông là một người đàn ông có làn da rám nắng với mái tóc muối tiêu. Khi ông ta đưa cánh tay qua lại, cơ bắp cuộn lên. Nếu nhìn xuống đôi ủng làm bằng da cá sấu Mỹ của ông ta thì trông ông giống một tên cao bồi miền Tây trong các bộ phim. Đây là, nếu như những tên cao bồi có được làn da rám nắng từ việc phơi nắng ở St.Barth và những chiếc áo sơ mi được làm ở Hồng Kông.

- Thực ra thì chúng tôi đã chắc chắn cô chính là cô gái chúng tôi cần. Chúng tôi chỉ muốn gặp lại cô thôi.

Thay vì việc làm cho cô thoải mái, thì sự thân thiện của nhà thiết kế làm cho cô càng cảm thấy lo lắng và sợ hãi hơn. Cô sợ sẽ phải nghe thấy người ta nói rằng nhiệm vụ bây giờ của cô là làm thế nào để bị thua. “Ồ, rồi, tốt thôi”.

Randy Morgan, vợ của nhà thiết kế, là một “cô gái Morgan” thuần túy với mái tóc xù như vừa gặp gió to, đẩy cặp kính râm lên đầu và nhìn Bliss với nụ cười tươi tắn. Bliss biết bà ta chính là người mẫu đầu tiên của ông Morgan, hồi những năm bảy mươi, và thỉnh thoảng cũng vẫn tỏa sáng trong một vài chiến dịch quảng cáo.

- Trong buổi biểu diễn tới, nhãn hàng của chúng tôi sẽ đi theo một hướng khác. Chúng tôi muốn tạo các mẫu theo phong cách Edwardian - một phong cách lãng mạn thời xưa. Sẽ có rất nhiều lớp vải nhưng, rất nhiều dây dây và cả một hoặc hai chiếc áo nịt ngực trong bộ sưu tập. Chúng tôi muốn một cô gái trông không quá thời thượng.

Bliss gật đầu, nhưng không chắc chắn lắm về cái mà họ đang hướng đến, bởi mọi nhãn hàng trước đây đã từng mời cô diễn đều cho rằng cô đã đủ “thời thượng” rồi.

- Bà muốn tôi đi lại hay là...

- Mời cô!

Bliss tiến đến cuối căn phòng, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu đi. Cô đi như thể giữa những cánh đồng hoang vào ban đêm, như thể một mình đi trong sương mù, như thể bị lạc đường và mơ mộng, ngay khi cô chạm vào trục đánh dấu, căn phòng quay tròn và cô lại thấy một cảnh tượng khác.

Như cô đã nói với Schuyler, cô không bao giờ thấy những cảnh đen tối ấy nữa. Giờ đây, cô vẫn nhìn thấy phòng trưng bày, cũng như nhà thiết kế và nhóm của ông ta; nhưng có một thứ ở giữa nhà thiết kế và vợ ông ta - một con thú có đôi mắt màu đỏ thẫm và một cái lưỡi với răng nanh bằng bạc, những con giòi đang bò ra khỏi mắt của nó. Cô đã muốn hét lên. Nhưng thay vì thế cô lại nhắm mắt và cứ đi lại như người mộng du.

Lúc Bliss mở mắt ra thì Rolf và nhóm của ông ta đều đang vỗ tay.

Không cần biết những cảnh Bliss vừa thấy có kinh hoàng hay không thì cô cũng đã được thuê.

4. Chương 04 - 05

CHƯƠNG 4

- Mình nhớ cậu. - Đôi môi của Oliver áp vào má cô thật ấm áp và mềm mại, và Schuyler cảm thấy một cơn đau dữ dội trong lồng ngực trước tình cảm sâu đậm của cậu.

- Mình cũng nhớ cậu. - Cô thì thầm đáp lại. Đó là sự thật. Họ đã không gặp nhau trong hai tuần liền. Và khi cô muốn ấn môi mình vào cổ Oliver và làm việc mà tự nhiên cô phải làm thì cô tự ngăn mình lại. Bây giờ cô không cần đến nó, và cô tự cảnh báo mình khi làm việc đó vì điều đó làm cô cảm thấy như thế nào. Caerimonia Osculor là một liều thuốc hấp dẫn và không tài nào cưỡng lại được. Nó đem lại cho cô năng lượng. Quá nhiều năng lượng thông qua Oliver. Cô không thể làm điều đó. Không phải ở đây. Không phải bây giờ. Có lẽ nên để lần sau. Hơn nữa ở đây không an toàn. Họ đang ở trong tủ giấy tờ của phòng. Ai cũng có thể đi vào và bắt gặp hai người đang ở với nhau. Họ đã gặp nhau, giữa tiếng chuông thứ nhất và thứ hai của tiết thứ tư. Họ chỉ có năm phút thôi.

- Tối nay cậu trở lại đây được không?

Oliver hỏi, giọng nói khàn khàn của cậu vọng vào tai cô. Cô muốn lùa các ngón tay của mình vào mái tóc dày màu nâu nhạt của cậu, nhưng cô phải ngăn bản thân mình lại. Thay vào đó cô áp mũi mình lên tóc cậu.

Mùi tóc của cậu thật sạch sẽ.

Làm sao mà cô không biết được mùi tóc của cậu thơm như thế nào trong khi họ chơi với nhau lâu như vậy được? Nhưng giờ thì cô biết rồi: tóc cậu có mùi như mùi cổ sau cơn mưa vậy. Mùi của cậu thật tuyệt. Cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nếu cậu thật sự hiểu được cô đã làm gì với cậu.

- Mình không biết nữa. - Cô trả lời một cách do dự. - Mình sẽ cố. - Cô muốn đối xử dịu dàng nhất với cậu mà cô có thể. Cô nhìn vào khuôn mặt đẹp trai và vui tính của cậu, nơi có đôi mắt ấm áp màu nâu hạt dẻ với những đốm vàng.

- Hứa đi. - Giọng Oliver lạnh băng. - Hãy hứa là cậu sẽ đến. - Cậu ôm chặt cô đến nỗi cô phải ngạc nhiên vì sức lực của cậu. Cô không biết là con người có thể mạnh mẽ như ma cà rồng khi có việc gì đó phát sinh.

Trái tim cô bị giằng xé. Charles Force nói đúng. Cô nên tránh xa cậu. Ai đó đang bị tổn thương, và cô không thể chịu đựng được suy nghĩ rằng Oliver đang đau khổ vì cô. Cô không đáng được như vậy.

- Ollie, cậu biết là mình...

- Đừng nói gì hết. Chỉ cần cậu có mặt ở đây thôi. - Cậu nói một cách mạnh mẽ và buông cô ra nhanh đến nỗi cô gần như bị mất thăng bằng. Sau đó cậu nhanh chóng bỏ đi, để lại cô một mình trong căn phòng tối với một cảm giác mất mát kì lạ.

Tối hôm đó, Schuyler lướt trên những con đường tối tăm và ẩm ướt, để lại vệt mờ màu bạc của chiếc áo mưa cô. Cô có thể đón xe taxi, nhưng không có chiếc xe nào chạy qua trong trời mưa, và cô thích đi bộ hơn - hay đúng hơn là lướt đi. Cô thích sử dụng các cơ bắp ma cà rồng của mình, thích thú về việc cô có thể chạy nhanh như thế nào khi cô đặt tâm trí mình vào điều đó. Cô có thể đi khắp toàn bộ chiều dài của hòn đảo như một con mèo, cô di chuyển nhanh đến nỗi cô không hề bị ướt. Không có một giọt mưa nào trên người cô.

Tòa nhà nằm ở góc đường giao giữa đường Perry và đại lộ West Side là một trong những căn hộ mới xây dựng bằng thủy tinh khiến người ta chói mắt được thiết kế bởi kiến trúc sư Richard Meier. Tòa nhà phát ra ánh sáng như pha lê trong buổi hoàng hôn đầy sương mù. Schuyler không bao giờ chán việc ngắm nhìn tòa nhà, nó thật đẹp.

Schuyler trượt vào bên trong qua các cửa hông, thích thú vì tốc độ của ma cà rồng làm cho cô trở nên vô hình đối với người bảo vệ cũng như với những cư dân khác. Cô lướt ngang qua thang máy, thích thú với việc sử dụng tài năng của thế giới khác và chạy lên cầu thang bộ, chạy những bốn hoặc năm bậc một lúc, có khi những mười bậc. Chỉ giây lát sau cô đã ở trong căn hộ.

Căn hộ thật ấm áp, những ngọn đèn đường bên dưới rọi sáng mọi thứ bên trong căn phòng từ trên trần xuống dưới sàn nhà. Cô nhấn nút để rèm cửa tự động kéo lên. Rèm cửa mở ra để lộ nơi ẩn nấp bí mật được đặt ở một trong những tòa nhà dễ nhìn thấy nhất của Manhattan.

Chủ nhà đã đặt những khúc gỗ vào lò sưởi, vì vậy Schuyler dễ dàng nhóm lửa bằng cách nhấn vào một nút khác. Ngọn lửa bùng lên nhanh chóng liếm vào những khúc gỗ. Schuyler quan sát ngọn lửa như thể có thể nhìn thấy tương lai của mình trong ngọn lửa vậy, sau đó cô đặt tay lên đầu.

Cô đang làm gì ở đây?

Tại sao cô lại đến đây?

Những gì họ đang làm là sai trái. Cậu ấy biết điều đó. Cô cũng biết. Hai người đã nói rằng đây sẽ là lần cuối cùng. Cô cảm nhận được cảm giác ngầy ngất và đau khổ trước viễn cảnh của cuộc gặp gỡ. Schuyler làm mình bận rộn bằng cách làm sạch máy rửa chén, sắp xếp lại bàn ghế và thấp những ngọn nến. Cô nói dần loa vào chiếc ipod của mình, và ngay sau đó giọng hát của Rufus Wainwright vang vọng qua các bức tường. Đây là một bài hát yêu thích của họ.

Cô định tắm một lát vì biết rằng áo choàng của mình được treo trong tủ. Có rất ít bằng chứng về sự hiện diện của họ trong căn phòng này - một vài cuốn sách, một bộ quần áo, một cặp bàn chải đánh răng. Nơi này không phải là nhà mà là một nơi bí mật.

Cô ngắm mình trong gương - đầu tóc rối bù nhưng mắt cô thì sáng rực. Cậu ấy sẽ sớm đến đây thôi. Dĩ nhiên là cậu ấy sẽ đến. Cậu ấy đã nhắc đi nhắc lại điều này.

Thời gian hẹn đã trôi nhưng chẳng có ai đến. Schuyler ngồi bó gối, cố gắng chống lại cảm giác thất vọng đang dâng lên như thủy triều.

Cô gần như ngủ gục thì thấy một cái bóng trên sân thượng. Schuyler nhìn lên chờ đợi, cảm giác trộn lẫn giữa sự hy vọng và sự buồn bã sâu sắc. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Ngay cả khi cô nhìn thấy cậu mỗi ngày, nó luôn giống như lần đầu tiên vậy.

- Xin chào. - Một giọng nói vang lên. Một chàng trai bước ra từ bóng tối nhưng đó không phải là người cô đang chờ đợi.

BẢN LƯU TRỮ: Nơi cất giữ những tài liệu lịch sử được phân loại: Altithronus Clearance Only Transcript of Venator report filed 2/1

Schuyler Van Alen: có sự ghét bỏ dễ dàng nhận thấy từ đồng loại. Thích công ty của Conduit của cô, người nam: Oliver Hazard Perry. Nạn nhân của hai vụ tấn công có thể do Máu Bạc gây ra. Sẽ tiếp tục theo dõi, cho tới bây giờ có thể nhận thấy cô ấy không nằm trong thành phần có tội.

Bliss Llewellyn: trường hợp thú vị. Than phiền về việc đau đầu, chóng mặt và bị ngất. Có lẽ là tác động của việc biến đổi? Được phát hiện bị chìm trong hồ Công viên Trung tâm đêm 11/28. Người giám sát đã giải cứu đối tượng mà không tiết lộ thân phận.

Madeleine Force: sở hữu quyền lực tối quan trọng và biểu hiện trắng trợn việc coi thường luật lệ, đặc biệt là những luật liên quan đến loài người. Cập nhật thông tin về DYLAN WARD: đội Long Island báo cáo đã nhìn thấy đối tượng chạy trốn khỏi nhà Ward trên đảo Shelter. Đã cử quân tiếp viện.

CHƯƠNG 5

Cuộc họp được triệu tập như thường lệ. Thư kí đang cầm những văn kiện hồ sơ. Đại diện cuộc họp là các gia tộc lâu đời, gồm bảy gia tộc chính (Van Alen, Cutler, Oelrich, Van Horn, Schlumberger, Stewart, và Rockefeller), nhà Llewellyns và Duponts (được đại diện bởi Eliza - trông như bị thần kinh - là cháu gái cuối cùng của Priscilla), nhà Whitneys và nhà Carondolets. Đây là buổi họp kín của người cao tuổi - cuộc họp

của các tầng lớp Máu Xanh. Đây là nơi mà các quyết định về dòng giống, về tương lai của gia tộc được thực hiện.

Lawrence chào đón mọi người đã tới phiên họp đầu tiên trong năm với một lời chào nồng nhiệt, và bắt đầu thảo luận về những điều phải làm trong cuộc họp: người tài trợ ngân quỹ sắp tới cho Ngân hàng máu New York, những tin tức mới nhất về các bệnh lây qua máu và việc chúng ảnh hưởng thế nào đến Máu Xanh, những thư kí đáng tin cậy của họ đang làm việc như thế nào - tiền bạc của Máu Xanh đã được đầu tư mạnh vào thị trường chứng khoán, và suy thoái gần đây nhất đã làm thất thoát hàng triệu USD.

Mimi không kiềm chế được. Lawrence tiến hành cuộc họp như thể không có gì là không ổn, như thể một kẻ phản bội không ngồi bên cạnh ông ta. Thật tức điên lên được! Kingsley, kẻ bị xem là Máu Bạc, Kingley, kẻ đã sắp xếp cuộc tấn công tại Sở lưu trữ, Kingsley, kẻ đã từng là quân sư phía sau lớp vỏ bọc, vậy mà giờ hắn ta ở đây, ngồi tại cuộc họp này như thể anh ta thuộc về nơi này.

Ngoài mặt, các thành viên Hội đồng trông có vẻ điềm tĩnh và không có vẻ sững sốt hơn bao giờ hết, mặc dù Mimi có thể phát hiện có sự khó chịu nho nhỏ, một luồng bất hòa nhỏ trong hàng ngũ. Tại sao Lawrence không nói gì? Những người lớn tuổi đã rỉ tai nhau về các sự kiện thảm họa gần đây trên đường phố Wall. Ah, cuối cùng... Lawrence quay sang Kingsley. Một lời giải thích vào phút cuối.

Nhưng không. Lawrence công bố rằng Kingsley có một báo cáo và nhường lại chỗ đứng cho kẻ gọi là Venator, một Người Chuyên Nói Sự Thật, một thành viên của đội cảnh sát ma cà rồng bí mật.

Kingsley tỏ lòng biết ơn bằng một nụ cười tàn nhẫn.

- Thưa quý vị... và um, Mimi. - Hắn ta bắt đầu. Hắn ta từng trông đẹp trai một cách tội lỗi hơn bao giờ hết, nhưng kể từ khi mọi người biết hắn là một Venator, hắn trông già dặn hơn rất nhiều. Không còn là một thanh niên nổi loạn, anh ta trông thật nghiêm chỉnh và u sầu trong chiếc áo khoác và cà vạt màu đen.

Nhiều thành viên trong Hội đồng trao đổi với nhau những cái nhíu mày, và ông Brooks Stewart với mái tóc trắng ho nhẹ để giữ cho Cushing Carondolet không nhấp nhòm trên ghế. Khi tiếng ồn ào lắng đi, Kingsley tiếp tục mà không có lời bình luận nào.

- Tôi mang đến một tin tức trầm trọng. Có một sự xáo trộn trên lục địa Nam Mỹ. Đội của tôi đã phát hiện có một dấu hiệu đáng ngại dẫn đến việc vi phạm luật lệ có thể xảy ra.

Mimi hiểu từng từ một trong ngôn ngữ thiêng liêng - Kingsley nói với họ có một sự phá vỡ. Tuy nhiên, phá vỡ của cái gì?

- Chuyện gì đang xảy ra? Dashiell Van Horn muốn biết. - Mimi nhận ra ông ta là thẩm phán trong buổi xử án cô.

- Những vết nứt trên nền móng của tòa Corcovado. Một số báo cáo của Những người cao tuổi trong Hội đồng cho biết Alfonso Almeida đã không quay trở về từ nơi tạm trú thông thường của ông ở Andes. Gia đình ông có liên quan đến chuyện này.

Esme Schlumberger khịt mũi.

- Alfie chỉ thích bị lạc trong sa mạc hằng năm. Anh ta nói rằng điều đó làm cho anh ta gần gũi với thiên nhiên. Nó chẳng có nghĩa gì cả.

- Nhưng đây là Corcovado - đó mới là vấn đề.

Edmund Oelrich, người hiện giờ đứng đầu Sở lưu trữ kể từ cái chết của bà Priscilla nói.

- Và với những gì chúng ta biết về Máu Bạc, có kẻ đã xâm nhập vào Sở lưu trữ thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. - Kingsley nói.

- Đúng vậy. - Dashiell Van Horn đồng ý, hạ thấp cặp kính nửa vàng trắng của ông xuống.

Lawrence gật đầu.

- Dĩ nhiên chúng ta đều biết tin về bọn Máu Bạc đã trốn sang Nam Mỹ trước khi chúng biến mất. Máu Xanh giữ vùng đất phía Bắc, và một số người tin rằng bọn Máu Bạc tiến về miền Nam để tập hợp lại. Dĩ nhiên là chúng ta không có bất kì bằng chứng nào về điều này...

Nhiều thành viên trong Hội đồng lúng túng thấy rõ. Kể từ cuộc tấn công tại Sở lưu trữ, họ đã phải thừa nhận rằng Lawrence, người bị trục xuất trước đây, đã đứng trong một thời gian dài. Rằng những người giám sát đã cố tình bỏ qua các dấu hiệu, đã bị mắc kẹt đầu óc trong cát như một bầy đà điểu, quá sợ hãi để chấp nhận sự thật rằng Máu Bạc, những con quỷ huyền thoại, kẻ thù cổ xưa của họ, đã trở lại.

- Cho đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa có bất kỳ bằng chứng nào.

Kingsley gật đầu.

- Nhưng có vẻ như những nghi ngờ của Lawrence là đúng.

- Nếu Corcovado bị tổn thương, tôi không thể biết được là chúng ta đang gặp nguy hiểm nghiêm trọng đến mức nào. - Lawrence nói.

- Nhưng vẫn chưa có... xác chết nào phải không? - Eliza Dupont rụt rè hỏi.

- Không có cho đến khi chúng ta biết được. - Kingsley xác nhận. - Một cô gái tên Riberio Yana, cũng đã bị mất tích. Nhưng mẹ cô nghĩ rằng cô ta đã bỏ trốn cùng với bạn trai của mình vào một ngày cuối tuần ngẫu hứng ở Punta del Este. - Hẳn ta nói với một nụ cười mỉa mai.

Mimi vẫn giữ im lặng. Cô là thành viên duy nhất chưa đóng góp câu hỏi cho cuộc thảo luận. Tại New York, đã không có xác chết nào cũng như không có cuộc tấn công nào kể từ cuộc tấn công buổi tối tại Sở lưu trữ. Cô cảm thấy thất vọng nhưng cô không thể nhớ tại sao Corcovado là một nơi quan trọng đến vậy - rõ ràng là mọi người trong Hội đồng đều biết tại sao, nhưng cô thì không. Thật bực mình khi cô chưa có lại ký ức đầy đủ của mình.

Những từ ngữ này hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì với cô hết. Và cô cũng sẽ không hỏi bất cứ ai nghĩa của nó là gì - cô quá kiêu ngạo. Mặc dù Charles có thể trả lời cô, nhưng kể từ khi ông từ chức trong Hội đồng, ông cũng ít quan tâm đến bất kì điều gì còn lưu lại trong phòng ông. Ông chỉ mãi mê nghiên cứu những cuốn sách cổ và những bức tranh, nghe những bản ghi âm bị bóp nghẹt.

- Cuộc tấn công tại Sở lưu trữ cho thấy Máu Bạc đã không còn là huyền thoại mà chúng ta có thể bỏ qua được nữa. Chúng ta phải hành động nhanh lên. Corcovado phải được giữ lại. - Lawrence tuyên bố.

“Lawrence đang nói về chuyện quái gì vậy?” Mimi ước gì cô biết được.

- Vậy kế hoạch là gì? - Edmund hỏi. Bầu không khí liền thay đổi. Nỗi lo lắng vì sự hiện diện của Kingsley đã chuyển thành nỗi lo lắng vì tin tức mà anh đem đến.

Kingsley xóc xóc đóng giầy tờ trước mặt. - Tôi sẽ gia nhập với đội của tôi ở thủ đô. Sao Paolo là một ổ chuột nên sẽ là một nơi ẩn náu tuyệt vời. Sau đó chúng tôi sẽ băng qua Rio để đến Corcovado, kiểm tra tình hình và nói chuyện với một số gia đình ở đó.

Lawrence gật đầu. Mimi nghĩ ông sẽ giải tán cuộc họp, nhưng không. Thay vào đó, ông móc từ túi áo ra một chiếc xì gà. Kingsley nghiêng người để châm thuốc, Lawrence rít một hơi dài. Khói thuốc bay đầy không khí. Mimi muốn ra hiệu nhắc nhở Lawrence rằng quy tắc của Hội đồng là cấm hút thuốc, nhưng cô không dám.

Ông chăm chú nhìn mặt bàn với con mắt nghiêm khắc.

- Tôi biết rằng vài người trong số các bạn đang thắc mắc tại sao Kingsley lại có mặt ở đây hôm nay.

Lawrence nói, cuối cùng cũng đề cập đến câu hỏi đang thiêu đốt tâm trí mọi người.

Ông lại nhả ra một làn khói nữa.

- Đặc biệt là anh ấy có liên quan đến các chứng cứ đã được thể hiện tại phiên tòa. Tuy nhiên, tôi được biết rằng Martins, và Kingsley nói riêng, là vô tội. Hành động của họ đã được chứng minh bằng một nhiệm vụ

được đưa ra bởi Regis trước đây. Để bảo vệ của Coven, tôi không thể tiết lộ thêm bất cứ thông tin nào về điều này.

“Cha cô! Charles đã đưa ra một nhiệm vụ nào đó, nhưng tại sao Lawrence không nói cho họ biết đó là nhiệm vụ gì?”.

- Đó là nhiệm vụ gì? - Edmund gặng hỏi. - Tại sao Hội đồng lại giữ kín chuyện này?

- Đây không phải là nơi để chuáng ta đặt câu hỏi cho Regis. - Forsyth Llewellyn nhắc nhở sắc bén.

Nan Cutler gật đầu. - Đó không phải là cách làm của chúng ta.

Mimi có thể thấy được cuộc họp đã chia làm hai phe: một nửa thành viên rất giận dữ và lo lắng, trong khi nửa còn lại đã chuẩn bị với tuyên bố của Lawrence mà không có thắc mắc nào. Điều này không quan trọng. Hội đồng không phải là nền dân chủ. Các regis là nhà lãnh đạo mà lời nói của họ là mệnh lệnh. Mimi run lên vì cơn giận dữ bị kìm nén. Chuyện gì đã xảy ra với Hội đồng đã kết án thiêu sống cô chỉ mới cách đây vài tháng? Thật không công bằng. Làm sao họ có thể tin tưởng một Máu Bạc đã “hoàn lương”?

- Có ai bất đồng ý kiến không? - Lawrence tùy tiện hỏi.

- Edmund? Dashiell?

Dashiell cúi đầu. - Không. Chúng tôi đặt niềm tin của chúng tôi vào ông, Lawrence.

Edmund miễn cưỡng gật đầu.

5. Chương 06 - 07

CHƯƠNG 6

Chàng trai bước vào vùng ánh sáng, khuôn mặt anh được ngọn lửa chiếu sáng. Trông cậu vẫn y như lúc trước - với cùng đôi mắt buồn, cùng một mái tóc đen rối bù. Cậu cũng đang mặc cùng chiếc áo thun bản với cái quần jean mà cậu đã mặc khi Schuyler lần cuối cùng nhìn thấy cậu.

- Dylan! Nhưng làm thế nào? Chuyện gì đã xảy ra? Cậu đã ở đâu?

Cô chạy đến ôm cậu, một nụ cười ngây ngất trên mặt.

Dylan! Còn sống! Cậu không phải là người cô đợi nhưng cậu được chào đón. Cô có quá nhiều câu hỏi để hỏi cậu: chuyện gì đã xảy ra vào đêm cậu biến mất? Làm sao cậu trốn thoát được bọn Máu Bạc? Làm thế nào cậu sống sót?

Tuy nhiên, khi cô vừa đến gần cậu, cô nhận ra có điều gì đó không đúng. Gương mặt của Dylan thật ác nghiệt và đầy giận dữ. Mắt cậu mờ màng và có vẻ cuồng loạn.

- Có chuyện gì vậy?

Nhanh như chớp, Dylan xô mạnh vào Schuyler. RẦM! - Nhưng Schuyler nhanh hơn và né được cú đánh.

- Dylan! Cậu đang làm gì vậy?

Cô đưa tay lên như thể để bảo vệ mình, như thể cô có thể bảo vệ bản thân với một rào cản vật lý.

RẦM! Lại một cú đánh khác. Lần này là với ý định ném cô ra khỏi ban công.

Schuyler nghệt thở, cảm thấy não mình có thể nổ tung vì sức ép của trận đánh.

Cô bỏ chạy tới sân thượng, không thể dừng lại để lấy lại các giác quan của mình. Cô nhìn qua vai. Dylan chạy ngay sau cô. Cậu ta trông điên cuồng và độc ác, như thể bị ám bởi một sức mạnh hiểm độc.

- Tại sao cậu làm vậy? - Cô khóc, ngay khi cậu chụp lấy cô.

NHẢY!

Phải! Cô phải thực hiện, cô phải tuân theo - NHẢY! - Phải, cô sẽ, nhưng nếu cô không cẩn thận, cô không có thời gian để... cô có thể bị hụt chân... cô có thể... Ôi Chúa ơi, lỡ như Lawrence sai thì sao? Nếu cô không phải bắt tử thì sao? Suy cho cùng cô có một nửa là con người. Nếu cô không sống sót được thì sao? Lỡ như, không giống như những kẻ Máu Xanh khác, chu kỳ của việc ngủ, nghỉ ngơi và tái sinh không liên quan gì đến cô thì sao. Lỡ như đây là cuộc sống duy nhất của cô? Nhưng bây giờ thì quá muộn để lo lắng về những điều đó - cô không có lựa chọn nào khác. NHẢY! Cô không thể thấy được cô đang ở đâu, cô đang quờ quạng tìm chỗ bám vào... Cậu ta đang ở ngay phía sau cô, cô sẽ...

Cô nhảy khỏi sân thượng và... bay...

Không có thời gian, không có thời gian để bò đến cái gờ khác, không có thời gian để níu lấy tay vịn lan can... Vĩa hè đang hiện ra lơ mờ...

Schuyler tự lèo lái để đáp xuống đất trên đôi giày ống của cô nghe một cái ụcch. Ngay vào giữa đám đông đang đứng lộn xộn phía trước nhà hàng Perry. Người dân New York bị đuổi cổ vì họ hút thuốc. Trong giây lát, Dylan đã ở ngay phía sau cô. Quá nhanh, cậu ấy quá nhanh...

Sau đó là tình trạng ép buộc mạnh mẽ: chuyện này không phải là buổi thực tập mà là tình trạng kiểm soát. Sự nghiền nát. Đây là những gì Lawrence đã nói với cô. Các Alienari Consummo. Hoàn toàn bị mất ý thức.

Đối với Máu Đỏ, alienari có nghĩa là cái chết tức thì. Còn đối với ma cà rồng nó là tình trạng tê liệt. Ý thức bị lấy đi để một ý thức khác thay thế. Lawrence đã nói với cô rằng điều đó lấy đi máu và kí ức của những ma cà rồng đồng loại, thực hiện Caerimonia Osculor lên chính đồng loại không phải là điều duy nhất mà Máu Bạc được biết đến. Chúng có nhiều cách tra tấn và đẩy thủ đoạn. Chúng không hút hết máu của các nạn nhân; một trong số họ chúng để cho sống vì họ có ích cho bọn Máu Bạc như là một con tốt thí.

Schuyler cảm thấy nặng nề khi sức mạnh của alienari định cư tại... cô gần như không chống đỡ nổi; thật dễ dàng để đầu hàng hơn là chiến đấu... cô cảm thấy mình đang dần yếu đi... Chuyện gì sẽ xảy ra với mình nếu như cậu ấy thành công? Cô nghĩ về mẹ mình, sống nhưng không thực sự sống, liệu đó có phải là định mệnh của cô? Cô chao đảo, lắc lư, nó sẽ sớm thôi. Nhưng rồi cô thấy một thứ gì đó xông ra từ bóng tối - giống như một cái đuôi, cái đuôi của glom - và cô có thể cô lập tín hiệu, có thể tìm ra cái phần đang cố gắng kiểm soát cô, và cô xoắn nó xung quanh, giống như đầu vật với cá sấu - lật nó lên đầu - và ngay sau đó cô không chế nó, và cô uốn cong nó bằng ý chí của cô, và rồi - Dylan đang la hét, cậu là người đang bị đau đớn, cậu là người đang quay lưng vào tường, không thể di chuyển khi tâm trí cô đang nắm giữ cậu. Cô có thể cảm thấy nó, cảm thấy sự thống trị của cô, hả hê vì chiến thắng của mình. Cô siết chặt cậu - toàn bộ thân thể cậu - bằng tâm trí cô. Nó giống như một thói hư tật xấu.

Cô đang giết cậu...

Sau đó cậu sẽ không còn là chính mình... và một phần trong cô sẽ...

Cho đến khi...

- SCHUYLER! DỪNG LẠI!

- DỪNG!

- SCHUYLER!

Một tiếng gầm vang lên.

Tên cô. Có người đang gọi tên cô. Oliver. Đang bảo cô dừng lại.

Schuyler nới lỏng vòng tay, nhưng cô vẫn còn đang giơ tay ra, và cách ra hai mươi mét, Dylan bị gắn chặt vào tường. Bị tâm trí cô ghim chặt ở đó, cậu đang khò khè. Cậu không thể thở được.

- LÀM ỒN! - Lần này là giọng nói của một cô gái. Bliss.

Và rồi cô thả ra.

Dylan sụm xuống đất.

CHƯƠNG 7

Bliss chạy nhanh hết mức có thể. Cô đã nhìn thấy toàn bộ sự việc. Cô ở trong xe taxi và đã nhìn thấy hết. Schuyler nhảy xuống, và Dylan đuổi theo sau. Cô đã chứng kiến nỗi thống khổ của Dylan và việc làm chủ của Schuyler.

Ôi, Trời ơi, đừng để cô ấy giết anh.

“Dylan!” Bliss quỳ xuống bên cạnh. Anh nằm úp mặt xuống vỉa hè, cô quay người anh lại một cách nhẹ nhàng và ôm anh trong vòng tay mình. Anh rất gầy... chỉ có da bọc xương bên dưới chiếc áo thun. Cô ôm anh dịu dàng như một con chim non. Anh bị thương và trông thật thảm hại, nhưng anh là của cô. Nước mắt chảy dài trên má cô.

- Dylan!

Khi cô trở về nhà sau cuộc họp, và anh không gặp cô ở đó như trong kế hoạch của họ, ngay lập tức cô thấy có gì đó không đúng. Cô đã gọi cho Oliver và bảo cậu gặp cô tại căn hộ đang xây dựng trên đường Perry nhanh nhất mà cậu có thể. Dylan đã nói cậu sẽ làm điều gì đó. May thay, Bliss biết phải tìm ra cậu ở đâu vì cô biết bí mật của Schuyler.

Dylan mở mắt ra. Anh lù lù lại khi nhìn thấy Bliss rồi quay sang Schuyler và gầm gừ.

- Argento Croatus!

- Cậu có điên không? - Schuyler hỏi, Oliver đứng bên cạnh bảo vệ. Cô không thể tin vào tai mình. Dylan vừa mới được gọi là cô Máu Bạc. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy? Tại sao âm thanh giọng nói của cậu ấy lại như thế?

- Dylan, thôi nào. Sky - cậu ấy không biết mình đang nói gì đâu. - Bliss lo lắng nói. - Dylan, làm ơn, chuyện này thật vô lý.

Dylan nhích người ra xa, đôi đồng tử trong mắt cậu giãn ra một cách nhanh chóng như thể có một chiếc đèn pin được rọi vào mắt cậu. Sau đó cậu bắt đầu cười phá lên với tông giọng cao the thé.

- Cậu biết cậu ấy đã quay về nhưng cậu không nói với mình. - Schuyler nói, lời buộc tội treo lơ lửng trong không khí giữa họ.

- Đúng vậy.

Bliss hít một hơi sâu - Mình không nói với cậu bởi vì... - Bởi vì cậu sẽ nói cho Hội đồng biết. Rồi họ sẽ mang anh ấy đi. Và đúng vậy, anh ấy đã thay đổi. Anh ấy khác lạ. Anh ấy không giống trước kia. Một cái gì đó khủng khiếp và không thể nói được đã xảy ra với anh ấy. Nhưng mình vẫn yêu anh ấy. Cậu hiểu mà, phải không? Cậu, người chờ đợi trong căn hộ cho một chàng trai không đến.

Schuyler gật đầu. Hai người họ hiểu nhau mà không cần nói thành lời. Đó là cách của ma cà rồng.

- Dù sao thì cậu ấy không thể cứ như thế này được, chúng ta phải giúp cậu ấy thôi. - Schuyler di chuyển gần hơn đến hai người.

- Đừng chạm vào tôi. - Dylan gầm gừ. Đột nhiên, anh nhảy lên chụp lấy cổ họng Bliss, xương ngón tay của anh siết chặt một cách hung bạo vào chiếc cổ xanh xao của cô.

- Nếu cậu mà không giúp mình, cậu sẽ trở thành một trong số chúng. - Cậu nói về đe dọa, siết chặt hơn gọng kìm.

Bliss bắt đầu khóc. - Dylan, đừng...

Schuyler lao tới Dylan, nhưng Oliver ngăn cô lại.

- Chờ đã. - Cậu nói. - Chờ đã - mình sẽ không để cậu bị thương lần nữa đâu.

Trong khi đó, Dylan đẩy Bliss ra xa hơn bằng tâm trí mình, cơn thịnh nộ của cậu không hề giảm đi, sức mạnh của cậu chỉ đáng sợ hơn khi cậu liều lĩnh. Bliss khụy gối xuống. Bây giờ đến lượt Schuyler hét lên. Đến lượt Schuyler cầu xin cậu dừng lại.

Dylan không thèm để ý đến Schuyler và Oliver, cậu vuốt ve má Bliss. Cậu ngả người dựa vào cô, miệng cậu kề ngay cổ cô. Schuyler có thể nhìn thấy răng nanh của cậu hiện ra. Cậu đang chuẩn bị lấy máu Bliss.

- Không... Dylan... làm ơn. - Bliss thì thào. - Không...

- Thả mình ra. - Schuyler giữ tay Oliver ra khỏi người cô. Bliss quan sát khi bạn cô điên cuồng chuẩn bị câu thần chú để phá vỡ sự kiềm kẹp của Dylan.

Nhưng ngay trước khi Schuyler có thể đọc câu thần chú, hai vai Dylan run lên rồi anh nằm rũ xuống đất, đột ngột giải phóng nạn nhân của mình. Bliss ngã gục xuống vĩa hè, những vết hằn tím bầm của những ngón tay cậu nổi bật trên cổ cô.

Dylan đặt đầu giữa hai đầu gối cậu và nức nở.

- Cái quái gì vừa xảy ra vậy? - Cậu khóc, cuối cùng đây là giọng nói mà Bliss nhận ra. Lần đầu tiên trong tối hôm đó, Dylan có vẻ như là chính mình.

- Cám ơn các bạn. Kingsley một lần nữa lại là thành viên có quyền biểu quyết của Hội đồng, với đầy đủ địa vị của một Venator. Hãy chào đón anh ấy đã trở về với gia đình chúng ta. Nếu không có Kingsley, chúng ta sẽ không biết về Corcovado quá sớm như vậy.

Có lôm bôm vài tiếng vỗ tay.

Cuộc họp kết thúc, và các trưởng lão chia thành các nhóm nhỏ thì thầm với nhau. Mimi thấy Lawrence đang thì thầm nói chuyện với Nan Cutler.

Kingsley bước đến bên Mimi và chạm nhẹ vào khuỷu tay cô. - Tôi muốn nói rằng tôi xin lỗi về những gì đã xảy ra. Phiên tòa và mọi thứ.

- Anh đã bắt tôi. - Cô rít lên, giữ tay anh ra.

- Đó là chuyện bất đắc dĩ. Tuy nhiên, tôi vui mừng khi thấy cô vẫn mạnh khỏe. - Anh nói. Nhưng âm sắc trong giọng nói anh chỉ ra rằng việc cô khỏe mạnh hay không chẳng đáng gì đến anh.

6. Chương 08 - 09

CHƯƠNG 8

- Thử cái này đi. - Mimi nói, cầm một cái muỗng có chứa một thứ chất lỏng sền sệt - Ngon lắm đấy.

Anh trai cô liếc nhìn về nghi ngờ vào món khai vị. Thạch đông của nhím biển với bột măng tây không có vẻ gì là ngon cả. Thế nhưng cậu vẫn kiên quyết cắn một miếng.

- Thấy không? - Mimi cười.

- Không tệ. - Jack gật đầu. Như mọi khi cô đã đúng.

Họ đang ngồi trên chiếc ghế dài cá nhân trong một nhà hàng ở Time Warner Center. Trong thời gian này, đây là nhà hàng nổi tiếng và đắt nhất ở Manhattan. Có được bàn đặt trước ở Per Se cũng giống như được tiếp kiến Đức giáo hoàng. Gần như là không thể. Nhưng đó là những gì thư ký của cha họ đã làm.

Mimi rất thích trung tâm mua sắm mới này. Chúng thật sáng loáng, hào nhoáng và bóng mượt, như Force Tower vậy. Chúng có mùi đất tiền đến rùng mình, như một chiếc Mercedes mới vậy. Tòa nhà và mọi thứ bên trong nó là một bài ca tán tụng chủ nghĩa tư bản và tiền bạc. Bạn không thể chi tiêu ít hơn năm trăm đô la cho một bữa ăn hai người tại bất kỳ nhà hàng bốn sao nào ở đây. Đây là một New York nỗ chậm, tiền thường có bảy con số, một New York của các nhà tài phiệt và những tỷ phú bất ngờ, một New York của những kẻ đua ngựa ngổ ngược với mấy bà vợ suốt ngày chỉ biết đến chuyện đầu tóc, trang phục.[HT1] Jack, lẽ dĩ nhiên, là ghét nơi này. Jack thích thành phố mà cậu chưa bao giờ có kinh nghiệm. Cậu trở nên hoài cổ về những ngày huyền thoại của làng, khi bất cứ ai từ Jackson Pollock đến Dylan Thomas có thể được tìm

thấy lang thang trên những con đường sỏi đá. Cậu thích sỏi cát và bụi bẩn và Quảng trường Times được biết đến với những ba thẻ monte đại lý và các quán bar dưới lòng đất (kể từ khi câu lạc bộ thoát y không thể phục vụ rượu). Cậu không thể nuốt trôi một New York bị cai quản bởi những thứ như nước ép Jamba, Pinkberry, và đá lạnh.

Cậu coi thường nhà hàng mười sáu bàn cầu kỳ tọa lạc ở giữa những gì là bản chất của một trung tâm mua sắm. Nhưng khi mỗi món ăn lần lượt xuất hiện - trứng cá muối và món sò trắng miệng, nắm cục trắng được rắc lên món mì Tagliatelle một cách hào phóng, tủy bò Kobe - Mimi có thể thấy anh đã bắt đầu thay đổi suy nghĩ của mình. Mỗi món ăn chỉ có một miếng nhỏ, chỉ đủ để kích thích các giác quan và để lại cho khách khao khát món tiếp theo.

Tối nay họ đã gặp phải vô số Máu Xanh, bị bắt ngờ vì ma cà rồng chỉ ăn để giải trí mà thôi; nhưng rõ ràng ngay cả những người không cần thức ăn cũng đánh giá cao cảm giác thích thú này. Hai người cao tuổi, thành viên danh dự của Hội đồng - Margery và Ambrose Barlow - đang chiếm một góc bàn. Mimi thấy Margery lại đang ngủ gục, như bà đã làm giữa mỗi lượt phục vụ món ăn. Nhưng người phục vụ, người dường như giờ đã quá quen với việc đó, đơn giản là chỉ lay bà dậy mỗi khi anh phục vụ cho bàn họ một món mới.

- Vậy cuộc họp thế nào? - Jack tỉnh cờ hỏi, đặt chiếc thìa xuống và gạt đầu ra hiệu cho bồi bàn là mình đã ăn xong.

- Thú vị. - Cô nói, hớp một ngụm rượu. - Kingsley Martin đã trở lại.

Jack có vẻ ngạc nhiên. - Nhưng hẳn ta...

- Em biết. - Mimi nhún vai.

- Lawrence không giải thích. Nhưng rõ ràng có một lý do nào đó. Nhưng lý do đó quá quan trọng để chia sẻ với các thành viên khác. Em thì là ông ta điều hành Hội đồng như ở thế kỉ Mười bảy. Đó là trò hề có tên "thành viên có quyền biểu quyết". Ông ta không hỏi ý kiến của các thành viên về bất cứ điều gì. Ông chỉ làm những gì ông muốn.

- Hẳn ông ấy phải có lý do. - Jack nói, mắt cậu sáng lên khi người phục vụ mang đến một món trông có vẻ ngon lành. Nhưng cậu liền thất vọng khi thấy đó chỉ là một miếng salad khoai tây. Mimi cũng cau mày. Cô đã mong đó là món ngon miệng chứ không phải là một món ăn dã ngoại. Nhưng chỉ với một miếng cắn đã thay đổi suy nghĩ của cô

- Đây là... salad khoai tây... ngon nhất... trên đời.

Jack đồng ý, khi cậu đang bận rộn ngấu nghiến ăn phần của mình.

- Nơi này thật tuyệt, phải không? - Mimi nói, ra dấu về tòa nhà và phong cảnh của Công viên Trung tâm. Cô với tay qua bàn, nắm lấy tay cậu.

Việc suýt nữa bị chết ở Venice có lẽ là điều tốt đẹp nhất đã xảy ra trong mối quan hệ của họ. Đối mặt với viễn cảnh mãi mãi mất đi người em song sinh của mình, Jack trở thành linh hồn của lòng sùng kính.

Cô vẫn nhớ cách anh ôm cô trong tay sau cuộc thử máu vào đêm hôm đó. Khuôn mặt anh già sạm đi vì lo lắng. - Anh đã rất sợ. Anh đã sợ là sẽ mất em. - Mimi cảm động đến nỗi đã tha thứ cho tội lỗi của anh. - Không đâu, tình yêu của em. Chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau.

Sau chuyện đó, không còn cuộc chuyện trò nào với Schuyler nữa. Ngay cả khi con chuột nhỏ đó đã chuyển vào sống ở nhà họ, Jack vẫn lạnh lùng và thờ ơ. Anh không bao giờ nói chuyện với cô ta, thậm chí anh không thèm nhìn cô ta nữa. Theo như Mimi có thể nói khi bí mật thăm dò tâm trí anh khi sự bảo vệ của anh nói lỏng thì anh không bao giờ nghĩ về Schuyler nữa. Cô ta đơn giản chỉ là một vị khách gây khó chịu. Giống như một vết nhơ bạn không thể chùi đi được.

Cuối cùng có lẽ cô cũng đã đạt được mục đích mà cô mong muốn. Cô đã không thể tổng khứ được Schuyler, nhưng cuộc tấn công đã thành công trong việc đảm bảo tình yêu của người anh trai ma cà rồng sinh đôi của cô.

- Bơ-rim tôm hùm. - Người phục vụ thì thầm, lặng lẽ đặt xuống hai món mới.

- Vì vậy, em nghĩ, chúng ta có thể sẽ mời mọi người đến dự buổi lễ. - Mimi nói trong khi đang ăn.

Jack cau mày.

- Ô, em biết. Anh chỉ thích theo truyền thống cũ thôi, chỉ có hai đứa mình trong ánh trăng, blah, blah, blah. Nhưng hãy nhớ Newport. Bây giờ thì sự kiện này là một bữa tiệc. Và anh biết đấy, hiện nay thì có tới bốn trăm buổi lễ được tổ chức ở nhiều nơi. Em nghe nói Daisy Van Horn và Toby Abeville vừa mới thực hiện lễ cam kết ở Bali. Nơi đó là “điểm liên kết định mệnh”. - Mimi cười khúc khích.

Jack ra hiệu cho người phục vụ mang tới một chai rượu vang.

- Em biết đấy, những Máu Đỏ ngày nay đều chờ đến ba mươi tuổi mới kết hôn. Cần gì phải gấp gáp vậy?

Jack hỏi, chú ý đến món mà cậu hài lòng nhất, món thứ bảy hay tám gì đó: một bát súp đậu ướp lạnh.

- À, máu của em xanh, anh à.

Mimi cong môi. Đúng, các Máu Đỏ mà họ biết đều chờ đợi một thời gian dài vô lý cho lễ cưới, nhưng đó chỉ là những đám cưới của trần thế. Con người phá vỡ lời thề mỗi ngày mà không có hậu quả gì. Thật tuyệt vời. Trong khi đó truyền thống là các cặp song sinh ma cà rồng sẽ tổ chức nghi lễ vào sinh nhật thứ hai mươi một của họ. Mimi thấy không có lý do để chờ đợi cho đến ngày đó, và không có gì trong Bộ luật đó nói rằng họ không được thực hiện nghi lễ trước đó. Họ càng tuyên thệ sớm thì càng tốt.

Khi lời tuyên thệ được xác lập, linh hồn của họ sẽ quyện vào nhau. Không gì có thể xen vào giữa họ. Tâm hồn họ sẽ hợp nhất làm một suốt đời này. Một khi nghi lễ đã được chính thức công nhận, thì hai người sẽ không bao giờ bị chia rẽ trong kiếp này. Schuyler không gì hơn sẽ trở thành một kỷ ức xa xôi. Jack sẽ quên tất cả những cảm xúc mà anh có về cô ta. Nghi lễ hoạt động một cách bí ẩn và không thể hủy bỏ.

Mimi đã nhìn thấy điều này trong kiếp trước - những khao khát mà người anh trai sinh đôi của cô đã có với Gabrielle (hiện giờ là Allegra Van Alen ở kiếp này) trong suốt thời trai trẻ của anh, nhưng một khi anh tuyên thệ, anh thậm chí còn không nhớ được tên cô ta. Azrael sẽ là ngôi sao duy nhất trong thế giới của anh.

- Không phải trước hết là chúng ta nên tốt nghiệp trung học sao? - Jack hỏi.

Mimi đã không còn lắng nghe nữa. Cô đang lập kế hoạch cho việc trang trí chiếc váy cưới của mình. - Em không biết nữa, có lẽ chúng mình có thể chạy trốn tới Mexico, anh nghĩ sao? - Jack mỉm cười, và tiếp tục thưởng thức món súp.

CHƯƠNG 9

Schuyler nghĩ đến lần cuối cùng ở Odeon là khi cô ở bên Oliver và Dylan. Chỉ mới cách đây một năm - mới đây Dylan đã chuyển về trường Duchesne và tài xế của Oliver đã đưa họ đến trung tâm thành phố. Họ lang thang khắp các con phố, ghé thăm các cửa hàng, nhà sách, và các tiệm băng đĩa, chỗ mũi vào các chai lọ được bào chế thuốc, và coi bói bằng chỉ tay bởi một người phụ nữ gypsy ở vỉa hè. Vào cuối ngày, họ kéo đến một quán ăn ấm cúng, ăn món trai với khoai tây chiên trong khi Dylan mua bia bằng thẻ căn cước giả của cậu và bịa ra câu chuyện bị đuổi khỏi trường học dự bị ở vùng ven phía đông bắc.

Hiện giờ Dylan cũng đang kể cho họ nghe một câu chuyện với Bliss ngồi lặng lẽ bên cạnh cậu.

Cậu đang kể cho họ nghe chuyện gì đã xảy ra với cậu.

Giờ thì cậu không còn cố giết cô nữa. Dylan không còn đáng sợ nữa, vì vậy cũng không còn cái vẻ... điên điên và mơ màng nữa. Bây giờ cậu trông thật mỏng manh, như một chú mèo bị mắc mưa trong khi người chủ của chú đang đi du lịch vậy. Mất cậu tối sầm, và có những vết bầm đen trên má của cậu, làn da cậu thật vàng vọt và có những vết cắt - nhưng vết cắt li ti trên khắp cánh tay cậu, như thể cậu bị tông vào cửa kính vậy. Và có lẽ cậu ấy bị vậy cũng nên.

Oliver choàng tay ôm Schuyler. Sau những gì vừa mới xảy ra, cậu đã vượt quá sự chăm sóc bình thường. Và Schuyler không phản đối. Cô thích cánh tay cậu ôm lấy cô. Thích cảm giác được bảo vệ. Tâm trí của cô trôi dạt về căn hộ trống trên đường Perry Street. Nhưng cô buộc mình tập trung vào Dylan.

- Thực sự thì mình không nhớ gì nhiều. Các cậu biết đấy, mình trốn thoát được. Mình đã đi đến ngôi nhà cũ Ward House trên đảo Shelter... Mình biết vài chỗ ẩn náu ở đó. Nhưng cuối cùng con thú cũng bắt được mình. Mình không nhớ nhiều về những gì đã xảy ra, nhưng mình xoay xở trốn thoát được lần nữa và lần này mình có sự giúp đỡ.

- Venators. - Cậu tiếp tục trong một tông giọng kinh ngạc. - Các cậu biết về chúng, phải không?

Họ gật đầu. Họ cũng biết rằng một trong số đó đã được phái tới trường Duchesne. Bliss nói với họ về cách mà Kingsley Martin đã quay trở lại. Cha cô đã có mặt tại hội nghị cuộc họp chiều hôm đó. Nhưng Schuyler không chú ý đến tin này, cô chỉ muốn biết những gì đã xảy ra với Dylan.

- Dù sao đi nữa thì họ để mình ở với họ, họ chăm sóc mình trong khi mình bắt đầu hồi phục. Một trong những người của tổ chức SB tặng cho mình một vết rất tệ ở cổ. Nhưng Venators nói là ổn cả, rằng mình sẽ không bị các cậu biết đấy... trở thành một trong số họ. Dù sao thì, - Cậu thận trọng liếc nhìn Schuyler. - mình đã nghe lén được cuộc nói chuyện của họ... và cách mà Hội đồng cuối cùng cũng phát hiện ra ai là Máu Bạc trong chúng ta, họ nói đó là.

- Họ nói đó là mình, phải không? - Schuyler hỏi, đẹp đẽ thịt rán của Oliver qua một bên.

Dylan không phủ nhận câu nói của Schuyler.

- Họ nói đó là cậu. Cậu chính là kẻ vào đêm đó tại The Bank. Điều cuối cùng mình nhớ là mình đang đi với cậu, Schuyler, và họ nói rằng cậu là người đã tấn công mình.

- Cậu có tin không? Cô hỏi.

- Mình không biết phải tin cái gì nữa.

- Thậm chí ngay cả khi cậu biết cô ấy là ai à?

Oliver gắng hỏi. - Ý mình là, mình rất vui vì cậu đã trở lại và tất cả, bỏ tèo à, nhưng cậu nói chuyện vô lý quá. Schuyler là... Mẹ cô ấy là...

Oliver quá tức giận đến không thể nói thành lời.

- Cậu biết chuyện về Gabrielle không? - Cô hỏi.

- Một chút.- Dylan thừa nhận.

- Gabrielle, người không bị đầy, kết hôn với Michael - Trái Tim Thuần Khiết. Ma cà rồng duy nhất không phạm tội chống lại Thượng đế. Ở kiếp này, tên của Michael là Charles Force. Thế thì sao?

- Gabrielle là mẹ mình. - Cô nói với anh.

- Cho cậu ấy xem đi. - Bliss thúc giục.

Schuyler kéo chiếc đồng hồ cô đang đeo trên cổ tay phải lên. Đẩy nó lên giống như cách mà cô thấy Charles làm điều đó trong đêm cô cáo buộc ông là Máu Bạc. Thật buồn cười là giờ cô lại dùng đến phương thức này để làm rõ thân phận của cô.

Được khắc trên da cô, cũng giống như của Charles là những dấu vết. Chúng đã tăng thêm, như thể nơi đó bị thiêu đốt - một biểu tượng. Thanh kiếm xuyên qua đám mây.

- Cái gì vậy? - Dylan hỏi.

- Dấu hiệu của Tổng lãnh thiên thần, - Oliver giải thích. - cô ấy là con gái của Ánh Sáng. Cô ấy không thể là Máu Bạc được. Cô ấy đối lập với chúng. Cô ấy là người mà chúng sợ hãi.

Schuyler chạm vào biểu tượng. Nó luôn luôn ở đó, kể từ khi cô được sinh ra. Cô nghĩ rằng nó đơn giản chỉ là một bớt, cho đến khi Lawrence nói cho cô biết. Dylan nhìn chăm chăm vào biểu tượng. Cậu bức mình với bản thân. Cậu nhìn xuống đĩa bút tét.

- Vậy họ là ai, - Venators. - những người đã giúp mình ấy? - Anh hỏi, giọng khàn đi.

Oliver mỉm cười nhẹ nhàng. Cậu gõ nhẹ lên cái bàn trước mặt Dylan. - Không phải chuyện này quá rõ ràng sao?

- Không.

- Mình biết chính xác bọn chúng là ai. Bọn chúng là Máu Bạc.

BẢN GHI ÂM LƯU TRỮ: Kho lưu giữ lịch sử.

TÀI LIỆU ĐÃ ĐƯỢC PHÂN LOẠI: Bản báo cáo của Venator filed 2/5.

DYLAN WARD: Đối tượng đã được thẩm vấn và được phóng thích. Bản sao chép của cuộc thẩm vấn được hủy theo lệnh của Regis 1011.

7. Chương 10 - 11

CHƯƠNG 10

- Cậu chắc là cậu sẽ ổn cả chứ? - Bliss nhìn quanh căn phòng bẩn thỉu của khách sạn. Cô chưa bao giờ vào trong phòng. Dylan luôn khẳng định rằng họ nên gặp nhau trong tiền sảnh của khách sạn Chelsea. Khách sạn đồ nát này là một trong những tiêu điểm lúc xưa của New York với một quá khứ văn học đầy tai tiếng. Chelsea là nơi kẻ nghiện heroin điên loạn Sid Vicious bị cáo buộc đã đâm Nancy Spungen, là nơi mà Dylan Thomas chết vì nghiện rượu. Đây cũng là nơi đã tạo cảm hứng cho Bob Dylan "Sara" ("Sống cho ngày tại khách sạn Chelsea...") và là nơi Allen Ginsberg đã sáng tác một số bài thơ.

Cô đi lại quanh phòng, nhìn chăm chú ra đường phố trong cơn mưa qua tấm rèm cửa. Đây là đêm đầu tiên anh trở lại bên cô, cô bị sốc và quá hạnh phúc. Cô chưa bao giờ thực sự tin rằng anh đã ra đi, đó là suy nghĩ thổi vào tâm trí cô để tin rằng anh vẫn còn sống.

Đêm đó cô đã van xin anh ở lại bên cô, nhưng anh khẳng định về khách sạn. Ở trong thành phố anh cảm thấy an toàn hơn, anh đã nói như vậy, và anh rùng mình khi nghĩ phải trải qua một đêm nữa ở một trong những dãy phòng khách sạn năm sao sang trọng mà Hội đồng đã đặt phòng cho anh trong khi họ điều tra về cái chết của Aggie Carondolet.

Cái đêm mà anh trở về, cô muốn được gần gũi với anh, cảm nhận cơ thể anh bên cạnh cô. Cô cảm thấy mối quan hệ gần gũi hơn khi biết anh cũng như cô, một ma cà rồng, hơn là một Máu Đỏ mà cô có thể hút cạn. Trước khi anh rời đi, họ sẽ có... không hẳn là một mối quan hệ, tán tỉnh thì đúng hơn. Họ sẽ bắt đầu... Cô vẫn còn nhớ mùi hương của cơ thể anh, cảm giác bàn tay anh bên dưới váy cô.

Nhưng Dylan không thể hiện mối quan tâm nào với cô. Mặc dù anh không từ chối thẳng thừng nhưng cô vẫn cảm thấy mình bị khước từ một cách nhẹ nhàng. Đêm đầu tiên, cô đã cố gắng ôm anh nhưng anh chỉ ôm cô một cách sốt ruột, rồi nhanh chóng như thể anh từ chối chạm vào cô. Anh đã yêu cầu cô với anh đi tìm Schuyler để đương đầu với cậu ấy, và Bliss đã dành nhiều thời gian nói chuyện để anh loại bỏ kế hoạch của mình. Họ đã tranh cãi, rồi cô bỏ anh lại khách sạn này, một nơi để anh ẩn náu cho đến khi...

Căn phòng này thật dơ dáy và hôi thối. Chẳng lẽ họ không có tạp vụ hay sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra? Báo chí xếp chồng lên nhau cao ngang thắt lưng, lon trống rỗng rác khắp phòng, tàn thuốc tràn ra ngoài gạt tàn.

- Xin lỗi vì sự lộn xộn.

Cô ngồi xuống mép ghế sofa kẻ sọc bị bao phủ bởi phần còn lại của tờ báo Sunday Times. Đột nhiên cô cảm thấy thật mệt mỏi. Cô đã chờ đợi anh trở lại, mơ về điều này quá lâu và bây giờ anh đã ở đây, nhưng nó không có gì giống như cô tưởng tượng cả. Tất cả mọi thứ đều sai, sai, sai. Anh đã cố làm tổn thương Schuyler, anh cũng đã cố làm tổn thương cô.

Như thế anh biết cô đang nghĩ gì, Dylan nói. - Bliss, anh không biết chuyện gì đã xảy ra với anh. Em biết là anh sẽ không bao giờ... không bao giờ...

Bliss gạt đầu cộc lốc. Cô muốn tin anh, nhưng sức mạnh của anh vẫn còn in đậm trong tâm trí cô. Anh đã làm điều đó với cô, chém cô bằng một con dao - trong tình trạng điên loạn, nhưng điều đó thì chẳng làm giảm đi độ sắc bén của lưỡi dao.

Dylan ngồi xuống cạnh cô trên chiếc ghế dài và kéo cô vào lòng. Anh đang làm gì vậy? Bây giờ anh muốn hôn cô ư? Bây giờ anh muốn họ ở bên nhau sao? Khi anh không làm gì khiến cô tin rằng anh muốn điều này?

Cô đã phải đồng ý với Schuyler và Oliver. Dylan thật nguy hiểm. Anh đã thay đổi. Anh đang trở nên hư hỏng. Chẳng lẽ anh đã trở thành Máu Bạc? Có phải anh đã bắt cóc Aggie không? Sau cuộc gặp mặt tại Odeon, trong khi Dylan ngồi ở băng ghế sau của taxi, Bliss đã có một cuộc nói chuyện thì thầm một cách nhanh chóng với Sky và Ollie.

- Cậu ấy không thể ở một mình.

- Mình sẽ ở lại với anh ấy. - Cô hứa.

- Hãy cẩn thận. Cậu ấy trông còn giống như trước đây nữa đâu.

- Cậu ấy không được bình thường đâu.

- Mình biết. - Bliss thừa nhận.

- Chúng ta nên làm gì đây?

- Chúng ta sẽ tìm hiểu chuyện này. Chúng ta luôn làm như vậy. - Đúng là Oliver. Luôn luôn lạc quan.

Và giờ thì cô ở đây, trong căn phòng dơ bẩn hôi thối này, với chàng trai cô từng hết lòng yêu thương. Trái tim cô đau đớn từng đêm khi anh mất tích.

Dylan cởi bỏ áo khoác ngoài. Đó là chiếc áo gió màu be nhạt được làm bằng ni lông, loại mà người ta bán tại kho của các cửa hàng mà bạn có thể mua lớp xe ở cùng chỗ với đồ lót. Cô nhớ mang máng là mình đã nhét chiếc áo khoác da dính đầy máu vào thùng rác. Dù sao đi nữa cũng phải đốt nó thôi.

Cô cứng cả người khi bàn tay anh vuốt nhẹ cánh tay cô.

- Anh đang làm gì vậy?

Cô hỏi, nhưng thay vì tức giận thì lại là cảm giác nôn nao, phấn khích. Anh thật quá khác với những gã Máu Đỏ mà cô có. Mimi đã đúng - có một cảm giác kì lạ khi ở bên người cùng loại với bạn.

Anh áp vào má cô. - Bliss...

Cách anh gọi tên cô thật nhẹ nhàng, thân mật, hơi thở ấm áp của anh phả vào tai cô.

- Hãy ở lại với anh. - Anh nói.

Trước khi cô kịp giả vờ lên tiếng phản đối, anh đã khéo léo cử động khiến họ nằm dài trên chiếc ghế. Đầu gối cô bên dưới anh, đùi anh ép sát vào người cô, tay anh bện chặt vào tóc cô, và tay cô vuốt ve khắp ngực anh - anh thật khẳng khiu nhưng cơ bắp nổi lên ở những chỗ trước đây không có - sau đó lưỡi anh trong miệng cô... và thật ngọt ngào... Cô có thể cảm thấy những giọt nước mắt sau đôi mắt cô lăn xuống má, và anh hôn lên chúng. Ôi Chú ơi, cô đã rất nhớ anh. Anh đã làm tổn thương cô, nhưng có lẽ bạn chỉ làm tổn thương người bạn yêu?

Anh lúng túng cởi nút áo sơ mi của cô, cô giúp anh cởi nó ra; anh vui mặt vào chỗ lõm dưới cổ cô, và sau đó đột nhiên anh nhảy ra, như thể bị đốt cháy.

- Em vẫn còn đeo cái đó à? - Anh nói, lùi xa ra khỏi cô, tựa người vào mép bên kia của chiếc ghế, xa khỏi cô.

- Palma Diabolos...

Anh đang nói một ngôn ngữ cô không thể hiểu được.

- Cái gì? - Cô hỏi, vẫn còn ngây ngất vì những nụ hôn. Vẫn còn say đắm vì mùi hương của anh. Cô nhìn vào nơi mà anh đang chỉ.

Cái vòng cổ. Lucifer's Bane. Viên ngọc lục bảo ngay phía trên tim cô. Bằng cách nào đó cô đã không trả lại cho cha cô. Bằng cách nào đó cô đã có thói quen đeo chiếc vòng ở mọi nơi.

Thật an tâm khi biết nó ở đó. Khi cô chạm vào nó, cô cảm thấy... tốt hơn. An toàn. Giống như được là chính bản thân mình.

Dylan nhìn chằm chằm. - Anh không thể hôn em với cái thứ đó quanh cổ em được.

- Cái gì? - Bliss kéo áo xuống. Anh tiếp tục nhìn như thể anh bị đầu độc.

- Em đã đeo nó suốt. Đó là lý do tại sao anh không thể... Anh biết có một lý do gì đó nào đó.

Sau đó anh lại bập bẹ. Lần này là ngôn ngữ khác, nghe có vẻ như tiếng Trung Quốc vậy.

Bliss cài lại cúc áo sơ mi. Thật không thể hiểu nổi. Cô hoàn toàn là một con ngốc. Được thôi, bởi vì cô đã hứa với Schuyler và Oliver là sẽ trông chừng anh, giờ anh có vẻ không còn nguy hiểm nữa. Anh đã biết Schuyler không phải là một Máu Bạc rồi, thêm vào đó anh đủ lớn để tự chăm sóc bản thân mình.

Cô chắc chắn mình không thể ở đâu thêm một giây nào nữa. Cô đã bị bê mặt. Cô không biết anh thực sự cảm thấy cô như thế nào. Anh lúc thì nóng bỏng, lúc lại lạnh lùng. Phút trước đó anh cởi bỏ quần áo cô, thế nhưng chỉ một phút sau anh co rúm lại tránh xa cô như thể cơ thể cô là thứ ghê tởm nhất mà anh từng thấy. Cô đã mệt mỏi với trò chơi này rồi.

- Em đi sao? - Anh hỏi khi cô đang thu gom lại đồ đạc và quay đầu về phía cửa.

- Ngay bây giờ.

Anh nhìn cô một cách buồn bã. - Anh sẽ rất nhớ em khi em đi rồi.

Bliss gật đầu như thể anh ta chỉ nói với cô điều gì đó vô thưởng vô phạt về thời tiết. Dylan có thể sử dụng cặp mắt ra vẻ hồ thẹn và giọng nói gợi cảm của mình ở nơi khác. Cô chỉ muốn được ở một mình.

CHƯƠNG 11

- Lần phục vụ cuối đây nhé. - Cô phục vụ thông báo cho họ.

- Một ly Campari nữa chứ? - Cô hỏi Oliver.

Cậu lắc lắc mấy viên đá rồi nốc cạn ly cocktail. - Chắc chắn rồi.

- Một ly khác cho em nhé?

Schuyler xem xét đến việc gọi một ly Johnnie Walker Black. Cô từng rất ghét mùi vị rượu whisky nhưng dạo gần đây cô bắt đầu thích vị này. Đó là vị cay nồng, ngọt ngào và bổ dưỡng - hương vị na ná như mùi máu. Oliver có lần bảo cô miêu tả vị của nó như thế nào, kể từ đó cậu không thấy nó hấp dẫn nữa. Đối với cậu, máu có mùi như kim loại và vị ngọt nhẹ nhẹ. Schuyler đã giải thích rằng đối với ma cà rồng mùi vị của máu khác hẳn - giống như đang uống lửa vậy.

Do đó, tình yêu mới phát hiện ra của cô là rượu whisky.

- Dĩ nhiên rồi, tại sao không. - Cô nói với cô phục vụ

Chẳng có vẻ gì là ly rượu này sẽ làm cô say cả. Mặc dù Oliver trông có vẻ vẫn còn tỉnh táo. Cậu có thói quen kiểm soát bản thân mình với rượu mỗi khi họ ở bên nhau. Dĩ nhiên là anh không say rượu khi ở trường rồi, những cuộc gặp mặt ở trường là quá ngắn ngủi. Nhưng cô nhận thấy bất cứ khi nào họ dành một lượng thời gian đáng kể bên nhau, cậu luôn nốc cạn chai rượu.

Cô phục vụ quay lại với hai ly cocktail đầy tràn. Đây là cách để trải qua quãng thời gian nửa đêm ở đây, người duy nhất còn lại ở quán này sẽ nhận được bữa ăn sáng sau một đêm thưởng thức uống sâm-banh hoặc

nhận được bữa ăn sáng trước sáng sớm sau giờ làm việc tại phòng chờ nơi rượu không được phục vụ và các khách hàng ưa thích mức cao của họ được những hóa chất.

Oliver nhắm nháp ly cocktail bằng chiếc ống hút màu đỏ. Cô thấy thật đáng yêu khi cậu thích đồ ngọt. Oliver ghét bia và những loại trang sức thông thường mà cậu gọi là “el jocko-American”. Bằng cách nào đó, trong mắt Schuyler, thức uống của nữ khiến cậu nam tính hơn. Cậu không sợ khi là chính mình.

Thật tuyệt khi cuối cùng cũng được đi chơi với Oliver ở nơi công cộng. Cô sẽ không thể cản ngập răng nanh vào anh khi những người khác ở xung quanh. Đạo gần đây, bất cứ khi nào họ ở một mình cùng nhau, nó lơ lửng trong không trung, một phần trong cậu kì vọng, và Schuyler đã bỏ lỡ tình bạn dễ dàng của họ. Cô thấy thoải mái trong công ty của cậu.

- Tại sao khi ở bên mình cậu uống nhiều vậy? - Cô hỏi, cố giữ cho giọng mình nhẹ nhàng.

- Mình khó chịu. Cậu nghĩ mình là kẻ nát rượu à?

- Có một chút.

- Mình không biết. - Cậu nhìn lên trần nhà thay vì nhìn cô

- Có nhiều khi cậu sợ mình phải không?

Schuyler muốn phá lên cười - Mình sợ cậu á?

- Đúng vậy, cậu là ma cà rồng. Cậu có thể làm tổn hại đến cậu ấy.

Oliver cười, mặc dù Schuyler biết anh có nhiều rắc rối hơn là anh thể hiện ra.

- Cậu ấy ổn cả. - Cô đáp lại.

Thực sự cô không muốn nhớ lại những chuyện xảy ra ở đó. Cô đã tóm được Dylan, cô cảm thấy tâm trí cậu bị khuất phục trước cô. Cảm thấy tất cả kí ức của cậu la hét đòi tự do. Và cô không muốn gì hơn là nghiền nát tất cả - khiến các giọng nói im lặng. Cô có sức mạnh để làm như vậy. Đó là một suy nghĩ tỉnh táo, vì vậy cô hớp thêm ngụm rượu.

- Cậu ấy không ổn. - Oliver nói.

Cậu biết chúng mình sẽ phải kể chuyện này cho Lawrence biết. Cậu ấy có những dấu hiệu cơ bản của sự biến đổi: ảo giác, cuồng loạn, điên rồ.

Người phục vụ dọn dẹp bàn của họ và liếc nhìn. Schuyler biết là đã đến lúc nên đi khỏi, các nhân viên đã sẵn sàng về nhà. Nhưng cô muốn nán lại với Oliver lâu hơn. - Làm thế nào cậu biết tất cả điều này?

- Mình đọc. Cậu biết đấy, Lawrence luôn bảo chúng ta nên tìm tòi.

Đúng vậy, Schuyler cảm thấy có lỗi. Những bài học ma cà rồng cô học rất chênh lệch. Lawrence đã bảo Oliver giúp cô chú tâm vào việc học hơn. Cô cần tập trung rèn luyện kĩ năng, nâng cao sức mạnh của mình. Nhưng thay vào đó thì cô lại phân tâm. Căn hộ trên đường Perry Street...

- Cậu có nghĩ Dylan nói dối chúng ta không? - Cô hỏi.

- Không, mình nghĩ cậu ấy cho rằng đang nói cho chúng ta sự thật. Nhưng rõ ràng là cậu ấy đã bị lừa.

Oliver nhai đá trong miệng. - Không biết sao mình cứ tin rằng cậu ấy chưa bao giờ thực sự rời khỏi chúng ta. Mình nghĩ là họ đã thả cậu ấy ra.

Schuyler trở nên im lặng. Họ đã để cậu ấy đi để cậu có thể kết thúc công việc trước đây cậu đã thất bại. Dylan đã tấn công cô, hai lần trước khi cậu đột nhiên biến mất. Họ chọn cậu vì cậu gần gũi với cô, là một trong những người bạn thân của cô. Cô không thể phủ nhận: có ai đó muốn giết cô. Cô muốn chia sẻ điều này với Oliver, nhưng thay vì vậy cô vẫn giữ im lặng. Cậu đã lo lắng cho cô nhiều rồi.

Oliver liếc nhìn hóa đơn và đặt thẻ tín dụng xuống.

- Vậy, mọi chuyện với Ngôi Sao Tử Thần như thế nào rồi?

- Như cũ. - Schuyler cười, mặc dù cô cảm thấy muốn bệnh. Thật khó để thấy Oliver không ghét cô vì những gì cô đã làm đối với cậu.

- Vậy là...

Oliver thở dài. Schuyler biết chuyện này sẽ đi đến đâu và lại ước rằng cô đã không biến anh thành Thần Linh Quen Thuộc của cô.

- Vậy là sao?

Cô hầu bàn quay trở lại với thẻ tín dụng và ám chỉ rằng nếu họ ở lại lâu hơn nữa họ sẽ phải rời khỏi đây bằng cửa sau.

Oliver vừa nhét thẻ vào túi vừa cố gắng hớp một ngụm nữa từ cái ly gần như đã rỗng không của cậu.

- Khi Bliss gọi thì mình đang trên đường đến gặp cậu ở Mercer. Cậu ấy nói cậu đang ở trên đường Perry Street. Mình đã nghĩ là thật kì quặc, chúng mình đã nhất trí là sẽ gặp nhau ở Mercer, như thường lệ. Nhưng cậu ấy nói cậu ấy biết chắc cậu đang ở đây. Cậu đang làm gì trong tòa nhà đó vậy?

Schuyler nói mà không nhìn vào mắt cậu.

- Làm người mẫu. Linda Farnsworth có một chỗ cho những người mẫu ở đó. Đôi khi Bliss và mình đến đó chơi với một vài cô gái khác. Mình không nhận ra là đã đến giờ hẹn. Xin lỗi vì để cậu phải chờ.

- Um, vì chúng mình đã không gặp nhau như kế hoạch, cậu có muốn...

Lần này thật dễ dàng để cự tuyệt cậu, kể từ khi cô đã quyết định chuyện này trước đó. Schuyler lắc đầu.

- Không, mình phải quay về vì lệnh giới nghiêm rồi. Mình trễ giờ rồi, và nếu Charles phát hiện ra.

- Khốn kiếp. - Oliver búng nhẹ cây tăm bay ngang qua bàn và đáp xuống sàn nhà.

- Ý mình là, Lạy Chúa, đôi khi mình thấy mệt mỏi vì những chuyện chết tiệt này.

- Ollie...

- Mình chỉ muốn chúng ta ở bên nhau. - Cậu vừa nói vừa nhìn lên trần nhà lần nữa.

- Ý mình là, mình biết chuyện này là không thể. Nhưng tại sao lại không được? Tại sao chúng mình lại cứ tuân theo những luật lệ cũ cơ chứ? Tại sao mọi người lại quan tâm đến những luật lệ đó?

Cậu chữ rửa. - Cậu không muốn chúng mình ở bên nhau sao? - Cậu nói giọng thách thức sắc nhọn.

Schuyler nhích người tới để nắm tay cậu. - Có chứ, Ollie, cậu biết là mình muốn mà.

Cậu là đồng minh của cô, là người đồng hành với cô trong mọi tội lỗi, là lương tâm cô, là người an ủi cô.

Khuôn mặt Oliver biến đổi thành vẻ hạnh phúc và hài lòng. Sau đó cậu mỉm cười với cô, và Schuyler hy vọng với tất cả trái tim mình rằng cậu sẽ không bao giờ tìm ra sự thật.

8. Chương 12 - 13

CHƯƠNG 12

Cuối cùng khi Mimi và Jack loạng choạng ra khỏi Per Se thì trời đã khuya rồi. Hóa đơn cho bữa ăn của họ lên đến 4 con số không làm Mimi ngạc nhiên. Cô đã từng trả những cái giá cắt cổ cho mọi thứ, thậm chí cô còn phàn nàn khi phát hiện ra những thứ đó rẻ hơn cô tưởng.

- Họ nghĩ cái gì chứ? Bộ trông em nghèo lắm sao?

Cô khụt khịt. - Rằng em không có khả năng mua nổi FIJI Water sao?

Jack khiến trách sự hoang phí của cô.

- Em biết đấy, đó là sai lầm của những kẻ mới phát, tin rằng có nhiều tiền thì cũng giống như có một số tiền vô hạn vậy.

Mimi nhìn anh một cách ngờ vực. - Có phải anh vừa gọi em là kẻ mới phát không?

Jack sửa ra một tròng cười khi họ bước vào thang máy. - Anh đoán vậy.

- Chết tiệt! - Mimi giả vờ như bị xúc phạm khủng khiếp.

- Chúng ta giàu có từ lâu rồi. Từ phá sản không có trong từ điển của chúng ta.

- Anh hy vọng là vậy. Không phải em nói là Lawrence có báo cáo về sự tụt giảm rất lớn trong thu nhập sao? Và anh cũng đã nghe các đánh giá mới nhất của các nhà đầu tư. FNN bị hạ một điểm. Đây không phải là tin tốt.

Cô cố kìm một cái ngáp dài. - Đừng làm em chán bằng các số liệu chứ. Em sẽ không lo lắng đâu.

Họ bước vào bóng đêm. Bên kia đường, những chú ngựa được buộc vào những chiếc xe hai bánh đang chờ đợi những du khách lạc đường. Trời thật lạnh - đây là cơn rét cuối cùng còn sót lại của mùa đông. Vết tích của cơn bão tuyết gần đây nhất vẫn còn màu hơi vàng vàng, đọng trên thùng rác và trên vỉa hè.

Jack giơ tay lên, và một chiếc xe màu đen bóng lộn kiểu Bentley, lớn như một cái xe tang, được kéo lên lề đường.

- Về nhà chứ? - Mimi hỏi khi cô trượt vào băng ghế.

Jack cúi xuống, tay cậu đặt hồ lên cạnh cửa. - Anh sẽ gặp em ở nhà. Anh đã nói với Bryce và Jamie là sẽ gặp họ ở câu lạc bộ.

Anh hôn má cô. - Đừng chờ anh.

Rồi anh đóng cửa lại và gõ nhẹ lên cánh cửa. - Đưa cô ấy về nhà, Sully.

Mimi vẫy tay với anh qua cửa kính đầy màu sắc, tâm trạng vui vẻ của cô bốc hơi khi cô nhìn anh băng qua bên kia đường để bắt một chiếc taxi đang đậu hướng về trung tâm thành phố.

- Về nhà chứ, thưa cô Force? - Sully quay đầu lại.

Cô định gạt đầu. Cô cảm thấy mệt. Về nhà có vẻ là một ý kiến hay. Mặc dù cô có chút giận dữ khi phải về nhà một mình. Cô đùa bỡn với ý nghĩ sẽ theo sau anh, nhưng Jack đã để dành đến cuối... Không có gì để nghi ngờ... Anh luôn gặp Bryce Cutting và Jamie Kip tại câu lạc bộ... con trai đúng là ngớ ngẩn thật. Bên cạnh đó, cô quan sát anh rất chặt chẽ trong vài tuần qua, kể từ khi từ Venice trở về, và cảm thấy có lỗi với anh khi cô chẳng tìm thấy gì cả. Cô còn lo lắng gì nữa nào?

Nhưng cô phải thành thật với chính mình. Cô đã lo lắng. - Chưa đâu, Sully. Đi theo anh ấy đi.

Người tài xế gạt đầu. Ông đã nghe mệnh lệnh này trước đây rồi. - Hãy chắc rằng anh ấy không nhìn thấy chúng ta.

Chiếc xe theo đuôi xe taxi đi về hướng nam trên xa lộ West Side. Block 122 đã đóng cửa, và câu lạc bộ mới Dante Inn tại thời điểm này nằm cách xa trung tâm thành phố, về phía Tây, trong tầng hầm của một trong những tòa nhà mới xây bằng kính nằm ngay trên đường cao tốc. Mimi nhớ Jack đã nói với cô về việc một gia đình đã mua một căn hộ ở đó như một khoản đầu tư. Nơi này hiện đang được một số người nổi tiếng thuê lại.

Chiếc taxi đỗ lại trước cửa ra vào, một sợi dây nhung được nối giữa hai lan can thoát hiểm và được bảo vệ bởi một người đàn ông cao lớn trong chiếc áo choàng đen. Câu lạc bộ Dante Inn có diện tích nhỏ hơn, ít hào nhoáng hơn Block 122, nhưng độc quyền hơn. Jack bước ra khỏi xe và biến mất vào bên trong câu lạc bộ.

Mimi ngả người về phía sau một cách vui vẻ - Được rồi, đi thôi. Cô quan sát thấy một chiếc xe limousine trắng vượt lên họ. Chúa ơi, thật tồi tệ. Và Jack thì gọi cô là kẻ mới phát?

Cô cố gắng nhìn xem liệu cô có thể nhận ra đám người ồn ào trong chiếc limo - chắc hẳn đó là một nam diễn viên nổi tiếng, bởi vì anh ta đội một chiếc mũ nỉ mềm giống như kẻ bệnh đao - thì cô thấy một người khác - một người nào đó xuất hiện từ trong bóng tối và trượt vào bên trong cửa chính của tòa nhà. một hình dáng trong chiếc áo mưa bạc, với mái tóc tối màu.

Không. Không thể nào.

Không thể là Schuyler Van Alen được.

Mimi cảm thấy tim cô như bị ai bóp chặt. Có quá nhiều điều trùng hợp. Jack đã ở trong câu lạc bộ được đặt tại tầng hầm của cùng tòa nhà Schuyler vừa bước vào.

Không thể nào như vậy được. Tâm trí cô đang chạy đua, chẳng lẽ cô đã bỏ sót cái gì? Nhưng anh đã tỏ ra rất thờ ơ, lạnh lùng với Schuyler. Anh không thể nào vẫn còn say mê cô ta được.

Anh đã phản ứng một cách thái quá.

Mimi chưa bao giờ là fan hâm mộ của Shakespeare, nhưng cô vẫn nhớ được các mẫu chốt quan trọng. Điều này chắc chắn làm cô bất mãn.

Cô biết mà không cần phải chứng thực, rằng anh đã nói dối cô, có một nơi bí mật trong trái tim anh mà cô không thể đọc hoặc hiểu được. Một nơi bí mật được dành cho một người khác. Một nơi bí mật có chứa Schuyler Van Alen.

Thật kỳ lạ, Mimi không cảm thấy bị phản bội, hoặc bị ảnh hưởng, hoặc bị phá hủy. Cô chỉ cảm thấy một nỗi buồn lớn lao. Cô đã rất cố gắng để giúp anh. Cô đã rất cố gắng để giữ anh chung thủy với cô.

Làm sao anh có thể làm như vậy mà không sợ bị trả đũa. Anh hiểu rõ luật lệ cũng như cô. Anh biết cái gì sẽ đe dọa anh. Anh biết anh sẽ mất những gì.

Oh, Jack. Đừng để em phải làm tổn thương anh. Đừng để chúng ta trở nên xa lạ theo cách này. Đừng để em phải dồn anh vào đường cùng.

CHƯƠNG 13

- Em tưởng anh quên rồi chứ.

Schuyler mỉm cười khi cô cởi áo mưa ra và treo nó trên móc. Cô vừa bước vào căn hộ bằng chiếc chìa khóa. Chiếc chìa khóa được cô giữ lại bằng một dải ruy băng bằng lụa quanh cổ. Cô không bao giờ cởi nó ra, vì sợ sẽ bị đánh cắp. Cô bước vào tòa nhà trong bộ trang phục bình thường. Nói chuyện lịch sự với bảo vệ. Đứng đầu trong thang máy, pha trò với những người hàng xóm. Thử hỏi con cái họ được họ đặt trong những chiếc xe đẩy phủ lông cừu giá hàng ngàn đô la. Giả vờ như cô cũng như họ. Không có nhiều mảnh khoe mà cả rỗng rỗng gì cho một buổi tối.

- Anh chờ có lâu không? - Cô hỏi.

- Anh vừa mới đến.

Anh đang đứng trước một cây cột, hai tay anh khoanh lại. Anh vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi trắng của sáng nay, bị nhàu nát một chút vào cuối ngày, và anh đã nới lỏng cà vạt, để cho nó rơi xuống một bên. Nhưng trông anh vẫn cao quý và tuyệt đẹp. Đôi mắt xanh nước biển của anh nhảy múa với sự thích thú và sự thèm muốn. Jack Force. Chàng trai mà cô đã chờ đợi để được gặp mặt trong suốt buổi tối. Chàng trai mà cô đã chờ đợi trong suốt cuộc đời cô.

Cô muốn nhào vào lòng anh - để nhảy căng lên, cười rúc rích trong vòng tay anh - nhưng cô muốn thưởng thức cái cách anh đang nhìn cô. Cô có thể chết đuối trong cái nhìn mãnh liệt đó. Và cô đã học được một chút về sự quyến rũ trong vài tuần cuối cùng mà họ ở bên nhau. Biết được rằng sẽ ngọt ngào hơn khi cô khiến cho anh chờ đợi.

Vì vậy, cô dành thời gian cho mình, tháo giày ra, chạm nhẹ đôi chân trần lên tấm thảm, và để anh quan sát cô. Bên ngoài nơi này, họ có thể không có gì với nhau. Anh thậm chí không cho phép mình nhìn cô. Anh không đủ sức làm điều đó. Vì vậy, cô muốn anh thưởng thức, nhìn cô càng nhiều càng tốt.

- Lại đây. - Anh gầm gừ.

Và sau đó, cuối cùng, cô chạy đến, nhảy vào vòng tay anh và họ đâm sầm vào bức tường trong một cái ôm mạnh mẽ. Anh nâng cô lên với một sự thanh thoát duyên dáng, và bao phủ cơ thể cô bằng những nụ hôn.

Cô quần đôi chân mình quanh thân anh và uốn cong người xuống, để những lọn tóc xoăn chạm nhẹ vào má anh.

Jack.

Cô thấy vòng tay anh thật dịu dàng. Ép chặt vào người anh, tim anh đang đập dữ dội cùng với tim cô. Khi họ hôn nhau, cô nhắm mắt lại và nhìn thấy hàng triệu sắc màu bùng nổ trong không trung, rực rỡ và sống động. Anh có mùi của đất và cỏ cây, ấm áp và mãnh liệt. Điều này thật bất ngờ, cô đã cho rằng anh có mùi giống như đá - như không có gì - và cô thích thú khi anh có mùi cát thô và thực. Anh không phải là một giấc mơ.

Cô biết rằng những gì họ đang làm là sai trái. Lawrence đã cảnh báo cô rằng lời tuyên thệ của ma cà rồng không nên bị chia cắt. Jack phải tuyên thệ với một người khác. Cô đã tự nhủ với mình nên dừng lại, nhưng cô cũng đã hứa với Jack cô sẽ luôn luôn ở đây vì anh. Họ rất hạnh phúc khi ở bên nhau. Họ thuộc về nhau. Tuy nhiên, họ không bao giờ nói về quá khứ hay tương lai. Chỉ có điều này tồn tại, hạnh phúc nho nhỏ mà họ tạo nên, điều bí mật nho nhỏ này. Và ai biết là họ ở bên nhau được bao lâu?

Khi ở trong vòng tay anh, cô cảm thấy có lỗi với Mimi.

Chuyện này bắt đầu ngay sau khi cô đến sống tại cung điện mạ vàng và đá cẩm thạch mà gia đình Force gọi là nhà. Tòa nhà là một phần của pháo đài và một phần của Versailles. Có rất nhiều phòng và phòng chờ chứa đầy đồ cổ bóng loáng, lộng lẫy và sân khấu chiếu sáng nổi bật. Hằng hà sa số những tấm vải đắt tiền được treo lên cửa sổ, và một đoàn người hầu di chuyển lặng lẽ quanh nhà để lau bụi, dọn dẹp, cung cấp cho chủ nhà trà hoặc cà phê trên những chiếc khay bằng bạc.

Cô ngồi trên chiếc giường công chúa trong căn phòng được sắp xếp cho cô, đá chân vào cái va li, thứ còn sót lại từ ngôi nhà cũ mà cô được phép mang theo. Lawrence đã hứa rằng bằng cách nào đó ông sẽ đưa cô ra khỏi đây, rằng cô sẽ sớm trở về ngôi nhà hợp pháp của mình. Ông biết Charles sẽ không cho phép ông có liên hệ với cô, vì vậy họ đã đồng ý sử dụng Oliver như một cầu nối (cô mỉm cười) giữa họ.

Lawrence đã tự mình lái xe đưa cô đến nhà Forces. Đã giúp cô mang hành lý đặt ở cửa trước, được người quản gia mang vào nhà.

Rồi ông để cô lại, và Schuyler lại lần nữa chỉ có một mình.

Charles cho phép cô có một chuyến tham quan ngắn quanh ngôi nhà: nào là hồ bơi lấp lánh trong tầng hầm với kích thước khổng lồ, sân quần vợt trên mái nhà, phòng tập thể dục, phòng tắm hơi, phòng Picasso (gọi như vậy vì nó treo một trong hai bức tranh tường trắng đen - một kiệt tác của Les Demoiselles d'Avignon). Ông muốn để cho cô cảm thấy thoải mái, cô có thể sử dụng mọi thứ trong bếp. Sau đó ông đặt ra những quy tắc. Schuyler đã quá tức giận và bực mình đến nỗi chỉ biết gật đầu một cách ngu ngốc.

Vì vậy, cô quyết định đá vào cái va li, cái va li ngu ngốc. Cái va li ngu ngốc với cái khóa bị hỏng. Cái va li xấu xí ngu ngốc này là một trong những thứ ít ỏi mà cô được thừa hưởng từ mẹ. Đó là loại va li du lịch nhỏ hiệu Louis Vuitton, cái loại mà khi dựng đứng và mở ra sẽ lộ ra một tủ quần áo nhỏ. Cô đá nó lần nữa.

Có tiếng gõ nhẹ trên cửa, và sau đó cánh cửa bị đẩy ra.

- Em có thể... um... nén nhỏ lại một chút không? Anh đang cố gắng đọc sách. - Jack nói, trông có vẻ sững sốt.

- Oh! Xin lỗi. - Cô dừng việc đá vào cái va li. Cô tự hỏi không biết cô sẽ đối mặt với những người anh em họ ra sao. Mọi quan hệ phức tạp của gia đình ma cà rồng vẫn còn xa lạ với cô, nhưng cô biết cô và Jack không có mối quan hệ huyết thống, mặc dù Charles là chú cô. Một ngày nào đó cô sẽ phải hỏi Lawrence làm sao mọi người thích nghi với chuyện này được.

- Anh đang đọc gì vậy?

- Camus. - Anh nói, vừa cầm lên bản sao của cuốn Stranger. - Em đọc quyển này chưa?

- Chưa, nhưng em thích bài The Cure. Anh biết đấy, bài hát được sáng tác dựa trên cuốn sách này nè.

Anh lắc đầu. - Chưa.

- Bài này trong album Three Imaginary Boys đấy. Đó là album đầu tiên của họ. Robert Smith cũng là một độc giả của cuốn này. Có lẽ cũng là một người theo thuyết sinh tồn giống anh đấy. - Cô trêu chọc.

Jack dựa người vào tường và khoanh tay lại, xem xét những suy nghĩ của cô.

- Em ghét ở đây, phải không?

- Có thể hiện ra nhiều không? - Vừa hỏi cô vừa xắn tay áo lên lên.

Anh cười khúc khích. - Anh xin lỗi.

- Anh xin lỗi à?

Anh đặt cuốn sách xuống bàn trang điểm. - Không tệ đến vậy đâu.

- Thật sao? Có cái gì tốt nào?

- À, có một điều, anh ở đây. - Anh nói, bước tới ngồi cạnh bên cô trên chiếc giường. Anh nhặt quả bóng tennis bị rơi ra ngoài chiếc va li của cô. Cô đã đem theo nó để thực hành những bài học ma cà rồng. Lawrence muốn cô tập trung vào khả năng di chuyển đồ vật trong không trung, điều mà cô chưa làm chủ được. Jack ném quả bóng vào không trung và bắt nó một cách khéo léo. Sau đó, anh đặt quả bóng xuống. - Trừ khi, em muốn anh đi.

Anh đang ngồi rất gần cô. Cô nhớ cách cô chạy đến bên anh vào đêm đầu tiên cô bị tấn công, sự sôi nổi mà anh có khi phát hiện ra sự thật về Croatan, và rồi là nỗi thất vọng sâu sắc như thế nào khi anh gạt cô sang một bên. Và cô nhớ đến một chuyện khác. Một chuyện mà cô không thể ngừng suy nghĩ về nó kể từ khi cô hút máu Mimi và hấp thu kí ức của cô ta.

- Anh là người - buổi khiêu vũ đêm đó - anh là người đã... - Schuyler thì thào, và thay cho câu trả lời, anh hôn cô. Đây là nụ hôn thứ 3 của họ (cô vẫn tính), và anh hít thở, khum bàn tay to lớn của anh quanh mặt cô, mọi thứ trong đời cô dường như trở nên không quan trọng và quá sức bình thường.

Không có gì có thể sánh bằng cảm giác thanh khiết, tuyệt trần này. Lần đầu tiên họ hôn nhau, cô đã thoáng nhìn thấy những kí ức của Jack về một cô gái trông giống như cô, nhưng không phải là cô. Lần thứ hai, cô không biết anh là người ẩn sau mặt nạ, nhưng lần này thì chỉ có hai người. Jack đã không hôn người mà anh nghĩ là anh biết trước đây, và Schuyler cũng không hôn người mà cô không biết. Họ chỉ đơn giản là hôn nhau.

- Jaaaack! Jaaaaack!

- Mimi. - Jack nói, rồi anh biến mất một cách nhanh chóng ra khỏi phòng như thể anh trở nên vô hình.

Khi Mimi thò đầu vào phòng Schuyler, cô đang ngồi một mình và lại đá vào cái va li.

- Oh, là cô à. Cô có thấy Jack đâu không?

Schuyler lắc đầu.

- Nhân tiện, đừng tỏ ra quá thoải mái ở đây. Tôi không biết tại sao cha lại muốn cái thứ như cô ở đây, nhưng đây là lời khuyên: tránh xa tôi ra.

Sau đêm đó, Schuyler đã nhận được hai món quà chào đón khác nhau: một chiếc khăn trải giường nhỏ và một cuốn sách được nhét dưới cửa phòng cô. Một bản sao của cuốn The Plague của tác giả Albert Camus. Bên trong cuốn sách có một phong bì, và bên trong phong bì, có một chiếc chìa khóa.

Từ đó, Jack không bao giờ công nhận sự hiện diện của cô ở nhà hoặc ở trường.

- Em bị cái này ở đâu vậy? - Jack hỏi, chỉ ra vết cắt trên trán cô. Họ đang nằm trên tấm thảm lông dày mượt, nhìn vào những vết tích của đám cháy.

- Oh, không có gì đâu. Em bị va vào đầu thôi. - Schuyler nói.

Cô không muốn kể cho anh nghe chuyện về Dylan. - Anh có bị theo dõi không?

- Có. Nhưng anh chắc là cô ấy đã rời khỏi đó trước khi anh lên đây. - Anh nói

Giọng anh có vẻ buồn ngủ và cô nép mình vào trong khủy tay anh. Đèn đường là thứ ánh sáng duy nhất trong phòng, nhưng cô có thể nhìn thấy anh rõ ràng trong bóng tối. Khuôn mặt nghiêng hoàn hảo của anh như thể được tạc bằng đá cẩm thạch, bừng sáng như hàng ngàn ngọn nến.

- Còn em?

- Không.

Thực tế thì cô đã không để ý. Cô quá bận để thuyết phục Oliver rằng cô phải đi. Quá bận rộn và quá vui mừng. Bởi vì cô đã biết, phải không? Cô đã biết Jack sẽ có mặt ở đó, chờ cô, như cô đã từng chờ anh.

Nhưng đúng vậy, lần tới cô sẽ cẩn thận hơn. Cả hai người đều phải như vậy.

9. Chương 14 - 15

CHƯƠNG 14

Bliss đã tới Lexington Armory trễ. Buổi diễn The Rolf Morgan được lên kế hoạch sẽ bắt đầu vào lúc chín giờ tối, và cô phải có mặt ở đây lúc sáu giờ để trang điểm và làm tóc, nhưng giờ đã hơn tám giờ rưỡi rồi. Cô hi vọng nhà tạo mẫu sẽ không giết cô, mặc dù có lẽ hiện giờ ông ta đã gạch tên cô rồi, và cô muốn đến để xem người mẫu khác mặc chiếc váy ren đen mà cô được chỉ định mặc tối nay.

Cô không cố ý tới trễ, nhưng ảo ảnh mới nhất của cô làm cô mất phương hướng. Cô đang đánh răng, và khi cô soi gương, người đàn ông đẹp trai trong bộ đồ trắng trong những giấc mơ của cô đang nhìn lại cô.

- Lạy Chúa tôi!

- Chào. - Người đàn ông phá lên cười như thể đó là điều vui nhất mà ông ta từng nghe. Bliss nhận ra tóc ông ta chính xác là màu của vàng nóng chảy. Màu mắt ông xanh như màu xanh của bầu trời buổi sáng quang đãng. Có mùi hoa súng trong phòng, nhưng đó là một mùi làm người ta phát ngáy che dấu cho một cái gì đó thối rữa. Giống như mùi của bà mẹ kế cô - Bobi Anne - khi bà xịt quá nhiều nước hoa sau khi rời khỏi phòng tập thể dục thay vì đi tắm.

Bliss quyết định cô phải dừng cảm lên.

- Ông là ai?

- Tôi là cô.

- Tôi bắt đầu bị điên, phải không? Tại sao ông ở đây?

Bliss tắt vòi nước và cố gắng hít thở đều đặn. - Ông muốn gì?

Người đàn ông với mái tóc vàng trong bộ đồ trắng thò tay vào túi áo khoác và lấy ra một sợi dây vàng có mặt là một chiếc đồng hồ bỏ túi kiểu cũ.

- Thời gian.

Khi Bliss nhìn lên chiếc gương lần nữa, ông ta đã biến mất. Cô dành thời gian tiếp theo để nhìn chằm chằm vào chiếc ly, chờ ông ta xuất hiện trở lại. Chỉ khi cô giật mình nhận ra thì đã muộn rồi.

Nhưng khi kiểm tra điện thoại di động, chẳng có tin nhắn giận dữ nào cả, chẳng có bài diễn thuyết lo lắng nào về việc nhà tạo mẫu đã có người thay thế vì cô không có mặt ở đó. Cô quá bối rối khi thấy lối vào của buổi trình diễn trống không. Đây có phải là tuần lễ thời trang không?

Cuộc hội hè ăn uống ồn ào của biên tập viên, nhiếp ảnh gia, người nổi tiếng và nhà tạo mẫu, những người ăn mặc đúng mốt và những thẩm họa của thời trang, xúm lại xung quanh, chen lấn, xô đẩy nhau để được vào buổi biểu diễn của Rolf Morgan đầu rồi? Chương trình của Rolf có vé bán ra nhiều nhất trong năm, và có lượng vé mời khó kiếm được nhất. Và, ở đây, ba mươi phút trước khi chương trình diễn ra và hầu như không có ai quanh đây cả.

Cô thấy thật bơ vơ, một trợ lý sản xuất mặc áo phông đen với dòng chữ Rolf MORGAN được trang trí trên ngực áo, cô yêu cầu được hướng dẫn để đến hậu trường.

Khoa nghiên cứu Armory đón tiếp Trung đoàn Sáu mươi chín của Lực lượng Cảnh sát Quốc gia và một số binh lính mặc đồng phục chào cô khi cô bước vào. Tòa nhà như một cái hang, và được bao bọc bởi những tủ kính xếp thành hàng dọc bức tường chứa hàng trăm vũ khí và đạn dược. Theo sự hướng dẫn, cô đi qua một không gian mở tuyệt đẹp, một không gian lớn như nhà chứa máy bay, được thiết lập cho buổi diễn đường băng. Có hàng dãy chỗ ngồi hướng lên trần nhà, và một sân khấu ở cuối dãy để ban nhạc xuất hiện.

Trong suốt những buổi diễn tập, Rolf đã giải thích rằng các người mẫu sẽ bước đi trên những đường băng khổng lồ treo lơ lửng trên sân khấu, và Bliss đã mong đợi thử thách này.

Cô bước vào hậu trường và lúng túng tìm kiếm thay vì diện cuồng chuẩn bị như bình thường, với sự sợ hãi và phấn khích, tâm trạng hoàn toàn thoải mái. Cô thấy Schuyler đang đọc một quyển tạp chí trên một chiếc ghế gần đó, tóc cô được cột về phía sau tạo thành kiểu tóc đuôi ngựa cực cao trên đầu, mặt cô đã sẵn sàng cho buổi biểu diễn, với vệt phấn kolh tối màu phủ lên đôi mắt xanh của cô, môi cô có màu hồng vàng nhạt.

Cô vui mừng khi thấy bạn mình, họ vẫn chưa nói chuyện với nhau về chuyện đã xảy ra đêm đó. Cả hai đều tránh nói về chủ đề đó, gần như là họ đang xấu hổ. Kể từ đêm đó cô không nhìn thấy Dylan, mặc dù anh có để lại tin nhắn trên điện thoại xin được tha thứ và van xin cô đến thăm cậu. Cô đã xóa hết những tin nhắn đó.

Đối với Schuyler, kể từ tối hôm đó, cô lơ lửng ở trường Duchesne trong trạng thái mơ màng. Bliss biết Schuyler đã gặp Jack và cô không thể giúp gì được nhưng cảm thấy ghen tị với hạnh phúc mới tìm được của bạn. Chắc rồi, họ không thể bước ra công chúng với nhau, vì Mimi và tất cả những chuyện khác. Và, có tin đồn rằng Jack về cơ bản đã đính hôn với người khác. Nhưng dù vậy, Bliss thấy Schuyler vẫn còn đang yêu, và tình yêu của cậu ấy được đáp lại. Điều này thì hơn hẳn Dylan và cô.

- Mọi người đâu cả rồi? - Cô hỏi. - Thậm chí chẳng có ai bên ngoài hết.

- Oh, chào. - Schuyler đặt quyển tạp chí French Vogue số mới nhất xuống.

- Đóng cửa rồi. Buổi biểu diễn tới nửa đêm mới bắt đầu, nếu chúng ta may mắn. Họ bảo mọi người đi rồi.

Bliss ẩn mình vào một chỗ ngồi gần đó. - Cậu nói nghiêm túc đó chứ?

- Có phải đây là lần đầu cậu làm việc cho ông Rolf phải không?

Một cô người mẫu khác hỏi khi nghe nhầm được cuộc trò chuyện của họ. Bliss nhận ra cô ta là Sabrina Sorboba, một cô gái cao lớn miền Đông Âu, là người mẫu được nhà tạo mẫu hiện nay rất yêu mến.

Bliss gật đầu.

- Ông ấy luôn trễ. Năm ngoái Brannon Frost thực sự phải bỏ không xem buổi biểu diễn vì cô ta bực mình vì phải chờ đợi.

Sabrina nói với họ. Brannon Frost là biên tập viên Máu Xanh của Chic, một tạp chí thời trang quyền lực nhất trên thế giới. Brannon bật ngón tay tanh tách, rồi đột nhiên túm quần áo của mọi người bay ra khỏi phòng. Tách! Âm thanh và ghế nệm. Tách! Dây nịt và quần skinny. Tách! Áo sơ mi nữ và giày cao gót mũi tròn. Tách! Đồ thêu và bực. Tách!

- Nửa đêm? Tận 3 tiếng đồng hồ lận. - Bliss phàn nàn. Họ phải làm gì, ngồi chờ ở đây à? Cô nhận thấy một số người mẫu đang ngồi chơi bài, mặc dù hầu hết đều có điện thoại di động và BlackBerries.

- Sâm banh không? - Sabrina hỏi, nhắc lên một chai lớn rượu Laurent-Perrier và rót vào hai ly cho Bliss và Schuyler mà không cần chờ câu trả lời. Đây là một câu hỏi chờ đợi: rượu, thuốc và chờ đợi. Sau vụ bê bối

mới nhất về những - người - mẫu - quá - gầy, có một mẹo đánh lừa được lây lan về pho mát cũ mốc là thực phẩm khỏe mạnh cho các cô gái. Như thể người mẫu sống nhờ vào khói thuốc và không khí vậy.

- Dù sao, vì những gì đã xảy ra năm ngoái, lần này họ gọi là tất cả các biên tập viên của Chic, Mine, Jenus và nói với họ đi ăn uống đã rồi quay lại sau.

Bliss gật đầu. - Vậy, những kẻ ngoài đó là ai vậy?

- Không ai cả.

Những kẻ lơ lửng. Tất nhiên là tất cả những người quan trọng đều được cảnh báo, nhưng đối với các tầng lớp thấp hơn, họ phải tự bảo vệ mình. Cô nhét chiếc túi xách của mình dưới quầy và định hỏi Schuyler thì một người đàn ông quấy rầy - cuối cùng cũng có người hành động như họ đã phải làm cách đây vài giờ - xông vào phòng chờ của các người mẫu.

- Bliss. Cô đây rồi. Chúng tôi cần trang điểm và làm tóc cho cô.

Bliss đã đọc lướt qua quyển tạp chí Arena Homme số mới nhất, hút vài điếu thuốc, và uống quá nhiều rượu sâm banh trong khi một nhà tạo mẫu tóc lùn tịt và trợ lý của ông đều căng thẳng trên choker và chải tóc của cô thành một búi tóc quăn lớn và một thợ trang điểm tính tình vui vẻ đang trang điểm cho cô. Thật ngạc nhiên khi người mẫu có ít việc làm đến vậy. Cô chỉ việc ngồi đây, sau đó đứng dậy và bước đi. Như vậy đấy. Dĩ nhiên, phải tuyệt đẹp để làm việc này. Tuy nhiên, điều đó vẫn chưa đủ. Người mẫu giỏi phải có dáng vẻ yên lặng và bí ẩn được xem là tính cách bẩm sinh của họ. Rốt cuộc, chỉ có mình Kate Moss là đạt được điều đó.

Khi nhóm làm đẹp hài lòng với công việc của họ thì hai sinh viên tạo mẫu - một phần trong đội quân tình nguyện đông đúc gánh trách nhiệm lao động thực tế và làm cho tuần lễ thời trang diễn ra bất chuyện với cô. - Chúng tôi phải thử trang phục đầu tiên cho cô. Ông Rolf muốn thấy nó.

Hai sinh viên giúp Bliss mặc chiếc váy ngủ đen bó sát người. Một trong hai người kéo và gắn các dải ruy băng ở phía sau trong khi người còn lại giúp Bliss mang đôi giày ống bằng nhung cao đến mắt cá chân đan chéo nhau ở phía trước. Chiếc váy ôm mọi đường cong, và dải đăng ten đen làm tăng thêm vẻ gợi cảm cho chiếc váy. Vạt trên của áo được may trễ xuống, Bliss đỏ mặt khi làn da cô bị phơi bày.

- Cái gì vậy? - Một trong hai sinh viên hỏi, chỉ vào chiếc vòng cổ ngọc sáng ngời đang nép vào rãnh sâu trước ngực cô. - Nó là của tôi.

- Tôi không biết liệu Rolf có thích nó không. - Người sinh viên do dự nói.

Bliss nhún vai. Cô không quan tâm Rolf thích gì. Cô sẽ không bao giờ cởi nó ra.

CHƯƠNG 15

Còn đứng năm phút nữa là đến nửa đêm. Mimi và Jack Force bước vào Armory trong một cơn mưa những ánh chớp nháng lên từ các máy chụp hình. Mimi tựa người vào vai Jack, kéo chiếc áo khoác sọc ngựa vằn làm bằng lông chồn zibelin mượt mà sát người cô hơn và ẩn mình sau cặp kính mát cực lớn như thể việc thừa mứa nhiếp ảnh gia có thể làm hại cô.

- Coi chừng. - Jack nói giọng sắc lạnh với một tay săn ảnh quá háo hức đến nỗi đã đến quá gần Mimi và xô đẩy cô.

- Mimi, ở đây. - Một nhà báo trẻ đang đeo tai nghe gọi cô, lôi họ vào trong tiền sảnh và nhanh chóng dẫn họ băng qua biển người đam mê thời trang đến hàng đầu.

- Chúng ta đến đúng giờ đấy. Hai người ngồi cạnh Brannon này.

Căn phòng ồn ào với sự phấn khích, mọi chỗ ngồi trong phòng đều chật ních người, mỗi người nổi tiếng (Mimi là một trong những cuối cùng), thậm chí cả các lối đi đều tràn ngập những tình nguyện viên bận áo phông đen bò ra từ hậu trường để vào tiền sảnh xem buổi biểu diễn. Trên sân khấu, ban nhạc đang hát nhạc rock.

Mimi làm dáng trước ống kính, Giữ sạch áo lông thú và bắt chéo chân để chân cô trông thon thả hơn. Cô không ghen tị với các cô người mẫu, bởi vì họ chỉ được chụp hình vì những bộ quần áo họ đang mặc. Trong khi đó, đám đông vây xung quanh cô, la hét tên cô, chụp hình cô vì họ chú ý đến cô.

- Có vẻ em thực sự thích nơi này nhỉ. - Jack trêu chọc.

- Mmmm.

Tuần vừa qua, cô đã cố che giấu cơn giận của mình rất tốt đến nỗi cô nghĩ rằng mình xứng đáng nhận giải Oscar. Nhưng dù vậy cô cũng không thể chịu nổi khi nhìn vào người anh song sinh của mình. Kẻ dối trá. Kẻ phản bội. Anh đã mạo hiểm tất cả vì đồ chó lai lẳng nhăng đó. Cô có thể nhìn thấu được ham muốn của anh và nhận ra anh đã muốn cô ta từ rất lâu rồi. Anh là tên khốn khi chỉ giả vờ yêu cô trong khi anh che giấu cảm xúc thật sự của mình.

Và phần tồi tệ nhất của chuyện này là, cô thậm chí không thể ghét anh được. Cô yêu anh quá nhiều và hiểu rõ những khiếm khuyết của anh quá rõ. Căm ghét Jack cũng giống như căm ghét chính bản thân cô, và Mimi có lòng tự trọng quá cao để đắm mình trong đau khổ.

- Mimi! Cưng ơi! - Randy Morgan - vợ của nhà tạo mẫu, đột nhiên nhào xuống họ và hôn thắm thiết lên cả hai má cô.

- Cô phải đến hậu trường và chúc Rolf may mắn!

Mimi cho phép mình bị dẫn đến phòng truyền thống cung-và-cạo với nhà thiết kế. Nhà thiết kế, tất nhiên, sẽ là người làm lễ lạy và cạo. Mimi là một trong những khách hàng lớn nhất của ông.

Cô bỏ Jack lại và chọn cách xuyên qua đám đông. Rolf chào đón cô bằng một cái ôm thô lỗ và những lời khen ngợi tới tấp. Mimi chấp nhận sự kính trọng và hào phóng chúc ông có một chương trình hay. Cô chào những thành viên Máu Xanh khác: Piper Crandall trong chiếc váy màu vàng xấu tệ, và Soos Kemble, người đã phàn nàn về việc bị xuống hạng vào hàng thứ hai. Mimi phát hiện ra một vài Máu Đỏ kiêu ngạo khá được. Sau đó, cô xem xét khắp phòng để tìm kiếm đối tượng mà cô căm thù.

Schuyler đang để cho người sửa soạn trang phục nhặng xị lo trang phục cho cô: một chiếc áo viền đăng ten và một chiếc áo khoác cưỡi ngựa, quần nhung cưỡi ngựa và đôi giày boots cao. Mimi thầm nghĩ cô sẽ mua bộ trang phục này nếu Schuyler không phải là người mặc nó.

Không do dự, cô bước về phía Schuyler. Có lẽ cô có thể bóp chết ngay từ khi còn trứng nước, có thể vẫn còn hy vọng rằng không có gì xảy ra với một chút tán tỉnh ngu ngốc này của Jack.

- Schuyler, cô là lượt thứ hai à? - Cô hỏi.

Schuyler đuổi những người phụ trách đi, và hai người họ dạt vào một góc yên tĩnh. - Có chuyện gì thế?

Mimi quyết định đi thẳng vào vấn đề chính - Tôi biết chuyện gì đang xảy ra giữa cô và anh trai tôi.

- Ý cậu là gì?

Schuyler cố gắng bình tĩnh, nhưng Mimi có thể ý thức được sự hoảng hốt của cô. Cô đã đúng. Khi thật, cô đã đúng. Kẻ hèn hạ này thậm chí không thêm phủ nhận điều đó. Hai người họ đã ở bên nhau. Hai người họ tiến xa tới mức nào rồi? Tim Mimi chùng xuống. Cô đã tự nhủ với mình rằng cô sẽ không bao giờ cảm thấy ghen tuông với đồ chó lai phiền phức này. Nhưng đối mặt với khuôn mặt thách thức của Schuyler làm cho cô cảm thấy khác.

Schuyler không tỏ ra bị động, yếu đuối hay xấu hổ. Đã qua rồi kẻ máu lai khóc thút thít nhảy dựng lên khi bạn nói "Boo!". Đã qua rồi cô gái mà không được Jack Force tuyệt vời đáp lại. Mimi nhìn Schuyler rất rõ. Cô ta trông giống một cô gái đang tự tin trong tình yêu. Một cô gái biết rõ mình đang nắm trái tim anh trong tay. Trong một thoáng, Mimi có ước muốn mãnh liệt rằng cô muốn Máu Bạc kéo Schuyler xuống địa ngục.

- Cô có biết cô đang làm gì với Jack không?

- Cậu đang nói chuyện gì vậy?

Mimi nắm chặt cánh tay của Schuyler. - Hãy nghĩ về mẹ của cô. Cô nghĩ tại sao Allegra lại ở trong tình trạng hôn mê? Cô nghĩ tại sao bà ta bắt tử nhưng không chết. Bà ta giờ hoàn toàn vô dụng và bị phá hủy. Cô có muốn điều đó xảy ra với Jack không?

- Đừng lôi mẹ tôi vào chuyện này. - Schuyler cảnh báo, cô giữ tay Mimi ra. - Cậu chẳng biết gì về mẹ tôi cả.

- Oh, nhưng tôi biết đấy. Tôi sống lâu hơn cô rất nhiều. - Mặt Mimi thay đổi, và trong một thoáng, Schuyler thấy nháng lên hình ảnh của tất cả phụ nữ trong lịch sử mà Mimi từng gặp: nữ hoàng Ai Cập, người người phụ nữ quý tộc Pháp, Pilgrim khỏe mạnh, bà chủ khách sạn Newport - tất cả đều đẹp tuyệt và đều cùng có đôi mắt xanh lá lạnh lùng.

- Cô không hiểu về lời thề đâu. - Mimi thì thào, khi xung quanh họ, nhà tạo mẫu và nhóm của ông đang điều chỉnh lần cuối cùng các bộ trang phục.

- Jack và tôi là một. Dem anh ấy ra khỏi tôi cũng giống như lột da anh ấy vậy. Nếu anh thực hiện lời thề, anh sẽ mạnh mẽ hơn, kí ức của anh sẽ được trọn vẹn.

- Và nếu không? - Schuyler thách thức.

- Cô có thể đặt chỗ trong cái bệnh viện mà cha tôi thường hay thăm viếng ấy cho anh. Đây không phải là loại trò chơi ngu ngốc nào đó, cô gái ngốc nghếch à. - Đây là sự sống và cái chết. Thiên thần và quỷ dữ. Hôn ước là luật. Chúng tôi có cùng tính chất đen tối. Mimi nghĩ nhưng không nói ra. Cô thấy rằng Schuyler có thể không, hoặc sẽ không hiểu được. Schuyler là một trẻ sơ sinh. Cô ta không hiểu về sự khắc nghiệt của sự bất tử. Loại khắc nghiệt và tuyệt đối của họ.

- Tôi không tin cô.

- Tôi cũng không trông đợi cô tin lời tôi. - Mimi trông có vẻ kiệt sức. - Nhưng nếu cô yêu anh ấy, hãy rời khỏi anh ấy, Schuyler. Hãy giải thoát cho anh ấy. Nói với anh ấy cô không còn muốn anh ấy nữa. Đó là cách duy nhất để anh ấy đi.

Schuyler lắc đầu. Xung quanh cô, các người mẫu đang xếp hàng, và Rolf đã đã đằng hắng về phía hai người bọn họ. Bên ngoài, đèn đã tắt hết, và buổi biểu diễn sắp bắt đầu. Cô để cho một trong những người chuẩn bị phục trang cắt một sợi chỉ nằm sai chỗ trên tay áo của cô.

- Tôi không thể làm được. Tôi không thể nói dối.

Mimi hít một ngụm từ ly rượu sâm banh của Schuyler mà không cần hỏi. - Thế thì Jack sẽ giống như mẹ cô.

10. Chương 16 - 17

CHƯƠNG 16

Năm ngoái, trong suốt mùa thu, Rolf Morgan đã làm khán giả đi bộ xuống đường bằng trong khi các người mẫu ngồi ở hàng ghế trước và giả vờ ghi chép. Mảnh khoe này đã quyến rũ báo chí thời trang nhiều đến nỗi ông hằng hái thử một mảnh khoe thú vị khác. Năm nay chương trình sẽ làm ngược lại, nó sẽ bắt đầu với cây cung của người thiết kế, và những chiếc váy trong các dịp lễ hội và kết thúc.

Khi ban nhạc chơi bản “Không gian kỳ lạ”, Rolf chạy lên sân khấu với tiếng vỗ tay như sấm. Ông trở lại mang một bó hoa hồng, tươi cười rạng rỡ và tràn đầy sinh lực. Schuyler trông như Cyrus, dẫn đầu là Bliss. Schuyler vẫy tay Bliss một cách khích lệ. Cô biết người bạn của mình vẫn còn hơi bị đe dọa bởi sàn diễn, và Bliss nhìn giống như một con ngựa non lo lắng, tay chân hơi run rẩy khi người cười trên lưng cô.

Bliss trở lại sau vài phút, một nụ cười nhẹ nhõm trên mặt cô. - Ngoài kia thật điên rồ.

Cô phun ra với Schuyler trước khi bị đưa đi một cách nhanh chóng để thay bộ trang phục thứ hai.

Schuyler cười đáp trả Bliss, nghĩ rằng cô sẽ vui mừng khi buổi diễn kết thúc, khi cuối cùng cô có thể mặc lại trang phục của chính mình - một cái áo sơ mi chắc chắn là của đàn ông Oxford là chiếc áo ưa thích hiện tại cô ưa thích, với một đôi vớ đen và đôi giày móng chẻ mà cô vớ được tại một cửa hàng đồ cũ.

Các cô gái trong trang phục vũ hội gothic đã ra khỏi sàn diễn, và Cyrus ra hiệu cho cô bước về phía trước. Cô là người tiếp theo. “Hãy nhớ rằng, khi cô bước đến cuối sàn diễn, một bức ảnh, hai bức ảnh, BAM! Và cô quay lại.”

Schuyler gật đầu. Cô hít một hơi thật sâu và bước đi trên sân khấu. Bước lên sàn diễn ra giống như bước trên mặt trăng vậy. Bạn từ hậu trường thực, bị bao quanh bởi sự huyền ảo và kim băng và tình trạng lộn xộn của giá để quần áo và phụ kiện để bước vào ánh đèn trắng sáng của sân khấu và đèn flash của hàng trăm máy ảnh.

Bầu không khí thật náo động, âm thanh ồn ào chói tai cho các buổi hòa nhạc rock hay nhất - tiếng huyết sáo và cổ vũ từ những dãy ghế đằng sau tiếp thêm sinh lực cho ban nhạc chơi nhanh hơn và to hơn, và các người mẫu khoác lấy những bộ mặt kiêu ngạo nhất. Schuyler thậm chí không nhận thấy những bộ mặt dữ tợn của các biên tập viên hay những bộ mặt cau gắt của những người nổi tiếng ở hàng ghế đầu, cô quá bận rộn tập trung vào việc đưa một chân lên phía trước và không làm trò ngớ ngẩn nào.

Cô tìm thấy vị trí đánh dấu ở cuối đường băng và nắm lấy yêu cầu được đặt ra, quay trái và xoay hông về phía trước, và rẽ phải ngay sau đó. Và ngay khi cô sắp quay lại, thì tâm trí cô mở ra với một khẩn cấp, một lời gửi đầy vũ lực. Đó là lòng căm thù man dại, không mạch lạc. Căm xúa mãnh liệt không mong đợi này đủ để ngăn Schuyler bước vào giữa, và cô bị loạn choạng, vướng vào giày cao gót và các thành viên ở hàng ghế đầu đều thở hổn hển thành tiếng.

Schuyler cảm thấy mất phương hướng và bị gián đoạn. Một người nào đó hoặc cái gì đó đã thâm nhập một cách man rợ vào tâm trí cô. Cô nhận ra điều đó ngay lập tức như một thao tác, nhưng điều này thậm chí còn mạnh hơn và xấu xa hơn những kinh nghiệm cô có từ Dylan. Đó là một sự xâm phạm không thể tha thứ, và cô cảm thấy bị xâm phạm, trần truồng và sợ hãi khủng khiếp. Cô phải ra khỏi đó.

Không có thời gian để làm một lỗi ra thích hợp. Schuyler nhảy từ sân khấu xuống, hạ cánh giữa đám nhiếp ảnh gia. Cô biết chính xác cô phải đi đâu ngay bây giờ.

- Xin lỗi. - Cô nói với người không may mắn đứng ở cửa sập bị cô nghiền chân.

Cô lướt qua đám đông, để lại sự bối rối và sự vui thích cho những người nghĩ rằng tất cả chuyện này là một phần của chương trình. Từ hậu trường, cô nghe tiếng gọi - Đây! Cô nghĩ cô đang đi đâu chứ. Quay lại đây.

Ngày mai sẽ có một câu chuyện lá cải về người mẫu đã chạy ra khỏi sàn diễn thời trang của Rolf Morgan, nhưng Schuyler không lo lắng về giới truyền thông hay người quản lý của cô hay Rolf đứng ngay sau đó.

Đó là cái gì vậy? Cô nghĩ, tim cô cảm thấy như thể sẽ phát nổ vì sự sợ hãi khi cô chạy lên xa lộ West Side, di chuyển nhanh hơn giao thông cho phép. Đó là ai? Cảm giác ồm ồm, như bắn giảm bớt chút ít khi cô đến được khu nhà ở tồi tàn trên đường Riverside Drive. Khu nhà trông có vẻ không còn xập xệ như trước đây nữa, nhờ vào sự cải tiến mới đây của Lawrence. Các bậc thang đá mới được quét lại, những hình vẽ trên cửa đã được sơn đè lên và những chiếc máng xối đã khôi phục lại giá trị cũ. Khi cô bước vào phòng làm việc của ông cô, ông đang cúi người xuống, đóng gói một xấp giấy tờ vào trong va li làm bằng da của ông. Schuyler nhận thấy tuổi ông đã cao trong cái tháng mà họ bị chia cắt. Mái tóc sư tử của ông có những vệt tóc xám, và có những nếp nhăn mới quanh mắt ông.

Lawrence là một Enmortal, một trong số ma cà rồng hiếm có đã không nghỉ ngơi, không đi qua các chu kỳ luân hồi bình thường. Ông đã giữ vỏ ngoài của mình trong hàng thế kỷ. Ông có khả năng trẻ trung như Schuyler, nhưng tối nay, ông trông như thể mình đang mang trọng lượng của một nghìn năm. Ông trông có vẻ, lần đầu tiên kể từ Schuyler biết ông, cổ xưa. Ông không giống như một người đàn ông của thế kỷ Hai mươi mốt. Ông trông như thể ông từng ở cái thời mà Moses đã được đặt vào trong một cái giỏ và thả xuống dòng sông.

- Schuyler, thật là một ngạc nhiên thú vị. - Ông nói, mặc dù ông ngạc nhiên khi nhìn thấy cô.

- Ông định đi đâu vậy? - Cô hỏi lại, khi nhìn thấy chiếc va li mòn vẹt được đóng gói và buộc bằng dây da, nằm cạnh bàn.

- Rio. - Ông đáp.

- Có một trận động đất lớn ở đó; cháu xem tin tức chưa?

Lawrence hỏi, chỉ vào cái ti vi được đặt ở văn phòng ông dạo gần đây. Máy ảnh đã quay một thành phố bị chìm trong lửa, toàn bộ những tòa nhà bị đổ sập xuống thành những đồng gạch vỡ.

Schuyler nói một lời cầu nguyện nhanh chóng khi nhìn thấy sự tàn phá này.

- Ông ơi, có chuyện gì đó đã xảy ra với cháu. Chỉ mới cách đây vài phút thôi.

Cô miêu tả cảm giác rằng cô cảm thấy có sự hiện diện của một mối ác tâm không thể tin được. Đó chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng cũng đủ cảm thấy bị ô uế trong từng lỗ chân lông của cô.

- Vậy là cháu cũng cảm thấy điều đó.

- Đó là gì vậy? - Schuyler rùng mình. - Thật... ghê tởm.

Cô nói, mặc dù từ ghê tởm còn quá yếu để diễn tả sự thù địch vừa mới bắt đầu này.

Lawrence ra hiệu cho cô ngồi xuống trong khi ông vẫn tiếp tục xem xét đồng giấy tờ của mình.

- Trong bài đọc của cháu, cháu có đọc chương về Corcovado chưa?

- Cháu biết nó ở Rio... Thuộc Braxin.

Cô ngáp ngừng nói. Cô không tiến bộ nhiều lắm trong nhiệm vụ của Lawrence giao cho. Cô thật ngớ ngẩn, nhưng cô cảm thấy ông cô là một phần để đổ lỗi cho hoàn cảnh này, và vì hờn dỗi cô đã bác bỏ đề nghị của ông về việc xem lại lịch sử Máu Xanh. Ông đã ép cô đọc những bản sao cổ xưa, các văn bản mà trước đây bị cấm - cho đến bây giờ, lịch sử của Croatan đã bị xóa bỏ từ các hồ sơ chính thức.

Nếu Lawrence cảm thấy khó chịu thì ông cũng không thể hiện ra ngoài. Thay vào đó, ông kiên nhẫn giải thích, giống như một giáo sư đại học mà có lần ông đã làm.

- Corcovado là một địa điểm của sức mạnh, của một nguồn năng lượng, là một sức mạnh nguyên thủy, mà chúng ta, những ma cà rồng đã rút năng lượng từ Trái Đất. Sự bất tử của chúng ta xuất phát từ sự kết nối hài hòa với bản chất nguyên thủy của cuộc sống, một món quà mà chúng ta được giữ lại ngay cả sau khi chúng ta bị xua đuổi.

Trên màn hình, máy ảnh đang quay bức tượng nổi tiếng của Chúa Cứu Thế được đặt trên bệ của ngọn núi Corcovado hiện ra mờ mờ trên thành phố. Schuyler ngạc nhiên rằng bức tượng vẫn còn đứng vững trong khi các tòa nhà xung quanh thành phố đã bị sập xuống thành đồng đổ nát.

- Trận động đất. Tín hiệu mà cháu nhận được. Đó là kết nối, phải không? Đó có phải là lý do tại sao ông đi không? - Cô hỏi, biết rằng mình đã đúng.

Ông cô gật đầu nhưng không nói thêm gì cả.

- Sẽ tốt hơn nếu cháu không biết chính xác làm thế nào.

- Tối nay ông đi à? - Schuyler hỏi.

Lawrence gật đầu. - Trước hết, ta sẽ gặp nhóm của Kingsley ở Sao Paolo. Sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau đến Corcovado.

- Còn Hội đồng thì sao?

- Họ có thể biết được. Nhưng sẽ tốt hơn nếu họ không biết quá nhiều chi tiết về chuyến đi của ta. Cháu biết những nghi ngờ của ta về Hội đồng mà, về những gì mà Cordelia và ta đã nghi ngờ.

- Rằng có một gia tộc lớn đã phản bội chúng ta. - Schuyler nói vừa quan sát ông đang thắt cà vạt một cách tỉ mỉ. Lawrence luôn ăn mặc trang trọng cho mọi dịp.

- Đúng rồi. Nhưng ta không biết bằng cách nào. Và ta cũng không biết tại sao. Dĩ nhiên, mỗi nghi ngại của chúng ta chưa bao giờ được chứng thực, và chắc chắn là chúng ta chưa có bất kỳ bằng chứng nào về sự phản bội như vậy. Tuy nhiên, các cuộc tấn công mới nhất khẳng định rằng bằng cách nào đó, một hoặc nhiều Máu Bạc đã sống sót và quay trở lại để săn chúng ta. Đó có lẽ là Hoàng tử bóng tối vẫn còn trên trái đất này.

Schuyler rùng mình. Bất cứ khi nào Lawrence nói về Lucifer, cô cảm thấy như thể máu của mình bị biến thành đá. Thậm chí tên ông ta nghe đã xấu xa rồi.

- Bây giờ, Schuyler, ta phải tạm biệt con rồi.

- Không! Hãy cho cháu đi với ông. - Schuyler nói, vừa lật đặt đứng dậy. Bóng tối, sự khủng khiếp, lòng hận thù. Ông cô không thể đối mặt với điều này - cho dù nó là gì - một mình.

- Ta rất tiếc. - Lawrence lắc đầu và thả ví vào túi áo khoác của ông.

- Cháu phải ở lại đây. Cháu mạnh mẽ, Schuyler, nhưng cháu còn rất trẻ. Và cháu vẫn còn nằm dưới sự chăm sóc của ta. - Ông kéo bức rèm và mặc vào chiếc áo mưa cũ. Anderson, Conduit của ông, xuất hiện ở cửa trước. - Sẵn sàng chưa, thưa ngài?

Lawrence nhắc va li lên. - Đừng thất vọng, cháu gái. Không vì lợi ích của cháu mà cháu phải ở lại New York đâu. Nếu có điều gì ta làm được cho mẹ cháu, thì đó là giữ cho cháu an toàn khỏi Corcovado càng xa càng tốt.

BẢN GHI ÂM LƯU TRỮ:

Kho lưu giữ lịch sử.

TÀI LIỆU ĐÃ ĐƯỢC PHÂN LOẠI

Bản báo cáo của Venator filed 2/28.

“ Bản ghi âm bị ngắt. Nghe được hai giọng nói khác nhau: Venator Martin và Charles Force, Regis”.

Venator Martin: Cô ta đã mắc bẫy.

Charles Force: Cậu hoàn toàn chắc chắn chứ?

VM: Có. Không nghi ngờ rằng cô ta sẽ cố gắng để thực hiện câu thần chú Demonata. CF: Nhưng một đứa trẻ chỉ học đòi với ma thuật đen tối đó thôi. Có lẽ nếu cậu có thể tiết lộ cô ta cho tôi...

VM: Ông biết tôi không thể nói tên cô ta được cho đến khi nó được xác nhận tại phiên tòa, Regis. Nhưng đừng lo, tôi sẽ không cho phép cô ta hoàn thành câu thần chú đâu.

CF: Nhưng cậu phải.

VM: Xin lỗi, Regis? Tôi không hiểu.

CF: Đây là một thử nghiệm, Venator. Câu thần chú này phải được thực hiện. Nếu cô ta thất bại, cậu phải cầm lấy con dao và lấy máu của chính cậu.

VM: Ủy ban có biết về điều này không? Hội đồng có phê duyệt chưa?

CF: Đừng lo lắng về hội nghị này. Đây là việc của tôi. Các Venators trung thành với tôi, phải không?

VM: Nhưng Regis - câu thần chú. Ông có chắc không?

CF: Có. Khi thời gian đến, hãy làm điều đó. Theo lệnh của tôi.

CHƯƠNG 17

Bliss khi lớn lên, gia đình cô sống ở một trong những tòa lâu đài khổng lồ phổ biến ở River Oaks, một khu ngoại ô Houston giàu có. Nhà của họ là hình ảnh thu nhỏ của “Texas Excess” với 28.000 mét vuông. Bliss đã từng đùa rằng ngôi nhà này chắc hẳn phải có mã vùng riêng. Cô chưa bao giờ cảm thấy thoải mái trong ngôi nhà đó và yêu thích trang trại của ông bà cô tại một vùng hoang dã phía Tây Texas hơn. Mặc dù

nguồn gốc của họ là người Yankee, gia đình cô được coi là tầng lớp quý tộc Lone Star - tiền của họ được dùng vào dầu ăn, gia súc, dầu... và chủ yếu là dầu.

Câu chuyện mà nhà Llewellyns thích kể là các tộc trưởng gia đình đã xúc phạm đến gia đình của các tầng lớp thượng lưu bằng cách để cho Yale làm việc tại một mỏ dầu. Ông đã nhanh chóng học được bản chất của việc nước đặc quán lại, mua lại hàng ngàn mẫu đất dầu để trở thành ông trùm dầu mỏ may mắn nhất trên toàn tiểu bang. Có phải là may mắn hay do khả năng ma cà rồng, bây giờ thì Bliss thắc mắc điều đó.

Forsyth là con trai út của người con trai út. Ông nội cô là một người nổi loạn sống tại miền Đông sau khi bỏ học, kết hôn với người yêu của ông là Andover, một Connecticut khéo léo, và nuôi nấng con trai của họ trong căn hộ của gia đình bà trên đại lộ Fifth, cho đến khi không gặp may mắn trên thị trường chứng khoán, gia đình đã trở lại trang trại ở Texas.

Ông nội cô là một trong những người mà cô yêu thích. Ông vẫn còn giữ được giọng nói Texas của ông thậm chí sau nhiều năm sống ở vùng Đông Bắc, và ông sự khuynh hướng hài hước, châm biếm. [HT1] Ông thích nói ông không thuộc về bất cứ nơi nào và do đó thuộc về khắp mọi nơi. Ông hoài niệm về cuộc sống của mình ở New York, nhưng ông chôn vùi và tiếp quản sự nghiệp của gia đình khi không có ai khác muốn trang trại, thích chuyển đến các đô thị ở Dallas hay San Antonio hơn là nông trại. Cô ước gì Pap-Pap quanh quẩn gần đây; vấn đề của việc là một ma cà rồng là gì nếu bạn sống một cuộc đời con người, và sau đó phải chờ đợi để được gọi lên một lần nữa cho chu kỳ tiếp theo?

Bliss lớn lên giữa vô số anh em họ, và cho đến khi cô chuyển tới New York và đến tuổi mười lăm, cô luôn cho rằng không có gì đặc biệt hoặc thú vị về cô. Có lẽ đó là một sự thiếu hiểu biết cố ý. Đã có nhiều dấu hiệu, sau này cô đã nhận ra: những anh chị họ của cô đã ám chỉ “thay đổi”, trộm cười khúc khích từ khi làm lễ kết nạp xong, những cô thư ký luân phiên của cha cô, giờ thì cô đã hiểu, phục vụ như là Thần linh quen thuộc của ông. Gần đây Bliss mới phát hiện ra cách kỳ lạ đó là không ai nói về người mẹ ruột của cô.

Bobi Anne là mẹ duy nhất mà cô từng biết đến. Bliss đã có một mối quan hệ không thoải mái với mẹ kế tồi, người tắm rửa cho Bliss với tình cảm trong khi phớt lờ con mình, em gái cùng cha của Bliss, Jordan. Bobi Anne, với lòng thú và kim cương và lối trang trí lố bịch của bà, đã cố gắng để thay thế người mẹ mà Bliss chưa bao giờ được biết đến, và Bliss không ghét bà vì việc đó. Mặt khác, cô cũng không thể yêu bà vì điều đó.

Forsyth kết hôn với Bobi Anne trong khi Bliss vẫn còn nằm trong nôi, và Jordan đã được sinh ra bốn năm sau đó. Một đứa trẻ im lặng và xa lạ, một đứa trẻ mập lùn khi so với hình dáng thuột tha của Bliss, nhợt nhạt khi so với nước da màu ngà của Bliss, và khó khăn so với tính khí dễ chịu của Bliss. Tuy nhiên, Bliss không thể tưởng tượng một cuộc sống mà không có em gái cô, và bày tỏ một sự bảo vệ mãnh liệt bất cứ khi nào Bobi Anne sẽ trêu chọc hay xúc phạm con gái của bà. Về phần mình, Jordan yêu mến chị gái khi cô không chế giễu mình. Đó là mối quan hệ chị em bình thường - có đủ những cuộc cãi vã vặt vãnh, và bênh vực nhau bởi lòng trung thành không thay đổi.

Một người luôn lấy những điều quan trọng nhất trong cuộc sống để ban ơn, Bliss nghĩ, khi một vài ngày sau buổi trình diễn thời trang, cô bắt xe taxi đến địa điểm cao nhất của vùng Manhattan. Cô chỉ người tài xế đến bệnh viện Columbia - Presbyterian.

- Cô là người nhà à? - Nhân viên bảo vệ tại bàn tiếp tân hỏi, đẩy tới một tờ phiếu thăm bệnh cho cô kí.

Bliss do dự. Cô chạm vào bức ảnh giấu trong túi áo khoác của mình cho may mắn. Nó giống với bức hình mà cha cô giữ trong ví của ông, đây là bản sao cô tìm thấy trong một va li đồ trang sức và bây giờ đang nằm trong tay cô.

- Vâng.

- Tầng trên. Căn phòng cuối ở cuối hành lang.

Cô ước có một người nào đó đi cùng cô, nhưng cô không thể nghĩ đến bất kì ai mà cô có thể hỏi. Schuyler chắc chắn sẽ yêu cầu một lời giải thích, và Bliss sẽ không thể đưa ra một lý do hợp lý. - Um, mình nghĩ rằng cậu và mình có thể là chị em? - Nghe có vẻ phi lý quá.

Đối với Dylan, Bliss đã đẩy tất cả những suy nghĩ của anh ra khỏi tâm trí cô. Cô biết cô nên kiểm tra anh,

đặc biệt là bây giờ anh đã ngừng cố gắng liên lạc với cô, nhưng cô quá tức giận và bẽ mặt khi quay lại căn phòng khủng khiếp đó ở khách sạn Chelsea. Những tật lạ lùng mà cô quan sát thấy: cách nói bằng yết hầu, tiếng cười có âm vực cao, lảm nhảm những ngôn ngữ kỳ lạ chỉ làm cho cô sợ hãi anh hơn. Bliss biết đó là mơ tưởng, nhưng cô không thể không hy vọng rằng có thể mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Cô đã hứa với Schuyler và Oliver rằng cô sẽ đối phó với nó, trả anh lại với Ủy ban và Hội đồng, nhưng cho đến nay cô vẫn giữ lý do tìm kiếm để không làm vậy. Ngay cả khi cô quyết định không bị anh thu hút nữa, cô không thể tìm thấy trong tim cô lý do nào để bỏ rơi anh cả.

Cô đã có những thứ khác phải lo lắng, mặc dù cô biết cô sẽ không tìm thấy bất kỳ câu trả lời tại bệnh viện. Allegra đã hôn mê, sau tất cả. Và thật là vô ích để cố gắng đưa ra đối tượng với cha cô.

Trong cuộc sống của cô, Bliss đã được nói rằng mẹ cô đã qua đời khi cô còn nhỏ. Đó là “Charlotte Potter” một cô giáo mà cha cô đã gặp trong cuộc vận động chính trị đầu tiên của ông, khi ông chạy đua cho chức nghị sĩ tiểu bang.

Giờ thì Bliss thắc mắc liệu Charlotte Bliss Potter có từng tồn tại không. Chắc chắn không có album cưới, không có nữ trang, không có đồ nữ trang, không có vật gia truyền để chỉ bất kỳ người phụ nữ như vậy đã từng kết hôn với cha cô. Trong một thời gian dài cô cho rằng đó là vì Bobi Anne không muốn nhắc nhở đến cựu bà Llewellyn.

Cô không biết gì về gia đình người mẹ thực sự của mình, và với trí nhớ sắc bén mà cả rỗng của cô, có thể quay trở lại thời gian khi lần đầu tiên cô hỏi tên mẹ ruột cô là gì. Cô được năm tuổi, và cha cô vừa mới đọc một câu chuyện đi ngủ cho cô.

- Charlotte Potter, - Ông vui vẻ nói với cô. - mẹ của con tên là Charlotte Potter.

Bliss đã bị mê hoặc. - Giống như trang web của Charlotte! - Cô ré lên. Và họ của cô giống tên người phụ nữ giống đã viết tất cả những cuốn sách trên giá sách của cô, Beatrix Potter.

Bliss ngày càng có nhiều nghi ngờ rằng cha cô đã hoàn toàn bịa đặt. Vào một ngày khác khi cô đề cập đến tên với Forsyth, ông đơn giản là nhìn có vẻ bối rối.

Bliss đi đến cuối hành lang và thấy căn phòng. Cô đẩy cửa và lướt vào bên trong.

Căn phòng của Allegra Van Alen lạnh như một kho chứa thịt. Người phụ nữ say ngủ trên giường không di chuyển. Bliss thử bước đến gần đầu giường, cảm thấy như một kẻ xâm nhập. Allegra trông thanh thản, trẻ đẹp, mặt cô không có một nếp nhăn. Cô ấy giống như một nàng công chúa trong một quan tài thủy tinh: xinh đẹp và vẫn còn trẻ.

Cô nghĩ rằng cuối cùng khi nhìn thấy Allegra cô sẽ có cảm giác gì đó, để biết chắc liệu cô ấy có liên quan đến cô hay không. Nhưng không có gì. Bliss chạm vào vòng cổ nằm ẩn dưới áo sơ mi của cô để cho thoải mái, sau đó rướn tới để nắm bàn tay của Allegra, cảm thấy làn da mỏng như giấy của cô ấy. Cô nhắm mắt lại và cố gắng để xâm nhập vào cuộc sống trong quá khứ của cô ấy, những kỷ niệm của cô, để xem cô có bất kỳ kiến thức nào về Gabrielle.

Trong một thoáng, cô đã bắt được hình dáng thoáng qua của một người trông rất quen, người có thể là cô, nhưng Bliss không chắc lắm. Cuối cùng, người phụ nữ nằm trên giường cũng xa lạ như người y tá ở hành lang vậy.

- Allegra? - Bliss thì thầm. Dường như quá tự tin khi gọi bà là “mẹ”.

- Là tôi. Tôi là... Bliss. Tôi không biết bà có nhớ tôi không, nhưng tôi nghĩ có thể...

Bliss đột nhiên dừng lại. Cô cảm thấy một nỗi đau trong ngực, như thể cô không thể thở được. Cô đã làm gì ở đây vậy? Cô phải đi. Cô phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Cô đã đúng, cô sẽ không tìm thấy câu trả lời ở đây. Cô sẽ không bao giờ biết được sự thật. Cha cô sẽ không bao giờ nói với cô, và Allegra thì không phải.

Bliss bỏ đi, cảm thấy lo lắng và bối rối, vẫn đang tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi mà cô vẫn giữ trong tim.

Cô không biết rằng khi cô rời khỏi phòng, Allegra Van Alen bắt đầu la hét.

11. Chương 18 - 19

CHƯƠNG 18

Những cuộc họp của Ủy ban không bao giờ bắt đầu đúng giờ, vì thế Mimi đã không lo lắng khi hội nghị gọi báo cho cô biết kế hoạch hôn lễ của cô sẽ kéo dài lâu hơn một chút so với kế hoạch của cô. Kể từ khi Lawrence làm lễ nhậm chức Regis thì các cuộc họp ít hơn và ít lập kế hoạch xã hội và lập kế hoạch gây quỹ nhiều hơn nữa, theo ý kiến của cô, những bài học mà cô đã học được hoàn toàn không cần thiết.

Edmund Oelrich, con dè già run rẩy của Hội đồng là thống đốc mới không điều hành chặt chẽ như bà Priscilla Dupont trước đây, và hoàn toàn không biết gì về thực tế là nếu họ muốn bảo đảm chiếc ghế danh dự bên phải cho vũ hội ba lê hàng năm vào tháng năm, họ đã phải gửi bản thăm dò cách đây vài tuần rồi. Vì nó là, tất cả các cựu đệ nhất phu nhân đã không có sẵn, và vợ của thống đốc đang vướng vào vụ bê bối gần đây nhất của chồng. Với tốc độ này họ sẽ phải bố trí cho bạn gái của thị trưởng, người có gu thời trang khác lạ hoặc tất cả việc quan tâm đến công tác xã hội làm quen với những người giàu sang.

Mimi bước vào phòng thư viện ở trường Duchesne, tìm được một chỗ ngồi ở phía sau, và rút ra thiết bị Bluetooth gắn vào tai mình như một cái cớ để không chào hỏi bạn bè. Cô nghĩ rằng những bài học của Ủy ban hoàn toàn phí thời gian. Cô đã tinh thông tất cả các kỹ năng của mình kể từ khi cô chuyển đổi và cô khó chịu khi những ma cà rồng khác quá chậm chạp. Hôm nay họ đã phải tìm hiểu thêm về sự hoán chuyển, khả năng thay đổi các yếu tố: lửa, nước, không khí. Mimi thở dài. Cô đã biến mất vào sương mù kể từ khi cô mười một tuổi. Cô đã “phát triển” sớm, như họ nói.

- Xin lỗi, cậu có thể lặp lại một lần nữa không? - Cô hỏi, vừa lắc tai nghe nhỏ xíu bằng bạc được gắn vào tai cô.

- Cậu nghĩ rằng chúng ta có thể tổ chức tại Nhà Trắng? Không à?

Công ty mà cô đã thuê, Sự kiện Elizabeth Tilton, dạo gần đây đã soạn cho dàn nhạc tác phẩm phóng túng năm ngày ở Cartagena, trong đó Don Alejandro Castañeda, anh chàng Máu Xanh đã thừa kế đường - và - nước giải khát từ cha mình, vừa mới làm lễ với người em gái ma cà rồng sinh đôi của anh ta, Danielle Russell, vừa mới tốt nghiệp. Mimi và Jack đại diện cho gia đình, và Mimi có chút phật ý khi cuộc nói chuyện tại bữa ăn tối là về mọi thứ sẽ đặc biệt như thế nào. Người đàn ông giỏi nhất đã thông báo rằng “hôn lễ tiếp theo sẽ được tổ chức trên mặt trăng, vì không ai khác sẽ làm điều này!”.

Mimi chắc chắn sẽ cố gắng.

- Cưng à. - Lizbet Tilton thủ thỉ. - Tôi xin lỗi, nhưng với sự cai trị mới, Vườn Hoa Hồng đã bị loại. Tôi không nghĩ chúng tôi đóng góp đủ cho chiến dịch. Nhưng sẽ phải có một nơi khác mà cô muốn.

- Thế Buckingham thì sao? Tôi chắc cha tôi sẽ giúp đỡ.

Lizbet cười một cách chân thành. - Ôi, cưng à, cưng đang sống trong thế kỷ nào vậy? Cưng có cuộc sống rắc rối à? Cho dù cưng là người của Hoàng gia đi nữa, mà chỉ nhánh của gia tộc không bao giờ tha thứ cho việc bỏ đi. Bên cạnh đó, những ngày này, họ nghiêm ngặt khủng khiếp. Ngay cả Charles và Camill đã phải kết hôn ở bên ngoài.

Mimi bĩu môi. - À, tôi đoán chúng tôi có thể tổ chức trên đảo. - Cô nói, nhận thấy rằng Schuyler và Bliss vừa bước vào phòng.

Mimi gửi một đề nghị nhanh chóng và vì Schuyler đột nhiên bị vấp. Ha. Có người chắc chắn không học occludo rồi. Tâm trí Schuyler mở toạc như một vết thương.

- Ý cô là nơi cha cô ở là Sandy Cay? - Lizbet hỏi. - Điều đó sẽ rất tuyệt vời.

Gia đình Forces sở hữu một hòn đảo riêng ở Bahamas.

- Mọi người có thể đáp máy bay phản lực vào cuối tuần, và nếu họ không có, chúng ta có thể thuê máy bay. Chúng tôi vừa mới làm vậy cho Alex và Dani ở Colombia.

Mimi không muốn hôn lễ của mình giống bất cứ ai khác.

- Ý thì sao? - Lizbet đề nghị. - Trong một trong những cung điện của tổ tiên? Một nơi như vậy ở Tuscany?

- Um, không. Không phải Ý. - Mimi khiển trách, rõ ràng cả nhóm đang nhìn chăm chăm vào cô. Thống đốc và phần còn lại của Ủy ban cấp cao cuối cùng đã đến, và bài học sắp bắt đầu.

- Phải. Xin lỗi.

- Cô biết đấy. - Lizbet nói với vẻ suy nghĩ. - Với việc tất cả mọi người thay phiên nhau tổ chức hôn lễ ở khắp nơi, chưa có ai từng tổ chức hôn lễ ở New York năm sao trong nhiều thập kỷ.

- Ở đây à? Chỉ việc ở nhà à? - Mimi cau mày. Điều này nghe chẳng có vẻ đặc biệt gì cả.

Ở phía trước, Edmund Oelrich đang lật tung giấy tờ tại bục giảng và chào mừng những người phụ nữ của ủy ban cấp cao.

- Nhà thờ Thánh Saint John the pine là một nhà thờ tuyệt vời được xây dựng theo kiến trúc gôtic. Cô có thể mặc chiếc váy có đuôi dài còn hơn cả của công chúa đi. Và chúng ta có thể mời nhóm Boys Choir ở Harlem. Buổi lễ sẽ giống như thiên đường vậy.

Mimi xem xét về lời gợi ý. Nó thực sự là một nhà thờ rất đẹp, cô nói với Lizbet, sau đó họ có thể chiêu đãi ở đền Dendur tại Bảo tàng Metropolitan. Charles là người quản lý bảo tàng và đặc biệt hào phóng. Cô vẫy tay chào Jack, người vừa mới bước vào cửa. Anh trai cô đã thấy cô và nở một nụ cười mỉm. - Em đang nói chuyện với ai vậy? - Anh nói to.

- Vậy là, chúng ta thống nhất là ở đây nhé? Nhà thờ Thánh Saint John? Và sau đó là Met? - Lizbet vẫn đang hỏi. - Và cô có nói rằng cô muốn mời cả bốn trăm người, phải không?

- Được! - Mimi nói với vẻ hài lòng. Cô cất điện thoại và mỉm cười với anh trai mình. Bây giờ cô đã biết bí mật của anh, cô nhận thấy rằng anh nhìn khắp mọi nơi trong phòng trừ góc phòng nơi Schuyler đang ngồi.

Người bạn nối khố của Schuyler, con người làm người khác khó chịu ngang cô ta, Oliver bước vào ngay sau đó. Thật là một trò hề khi để cho con người tham gia các cuộc họp riêng của họ. Charles sẽ không bao giờ cho phép điều này trong nhiệm kỳ của ông. Tuy nhiên, Lawrence đã nói rõ ông mong muốn các Conduits trải qua khóa huấn luyện của riêng họ, và cách tốt nhất để tìm hiểu về người chủ của họ hơn là tham gia vào Ủy ban.

Mimi cảm thấy Jack đang căng thẳng bên cạnh cô. Oliver đã hôn lên má Schuyler. Thật thú vị. Cô sử dụng cảm giác ma cà rồng của mình để quan sát cổ Oliver. Cô phát hiện dấu cắn lộ ra ngay lập tức. Dấu vết này không thể phát hiện được bằng mắt thường, nhưng rất rõ ràng với cái nhìn ma cà rồng. Vậy là, con máu lai nhỏ bé đó đã biến người bạn thân nhất của cô ta thành Thần Linh Quen Thuộc của mình.

Tốt.

Nó đã cho Mimi một ý tưởng. Nếu Schuyler không từ bỏ việc liên lạc ít ỏi với Jack, thì có lẽ cô ta sẽ bị buộc phải làm vậy.

Oliver có thể hữu ích.

Mimi sẽ phải hành động nhanh chóng. Cô sẽ nói với Lizbet cô muốn hôn lễ được sắp xếp để diễn ra ba tháng sau.

CHƯƠNG 19

Không giống như Mimi, Bliss rất thích thú với chương trình nghị sự mới của Ủy ban. Cô thích khám phá và sử dụng khả năng ma cà rồng của mình, thay vì chỉ đơn thuần là ghi nhớ những sự kiện nhằm chán về lịch sử của họ, hoặc nhồi nhét phong bì và phê bình những người cung cấp lương thực cho các sự kiện xa hoa mà cô không mong được tham dự. Những bài học khiến cho máu của cô được bơm lên. Cô vui mừng thấy mình thành thạo một số nhiệm vụ khó khăn, chẳng hạn như mutatio.

Ủy ban cấp cao đã yêu cầu các thành viên trẻ hơn tự sắp xếp thành các nhóm hai hoặc ba trong khi họ thực hành nghệ thuật tinh tế của sự biến hình.

- Tất cả ma cà rồng có thể biến thành khói, hoặc không khí, hoặc sương mù. Mặc dù hầu hết chúng ta cũng có thể biến thành lửa và nước. Như các bạn có thể được nhận thức được, The Conspiracy nhận thấy truyền thuyết sai lầm về con người của chúng ta sống mãi trong lịch sử của Máu Đỏ được dựa trên chút ít sự thật.

Dorothea Rockefeller, giảng viên khách mời của họ, cười khúc khích khi cô nói điều này. The Conspiracy là một nguồn vui chơi giải trí cho Ủy ban.

- Họ cũng nghĩ rằng có thể sẽ phù hợp nếu được hướng dẫn để tin rằng loại người như chúng ta chỉ có thể biến thành dơi hay chuột hoặc những sinh vật khác của bóng đêm. Bằng cách đó, Máu Đỏ đã ru ngủ một cách sai lầm về sự an toàn trong suốt những giờ ban ngày. Và trong sự thật là những ai trong chúng ta có khả năng thay đổi hình dạng có thể chọn hình dạng vật lý ghê rợn hơn, nhưng hầu hết chúng ta thì không. Trong thực tế, người phụ nữ của chúng ta, Gabrielle, đã chọn một con chim bồ câu để biến đổi. Nếu các bạn là một trong số ít những người có thể biến đổi theo ý muốn, các bạn sẽ tìm thấy một hình dạng phù hợp với khả năng của mình. Đừng ngạc nhiên khi nó là một trong những mà bạn không mong đợi.

Bliss là một trong số ít may mắn. Cô thấy cô có thể chuyển đổi từ cô gái hút thuốc và ngược lại, và sau đó đã cố gắng biến thành các hình dạng khác - một con ngựa trắng, một con quạ đen, một con nhện khổng lồ trước khi kết thúc bằng hình dạng của một con sư tử cái vàng. Nhưng Schuyler chỉ đơn giản là đứng giữa phòng, nhận được nhiều hơn và nhiều hơn nữa nỗi thất vọng với mỗi lần thất bại.

- Có thể bởi vì mình là máu lai.

Cô thở dài khi thêm một lần thử nữa để thay đổi thành một cấu hình khác nhau dẫn đến chỉ đơn giản là cô rơi xuống sàn nhà, vẫn còn là chính bản thân mình.

- Này, có gì sai với việc được là người? - Oliver hỏi, vừa xem với niềm đam mê khi Mimi Force biến mình thành một con phượng hoàng, một cột lửa, và con rắn màu đỏ trong không gian trong vòng ba giây. - Wow, cô ấy giỏi thật.

- Đồ khoe mẽ. - Bliss rít lên. - Đừng bận tâm đến cô ta, và ngừng cười đi, Ollie. Cậu đang làm Schuyler mất tập trung đấy.

Bliss cố gắng không quá tự mãn về thành công của mình, nhưng thật thỏa mãn khi biết rằng Schuyler không giỏi về mọi thứ.

- Nhìn này, đây là những gì cậu phải làm. Cậu phải hình dung về mục tiêu của cậu. Bạn phải là sương mù. Hãy suy nghĩ như sương mù. Hãy để tâm trí cậu trống rỗng. Cậu có thể cảm thấy nó - một làn khói - nó bắt đầu trong góc ngách của làn da cậu, và sau đó...

Schuyler ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

- Được rồi, mình đang nghĩ đến sương mù. Golden Gate. San Francisco. Bàn chân của con mèo nhỏ. Mình không biết... nó không xảy ra.

- Sshhhh. - Bliss cảnh cáo. Cô đã có thể cảm thấy sự chuyển đổi bắt đầu, có thể cảm thấy tất cả các giác quan của mình thay đổi, có thể cảm thấy mình sắp biến mất vào một đám mây màu xám mềm mại. Cô vui vẻ tưởng tượng cô có thể sử dụng tài năng mới của mình như thế nào, khi cô đã có một tầm nhìn khác. Sự cứng đờ của hình ảnh giống như một cú đâm trong ruột.

Dylan.

Nếu trước đây anh chỉ đơn giản rối bời một chút, thì bây giờ anh trông tồi tệ hơn nhiều. Quần áo của anh trong trạng bị phá hủy, áo bị xé ra từng mảnh, quần jean bị rách toạc, và tóc anh rối bù xù. Trông giống như anh không ăn, không ngủ trong vài tuần. Anh đứng trước cửa lớp học, lắc lắc then cửa và găm gờ như một người điên.

- Có chuyện gì thế? - Schuyler hỏi ngay lập tức khi Bliss bị sẩy chân. - Dylan. Anh ấy ở đây.

Đó là tất cả những gì cô cần nói.

Ba người họ chạy ra khỏi cuộc họp của Ủy ban, phớt lờ khuôn mặt tò mò của những thành viên khác, rời khỏi thư viện, và chạy xuống cầu thang.

Tốc độ ma cà rồng khiến Schuyler và Bliss lao đến cửa trước Oliver, đang thở hổn hển khi cậu cố gắng để theo kịp bọn họ.

Trường Duchesne tọa lạc trên một góc yên tĩnh của đường Chín sáu, trên dãy trường dự bị. Kể từ giữa buổi chiều, đường phố hầu như vắng tanh, chỉ trừ một hoặc hai chiếc xe được đẩy về phía công viên.

Có một chàng trai đang đứng giữa vỉa hè yên tĩnh lắc cánh cổng trông giống một giáo đồ đến từ thế kỉ trước, ngược lại thời gian của việc thuyết giáo và giáo hoàng, khi chàng trai rách rưới cảnh báo về Ngày Tận Cùng Của Thế Giới. Hầu như chẳng còn dấu hiệu gì của chàng thiếu niên với mong muốn khi lớn lên sẽ trở thành dân đánh đàn guitar như Jimi Hendrix và đã từng là kẻ chủ mưu của vô số trò đùa nghịch.

- ĐỒ GHE TỎM! - Cậu gầm lên khi nhìn thấy họ.

- Lỗi của mình! - Bliss khóc, cô đã gần rơi nước mắt khi nhìn thấy Dylan.

- Mình biết mình đã hứa sẽ nói với Hội đồng về anh ấy, nhưng mình không thể. Và mình đã không kiểm tra anh ấy... Mình để anh ấy lại và phớt lờ anh... Mình chỉ muốn anh ấy biến đi... Tất cả là lỗi của mình.

- Không, đó là lỗi của mình. - Schuyler nói. - Mình đã định nói với Lawrence, nhưng...

- Đây là lỗi của tất cả chúng ta. - Oliver kiên quyết nói. - Chúng ta nên làm điều gì đó cho cậu ấy, nhưng chúng ta đã không làm. Xem này, chúng ta phải đưa cậu ấy ra khỏi đây. Mọi người sẽ bắt đầu đặt câu hỏi đấy.

Cậu nói khi một bà già dắt theo một chú chó xù đang băng qua đường và bắn một tia nhìn bối rối về hướng họ.

- Chúng ta không muốn dính dáng tới cảnh sát.

Dylan đột nhiên lao về phía họ, cào xé những vật cản và lăm nhảm thứ tiếng mà họ không hiểu được.

Schuyler chỉ vừa né được tầm với của cậu. - Chúng mình phải tóm được cậu ấy trước khi cậu ấy sử dụng glom với chúng ta.

Bliss ngay lập tức biến thành một con sư tử cái vàng. Cô có tầm nhìn - một sinh vật oai vệ, tàn nhẫn. Cô nhảy qua cửa và chồm tới Dylan, người đang nổi cơn thịnh nộ với cô.

- Đồ ác quỷ! Kẻ phản bội! - Cậu rít lên.

Bliss dồn cậu vào các thanh sắt và nhe răng ra. Cô chồm lên bằng hai chân sau và đẩy cậu với bàn chân khổng lồ màu vàng của cô. Dylan co rúm lại và rên rỉ, co mình lại với hai tay đặt lên đầu.

- Cậu ấy tóm được Dylan rồi. - Oliver hét lên, ra hiệu cho Schuyler di chuyển về phía bên phải Bliss.

Schuyler chạy đến bên Bliss. Cô nhìn vào mắt Dylan. Thấy cơn thịnh nộ, giận dữ, bối rối trong mắt cậu. Cô bị dao động. Đây không phải là quái vật. Đây là một động vật bị thương.

Tuy nhiên, Oliver đã không chút e sợ. - SCHUYLER! LÀM ĐI! NGAY BÂY GIỜ!

- Dormi! - Cô ra lệnh, và vẫy tay trước mặt Dylan.

Dylan sụm xuống và rơi xuống đất. Bliss quay trở lại chính mình và quỳ xuống bên cạnh.

- Cậu ấy sẽ ngủ cho đến khi được lệnh thức dậy. - Schuyler nói với họ.

Oliver quỳ xuống bên cạnh Bliss, và họ tạm thời dùng áo len của Dylan để trói tay chân cậu. Các nếp nhăn trên mặt cậu từ từ nhả lại. Khi ngủ, cậu nhìn ngoan ngoãn và thanh thản.

- Chúng mình phải giao cậu ấy cho Hội đồng thôi; chuyện này chần chừ đủ lâu rồi. - Oliver nói.

- Mình biết cậu không muốn, Bliss, nhưng đó là điều tốt nhất cho cậu ấy. Có thể họ có thể giúp cậu ấy.

- Họ không giúp Máu Bạc - họ tiêu diệt chúng. Cậu biết mà. - Bliss cay đắng nói.

- Nhưng có thể...

- Mình sẽ đưa cậu ấy đến chỗ cha mình. - Bliss quyết định. - Mình có thể bào chữa cho trường hợp của anh ấy với Forsyth. Để ông tỏ lòng thương xót với Dylan vì anh ấy là bạn mình. Cha mình sẽ biết phải làm gì.

Schuyler gật đầu. Forsyth sẽ có thể đối phó với Dylan.

Trong lúc đó, chiếc Rolls Royce của gia đình Llewellyn đỗ lại bên lề đường. Họ nhét Dylan vào hàng ghế sau và buộc cậu bên cạnh Bliss.

- Cậu ấy sẽ ổn thôi. - Schuyler đảm bảo.

- Đúng vậy. - Bliss nói, mặc dù cô biết rằng không ai trong số họ còn tin vào điều này nữa. Chiếc xe lăn bánh, và cô giơ tay chào tạm biệt. Oliver vẫy tay lại, trong khi Schuyler chỉ đơn giản nhìn theo. Cuối cùng chiếc xe biến mất ở chỗ ngoặt và cô không thể nhìn thấy họ nữa.

Khi Bliss đến được Penthouse des Reves, một căn hộ xa hoa nằm trên đỉnh của một trong những tòa nhà độc nhất ở đại lộ Park, Bobi Anne đã được tư vấn bởi nhà chiêm tinh về việc bố trí phòng khách. Mẹ kế của Bliss là một người Texas có giao thiệp rộng, người đeo đầy kim cương ngay cả vào đầu giờ chiều. Em gái cùng cha của Bliss, Jordan, đang làm bài tập ở nhà trên bàn cà phê gần đó. Cả hai người ngược lên nhìn một cách ngạc nhiên khi Bliss bước vào.

- Cái gì thế này! - Bobi Anne thét lên, nhảy dựng trên ghế khi nhìn thấy con gái riêng của chồng và một cậu bé bất tỉnh bị trói tay chân.

- Đây là Dylan. - Bliss nói, như thể điều đó sẽ giải thích cho tất cả mọi thứ. Cô bình tĩnh khủng khiếp khi cô về đến nhà. Cô không biết họ phản ứng thế nào khi nhìn thấy anh, đặc biệt là khi trông anh rất bần. Bobi Anne bị đau tim khi có ai đó quên sử dụng cái lót cốc và để lại dấu tay đầy mồ hôi trên giấy dán tường kiểu Nhật.

- Chàng trai đã biến mất.

Jordan thì thảo, đôi mắt đảo tròn sợ hãi.

- Đúng vậy. Có chuyện không ổn với anh ấy. Chị phải nói với cha.

Bliss thú nhận mọi chuyện - sự quay trở lại bất ngờ của Dylan, cô giấu anh ở khách sạn Chelsea như thế nào, và kể cho họ nghe về các cuộc tấn công trước đó của anh.

- Nhưng bọn chị ổn cả. - Cô quả quyết - Đừng lo lắng cho chị. Giúp anh ấy đi. - Cô nói, nhẹ nhàng đặt Dylan xuống chiếc ghế dài gần nhất.

- Con làm đúng đấy. - Bobi Anne nói, ấn Bliss vào ngực bà, và phủ kín cô bằng mùi nước hoa của bà.

- Cậu ấy sẽ an toàn ở đây.

12. Chương 20 - 21

CHƯƠNG 20

Mùa xuân ở New York thật huyền ảo. Thành phố chuyển từ mùa đông tàn bạo sang mùa hè tàn bạo với một gián đoạn vừa phải ở giữa. Sau khi tuyết tan chảy, sẽ có một vài ngày mưa, và sau đó mặt trời sẽ tỏa sáng không thương tiếc, biến thành phố thành một phòng tắm hơi lớn.

Giống như bạn mình, Schuyler đánh giá cao mùa xuân ít ỏi mà họ có. Khi cô với Bliss băng qua đường Chín mươi sáu sau giờ học, cô mỉm cười khi nhận thấy các chồi non mọng manh đầu tiên của mùa xuân. Cho dù cuộc sống của cô có thay đổi nhiều như thế nào, cô vẫn còn có thể đếm những đóa hoa tulip nở rộ trong Công viên Trung tâm.

Cô ngắt một bông hoa nhỏ màu vàng trong một bụi cây gần đó và cài lên tóc. Trường Duchesne đã bắt đầu thư giãn vào vài tháng cuối trước khi nghỉ hè. Những học sinh đã được nhận vào các trường cao đẳng, và giáo viên đã tổ chức những buổi học ngoài trời.

Bliss đã nói với cô rằng Dylan đã được đưa về chăm sóc - không phải theo cách tệ nhất. Forsyth đã thông cảm nhiều hơn với tình hình của Dylan. Thượng nghị sĩ đã nói với cô ấy rằng vẫn có thể hy vọng về Dylan, ngay cả khi cậu đã bị hủy hoại, bởi vì phải mất một thời gian dài để Máu Xanh biến đổi thành Máu Bạc. Vẫn có thể có thời gian để ngăn chặn quá trình. Forsyth đã giấu anh ở một nơi mà anh có thể được quan sát và phục hồi.

- Về cơ bản, anh ấy đang ở trong trại cai nghiện. - Bliss giải thích khi họ đi ngang qua các cột mốc quen thuộc của khu phố, né tránh một nhóm nữ sinh trường Nightingale-Bamford trong bộ đồng phục xanh trắng đang cau có giận dữ.

- Cậu có biết tại sao Charlie Bank và Honor Leslie chuyển đến Transitions vào năm ngoái không? Và mọi người nghĩ đó là vì ma túy?

Bliss hỏi, gọi tên hai học sinh trường Duchesne đã biến mất khỏi trường vào cùng một thời điểm trong tháng.

- Uh-huh. - Schuyler gật đầu.

- À, họ không phải phê thuốc. Sự biến đổi làm họ mê mẩn. Họ bị ảo giác. Họ không thể phân biệt giữa quá khứ và hiện tại. Họ đã tấn công con người, vi phạm luật. Vì thế, họ bị gửi đi. Rehab là một vỏ bọc tốt, phải không? Con người nghĩ rằng họ ở đó, mà mình đoán đó là sự thật.

Schuyler luôn ngạc nhiên về việc ma cà rồng tìm ra cách để che giấu cuộc sống thực sự của họ bằng cách hòa hợp vào xã hội bình thường của con người, nhưng Bliss giải thích đó thực sự là một cách khác.

- Rõ ràng, bệnh viện Mayo, Hazelden, và tất cả các trung tâm cai nghiện nổi tiếng được thành lập bởi Máu Xanh. Họ phải bắt đầu phục vụ cho vấn đề của con người khi nó trở nên thiết yếu. Cậu nghĩ cậu ấy sẽ ổn chứ? - Bliss hỏi.

Schuyler không muốn tạo cho Bliss bất kỳ một hy vọng sai lầm nào, nhưng cô nghĩ sẽ thật tàn nhẫn để nói cách khác.

- Mình chắc họ sẽ cố hết sức.

Bliss thở dài. - Ừ.

Họ đã lên kế hoạch đi thăm Dylan trong một vài ngày, và Schuyler tạm biệt đường Tám mươi sáu để bắt xe buýt đến đại lộ Fifth.

Cả tuần nay, cô buộc phải suy nghĩ về lời cảnh báo của Mimi. Liệu Mimi có nói sự thật không? Có phải cô đang đẩy Jack vào nguy hiểm? Cô đã muốn hỏi Lawrence về chuyện đó, nhưng cô quá xấu hổ. Ông đã nói với cô những gì? Cháu phải nhận ra là cậu ta bị cháu thu hút. Ôn Chúa là cháu không bị cậu ta thu hút. Đó sẽ là thảm họa cho cả hai đứa.

Làm thế nào cô có thể nói với ông cô rằng ông đã sai. Rằng cô đã đáp lại tình cảm của Jack Force. Rằng cô thật yếu ớt và nhạy cảm trong khi Lawrence tin rằng cô rất mạnh mẽ. Cô không thể. Cô tự nhủ rằng cô không thể làm phiền ông với một điều ngớ ngẩn như cuộc sống tình yêu của cô, trong khi ông ở ngoài đó, đối mặt với trầm trọng như là bản chất tồn tại của Máu Xanh có thể bị hủy diệt. Cô bắt đầu lo lắng về Lawrence. Mấy ngày này chẳng có tin nhắn nào của ông cả.

Ông cô đã cảnh báo về việc sử dụng các phương tiện liên lạc bình thường, và một khi ông đến được Rio ông đã dựa hoàn toàn vào thần giao cách cảm để liên lạc và cho cô ấy biết tất cả mọi thứ vẫn ổn cả. Cho đến nay ông chỉ phàn nàn về thời tiết (ướt át) và thực phẩm (quá nhiều gia vị). Ông đã không giải quyết được vấn đề ở Corcovado, và Schuyler không biết đó là tốt hay xấu.

Không có cơ hội để hỏi Jack về lời báo trước kinh khủng của em gái anh. Họ đã không thể gặp nhau kể từ cái đêm Dylan tấn công. Mimi, Schuyler biết, đã chiếm hết thời gian rảnh của anh.

Khi cô về đến ngôi nhà, Jack đang ở phòng khách, nói chuyện với cha anh. Charles trong bộ trang phục áo choàng tắm. Cột lãnh đạo của Máu Xanh giờ chỉ dành cả ngày để nghiên cứu. Thậm chí ông trông như thể chưa tắm rửa trong vài ngày. Schuyler cảm thấy đáng tiếc và bức mình. Ông chính là nguyên nhân nỗi đau buồn của cô. Cô đã phải tránh tất cả mọi người cô yêu vì ông ta. Cô tin vào lời đe dọa của ông, nhưng gần đây trông như thể Charles chỉ là mối đe dọa cho chính ông. Nhưng sau đó cô nhận ra nếu Charles không kéo cô đến nhà ông, có lẽ cô và Jack sẽ không bao giờ có cơ hội để tìm ra họ thực sự thích nhau nhiều như thế nào.

- Chào. - Jack mỉm cười. - Em về sớm đấy.

- Em bắt xe buýt đúng giờ. - Cô nói, vừa đặt những đồ dùng học tập xuống một cái bàn gần đó. Cô vẫn còn cảm thấy không thoải mái trong ngôi nhà của họ, nhưng mặt khác, cô mệt mỏi vì phải đi nhón chân quanh chỗ này như thể cô không thuộc về nó.

- Chào, Schuyler. - Charles cầu nhàu.

- Chào Charles. - Cô lạnh lùng nói.

Cột Regis thắt chặt dây nịt trên áo choàng, bối tung căn phòng của ông, để lại hai người họ một mình.

- Cô ấy có ở đây không?

Schuyler hỏi, nhìn quanh không gian sang trọng, là phòng khách của gia đình Forces. Được trang trí một cách sống động, theo phong cách French - Victorian, căn phòng gần như chật ních các cổ vật quý hiếm, hàm - droppingly quen thuộc bảo tàng nghệ thuật chất lượng, và các cuộn vải xa hoa. Trực giác nói với cô rằng Mimi không có ở quanh đây. Nhưng ai mà biết được.

- Không, cô ấy đang đến một trong những nơi ưa thích rồi. - Anh trả lời.

Schuyler ngồi cạnh anh trên chiếc ghế “kissing chair” bằng nhung mạ vàng có niên đại từ thế kỷ Mười sáu và được đặt tên như vậy bởi vì một cặp vợ chồng phải ngồi đối diện nhau.

- Jack. - Cô nhìn vào gương mặt anh. Gương mặt mà cô rất yêu. - Em muốn hỏi anh chuyện này.

- Nói đi! - Jack nói, vừa duỗi chân về phía trước và buông lỏng cánh tay anh trên thành ghế để những ngón tay anh nghỉ ngơi nhẹ nhàng trên vai cô. Cô ngửa râm ran vì cái chạm nhẹ nhàng này.

- Có đúng là hôn lễ giữa anh và...

- Anh không muốn nói về hôn lễ đó. - Jack nói, ngắt lời cô và thu cánh tay lại. Khuôn mặt anh trở nên lạnh lùng, và trong một thoáng, cô thấy bản chất thật của anh trong giây lát, thấy rằng anh đúng là thiên thần bóng tối. Thiên thần mà đã đem đến sự hủy diệt trên Thiên đường, người có âm thanh như kèn trumpet của Apocalypse khi nó đến. Khuôn mặt anh là khuôn mặt của Abaddon, người thi hành luật lệ, người có cú đánh trời giáng, người lính nguy hiểm nhất trong quân đội của Đấng Toàn Năng.

- Nhưng em muốn biết.

- Suyt. - Jack quay sang cô, áp tay lên má cô - Hãy dừng...

- Nhưng Mimi... - Vừa mới gọi tên cô ấy, Schuyler cảm nhận có một sự hiện diện ở cửa trước. Mimi đã về nhà, hoặc chỉ vừa mới về. Nhanh hơn gió, hoặc ở tốc độ tối đa của ma cà rồng, Schuyler rời khỏi phòng khách và chạy vào phòng cô, đóng cửa lại phía sau cô.

Khi Mimi bước vào chỉ vài giây sau đó, đang mang vác nhiều túi mua sắm, cô thấy Jack đang đọc sách một mình.

Schuyler và Jack đã không ở một mình với nhau nữa kể từ đêm hôm đó. Toàn thể thành viên trong gia đình phải tụ tập cho bữa ăn tối bắt buộc của họ một vài giờ sau đó. Một lần một tuần, Trinity Burden, mẹ của họ, yêu cầu con cái ở nhà để tham dự bữa ăn tối với cha mẹ chúng. Schuyler đã từng có lần mơ ước về một gia đình, một cuộc sống trong đó có một người mẹ thân thương, một người cha chu đáo, và anh chị em những người sẽ trêu chọc nhau trong thịt và khoai tây.

Dĩ nhiên, gia đình Forces không có vẻ gì giống như vậy.

Các bữa ăn tại nhà được phục vụ trong phòng ăn chính thức, trên một cái bàn lớn và đầy vẻ đáng sợ. Mỗi người ngồi cách xa nhau hai feet. Mỗi món được phục vụ trên chiếc khay bạc bởi người quản gia, và thực đơn không bao giờ thay đổi - luôn là món Pháp, món ăn luôn phong phú và phức tạp, và những món đó luôn ngon miệng một cách hoàn hảo. Vào những lúc đó, Schuyler nhớ tài nấu ăn cầu thả của Hattie, và mong nó đơn giản, phần khiêm tốn của mì ống và pho mát, hoặc một nồi thịt nướng mà không cần giảm bớt rượu đỏ và giọng phát âm.

Cuộc nói chuyện nhạt nhẽo, và không tồn tại. Charles tiếp tục chìm vào thế giới riêng của ông, trong khi Trinity cố gắng đánh ước cặp song sinh trong buổi nói chuyện chiều lệ về cuộc sống của họ. Jack đã lịch sự trong khi Mimi đơn giản là cộc lốc. Ít nhất thì một người nào đó như Schuyler đã nghĩ những bữa ăn tối là một chuyện khôi hài và lãng phí thời gian.

- Vậy là, Jack và con có một thông báo. - Mimi nói, khi món tráng miệng được mang đến, một quả đào chín mọng.

- Chúng con đã quyết định ngày tổ chức hôn lễ của chúng con.

Schuyler cố gắng làm mặt mình bình tĩnh nhưng thấy cô không thể không nhìn chằm chằm vào Jack, người trông bình thản hơn bao giờ hết. Hôn lễ của họ! Quá sớm...

Mimi vươn tới để nắm tay anh trai mình trong tay cô.

- Con không nghĩ điều này có sớm hơn một chút à? - Trinity hỏi, vừa tìm kiếm đồng minh. - Hai đứa con còn nhiều thời gian mà.

Phải. Schuyler nghĩ. Rất nhiều và rất nhiều thời gian. Có thể là mãi mãi.

Charles ho. - Hãy nhớ rằng tuổi tác là một ảo tưởng giữa chúng ta, Trinity. Em bắt đầu nghĩ như bọn Máu Đỏ rồi đó. Chúng sớm kết hôn chừng nào, chúng càng mạnh hơn ngày đó. Cho cặp song sinh.

- Cho chúng con! - Mimi reo mừng, chạm ly cô vào ly của Jack. Đồ pha lê kêu leng keng như tiếng chuông kêu oang oang.

- Cho cặp song sinh.

Schuyler thì thầm. Cô nhấp một ngụm nhưng nhận ra mình không thể nuốt nổi rượu trong ly của cô. Sau đêm đó khi Schuyler đang mơ, cô nhận được một tin nhắn từ Lawrence. Gửi tin nhắn thực hiện dễ dàng hơn trong trạng thái mơ, ông giải thích. Điều đó không gây sốc cho các giác quan, và khi ngủ, tâm trí cô không bị phiền nhiễu.

- Corcovado an toàn. Tất cả đều tốt.

CHƯƠNG 21

Thuê Lizbet Tilton là quyết định sáng suốt nhất mà mình đã làm, Mimi nghĩ, chúc mừng sự khôn khéo của mình. Lizbet điều hành rất chặt chẽ, và để tất các địa điểm đã bị khóa trong vào ngày yêu cầu, soạn thảo hợp đồng, cân bằng ngân sách, tiền gửi được thực hiện. Trước buổi chiều, Trinity và Mimi đã kiểm tra chương trình và thực đơn với người cung cấp và thiết kế nội thất. Mọi thứ được điều hành chính xác như đồng hồ, mặc dù bạn nghĩ rằng đó là đồng hồ ngày tận thế, cách Jack đã hành động.

- Em có biết chuyện này là về cái gì không?

Anh hỏi khi gặp Mimi trong phòng khách của Trinity vào buổi tối tiếp theo.

“Mẹ” của họ - Mimi luôn nghĩ từ đó trong dấu ngoặc kép, vì Trinity giống mẹ họ cũng như việc Jack là anh trai cô vậy - đã yêu cầu sự hiện diện của họ trước bữa tối. Cô đã biết rằng bà muốn nói chuyện với họ về điều gì đó quan trọng liên quan đến hôn lễ của họ.

- Em có linh cảm. - Mimi mỉm cười. Cô làm tóc Jack rối bù, và ngược lại, anh đặt tay lên eo cô và kéo cô lại gần anh. Họ luôn âu yếm nhau, và mặc dù cô nhận thức được anh vẫn tiếp tục lừa dối cô, cô không thể cứng lòng trước anh. Jack không đồng ý việc kết hôn sớm trong chu kỳ này, nhưng mặt khác, anh cũng không làm bất cứ điều gì để ngăn chặn nó.

Có lẽ việc lãng nhãng với Schuyler chỉ đơn giản như vậy. Jack chỉ sử dụng cô ta như một trò tiêu khiển. Một món ăn phụ. Mimi chắc chắn hiểu rõ. Cô đã từng tìm thấy một món ngon mới, và đã từng rất phàm ăn vì sự thèm ăn của mình, đến nỗi cô gần như đã giết chết chàng trai đó. Anh sẽ ổn thôi.

Mimi nhìn quanh với sự tán thành. Văn phòng Trinity nổi tiếng vì sự xa hoa và hoàn hảo. Những bức chân dung của các quý tộc ở thế kỉ Mười bảy và Mười tám có kích thước thật của họa sĩ Vigée - LeBrun và Winterhalter được treo trên những bức tường nhung. Có một cây đàn piano Erard ở góc phòng - rất giống với cây đàn mà Chopin đã sử dụng để sáng tác các bản nhạc. “Những niềm vui trong ngày”, một cái bàn viết thanh lịch nhỏ nhắn nơi mà Trinity kí tên vào những tấm thiệp với một từ (“Bravo!” là bữa tiệc tối của bạn bà).

Mimi đã quyết định rằng khi cô được thừa kế gia tài đồ sộ của cô, cô và Jack sẽ mua một nơi riêng ở công viên 740, cô sẽ thuê người trang trí giống vậy.

Vài phút sau đó, Trinity bước vào phòng, cầm hai chiếc hộp dài làm bằng gỗ mun được chạm nổi bằng những họa tiết bằng vàng. Mimi cảm thấy một sự thay đổi, những kí ức của cô ùa về, và đột nhiên cô biết tại sao họ lại ở đây.

- Nhưng Charles đâu rồi? - Cô kêu lên.

- Chúng ta không thể làm điều này nếu không có ông ta, phải không?

- Mẹ đã cố gắng, con yêu. Nhưng ông ấy không dứt ra khỏi việc nghiên cứu của ông. Ông chỉ...

Trinity lắc vai bà một cách yếu ớt. Mimi hiểu rằng mẹ cô tôn trọng luật lệ cứng nhắc của nghi lễ. Bà đau khổ vì tình trạng của chồng, bà sẽ không bao giờ thừa nhận nó hay biểu lộ ra ngoài bất cứ sự bức tức nào. Bà là một người phụ nữ không được trang bị những quy tắc cơ bản để gây chuyện cãi vã.

Sự sa đọa của Charles kể từ khi mất vị trí Regis của Coven là một điều gì đó mà gia đình Forces không bao giờ nhắc tới. Nó gây bối rối và khó khăn cho họ, nhưng họ không thể làm được gì. Họ cho rằng Charles chỉ đơn giản là bỏ một thói quen xấu vào một ngày nào đó. Trong khi đó, công ty và tất cả các cổ phiếu được điều hành bởi một hội đồng quản trị có hiệu quả cao của các giám đốc, những người đã thôi hỏi về việc liệu Chủ tịch và người sáng lập công ty sẽ bao giờ tham dự một cuộc họp nữa.

- Sẽ ổn thôi.

Jack bấm đảo với cô em sinh đôi của anh. Anh cũng biết điều gì sắp xảy ra và không thể che giấu sự phản kích trong giọng nói của mình.

- Chúng ta không cần ông ấy.

- Anh có chắc không? - Mimi hỏi, trông có vẻ thất vọng.

- Nhưng nếu không có sự ban phước của Tổng lãnh thiên thần...

- Họ chỉ giống như người chết thôi mà. - Jack xoa dịu.

- Không có gì có thể thay đổi quyền lực của họ. Sức mạnh của họ đến từ hai người mình.

Ông gật đầu với Trinity.

- Chúng ta bắt đầu được chưa, Mẹ?

Thay cho câu trả lời, Trinity cúi đầu xuống,

- Ta được vinh dự thực hiện nghi thức.

Bà đóng cửa lại một cách lặng lẽ và làm mờ đi ánh sáng trên đầu. Các chiếc hộp trên bàn cà phê phát ra một thứ ánh sáng mềm mại, mơ hồ.

- Ta hối tiếc vì sự hấp tấp trong việc đánh giá hôn lễ vội vàng của các con. Ta đã sai, thứ lỗi cho ta. Nguyên nhân duy nhất có lẽ bởi vì ta buồn vì bản thân ta không còn có thể đính hôn với người anh sinh đôi của mình.

Mimi biết câu chuyện về Trinity. Trinity là Sandalphon, Thiên thần của Sự Im Lặng. Bà đã bị mất người anh sinh đôi bởi bọn Máu Bạc trong trận chiến ở Rome. Trinity chỉ kết hôn với Charles khi cô em gái sinh đôi của ông, Allegra, phá vỡ hôn lễ giữa họ. Đây là một cuộc hôn nhân thuận tiện, không có gì nhiều hơn. Trinity vẫn còn thương tiếc vì sự ra đi của thiên thần Salgiel.

Trinity mở hai chiếc hộp. Ẩn mình bên trong là hai thanh kiếm được đặt trong hai vỏ kiếm dính đá quý. Những thanh kiếm này sẽ được đeo dưới quần áo họ tại buổi lễ. Hai thanh kiếm này bây giờ sẽ được họ sử dụng trong cuộc chiến chống Croatan.

Cô nhắc thanh kiếm đầu tiên vẫn còn nằm trong vỏ kiếm lên và quay sang Jack.

- Quỳ xuống, Abbadon.

Jack đứng dậy từ ghế của mình và bước đến đứng trước mặt Trinity. Anh quỳ xuống trước mặt bà, đầu cúi thấp xuống. Trinity nâng thanh kiếm lên đầu.

- Với thẩm quyền Thượng đế trao cho ta, ta, Sandalphon, phong tước cho con với tất cả quyền lợi và đặc quyền quan hệ ngoài ra như là chủ sở hữu thật sự của Eversor Orbis.

Kẻ phá hủy thế giới.

Sau đó bà vỗ nhẹ lên vai phải và trái của Jack bằng thanh kiếm.

- Đứng dậy, Abbadon của Bóng Tối.

Jack đứng dậy với một nụ cười đen tối trên khuôn mặt khi anh nhận thanh kiếm của mình. Trinity mỉm cười tự hào. Sau đó bà quay sang Mimi.

- Quỳ xuống, Azrael.

Mimi mất một chút thời gian để có được vị trí thích hợp, do giày cao gót của cô. Trinity nhắc thanh kiếm thứ hai lên và một lần nữa nâng nó lên đầu.

- Với thẩm quyền Thượng đế trao cho ta, ta, Sandalphon, phong tước cho con với tất cả quyền lợi và đặc quyền quan hệ ngoài ra như là chủ sở hữu thật sự của Eversor Lumen.

Ánh sáng hủy diệt.

Mimi cảm thấy thanh kiếm gõ nhẹ vào cả hai vai cô. Sau đó cô đứng lên với một nụ cười lớn trên khuôn mặt. Cô quay sang Jack, người đang gật đầu. Cùng nhau, cặp sinh đôi rút kiếm của họ ra khỏi vỏ và nhắc chúng lên cao, chĩa thanh kiếm đến Thiên Đường.

- Chúng tôi chấp nhận những vũ khí này như quyền lợi thiêng liêng của chúng tôi. Được rèn trên Thiên Đường, đúc dưới Trái Đất, chúng là người phục vụ chúng tôi trong việc tìm kiếm Sự Cứu Chuộc.

Trinity gia nhập với họ khi họ kết thúc kinh cầu nguyện về hai thanh kiếm.

- Sử dụng chúng chỉ trong trường hợp khẩn cấp nhất.

- Hãy giữ kín chúng với kẻ thù.

- Tấn công chỉ để giết.

Trong khi họ đã nhận được thanh kiếm của mình ở mọi hôn lễ qua nhiều thế kỷ, họ không thực sự rút kiếm ra khỏi vỏ trong một thiên niên kỷ. Các Máu Bạc đã được chế ngự, hoặc họ đã tin như vậy. Mimi nhìn vũ khí sáng loáng trong tay cô với vẻ thắc mắc. Cô nhớ lại trọng lượng của thanh kiếm và độc sắc bén của lưỡi kiếm. Nhớ về sự khiếp sợ khi nó đâm vào kẻ thù.

Cô nhận thấy Abbadon đang cầm thanh kiếm một cách nhẹ nhàng, yêu thương như thế nào. Thanh kiếm là một phần cơ thể của chủ nhân nó. Độc đáo, không thể thay thế, không thể nào quên. Thanh kiếm ma cà rồng thay đổi hình dạng, kích thước và màu sắc. Khi cần chúng có thể trở nên rộng như một cái rìu và nhỏ như một cái kim.

Tại buổi lễ, cô sẽ đeo nó vào hông cô, dưới lớp váy lót bằng lụa.

Trinity bật đèn sáng trở lại.

- Được rồi.

Bà gật đầu như thể họ vừa nói chuyện xong về một điều gì đó nhỏ bé, tầm thường thay vì hoàn thành một điều kì diệu và thay đổi cuộc sống. Trong ánh sáng buổi chiều, với âm thanh của những chiếc taxi đang phóng xuống đại lộ và tiếng bíp kim loại từ chiếc máy fax của Trinity (nhận thêm một bản sao của một đoạn báo chí trong đó cô đã được viết lên), thật khó để tưởng tượng thế giới này nguyên thủy, ẩn chứa những mối nguy hiểm. Làm thế nào để hòa hợp một thế giới các tin nhắn nhanh và kênh tin tức Hai mươi tư giờ với thế giới của kiếm và máu.

Nhưng đó là những gì người dân của họ đã làm: họ tiến hóa, họ thích nghi, họ sống sót.

- Khá mát mẻ ha?

Jack hỏi, khi rời khỏi phòng của mẹ.

- Đúng vậy. - Mimi gật đầu, kẹp chiếc hộp bằng gỗ mun dưới cánh tay cô. Cô chạy đến phòng mình và nhét chiếc hộp ở mặt sau tủ quần áo của cô, phía sau giá để giày dép.

Cô đã trễ cuộc hẹn với Pilates. Nếu cô muốn mình trở thành cô dâu đẹp nhất Coven từng thấy, thì tốt hơn là cô nên lê mông đến phòng huấn luyện viên của cô ngay lập tức.

Tập tin cá nhân Cordelia Van Alen.

Kho lưu giữ lịch sử.

TÀI LIỆU ĐÃ ĐƯỢC PHÂN LOẠI

Ngày 09 tháng 5 năm 1995 Kính gửi Forsyth,

Như ngài biết, tôi đánh giá cao lòng trung thành kiên định sâu sắc và tình bạn của ngài với gia đình Van Alen. Thật khó khăn khi chúng ta đã ghẻ lạnh với nhau do quyết định trong việc tranh cử và giữ chức vụ trong văn phòng Máu Đỏ của ngài đã vi phạm trực tiếp Luật lệ. Trong khi tôi không cho rằng ngài đã lựa chọn đúng, tôi vẫn tôn trọng nó.

Tôi viết thư này tha thiết mong ngài thay đổi ý định liên quan đến quyết định không mang linh hồn mới của Watcher vào gia đình của ngài.

Tôi phải nhấn mạnh rằng ngài nên xem xét lại. Chúng ta cần cảnh giác hơn bao giờ hết, và trí tuệ của Watcher là để hướng dẫn chúng ta trên con đường của mình. Tôi sợ Charles và sự kiêu ngạo của ông ta sẽ không mang lại gì ngoại trừ sự diệt vong cho người dân của chúng ta. Forsyth, tôi kêu gọi tình bạn của ngài. Đem Watcher vào gia đình ngài. Như là một sự bảo vệ chống lại các thế lực của Bóng tối.

Bạn của ngài,

Cordelia Van Alen.

13. Chương 22 - 23

CHƯƠNG 22

Trung tâm điều trị quá trình thay đổi được đặt trong một khuôn viên xây dựng đa sắc màu rực rỡ tại New York. Oliver đã xung phong lái xe chở Bliss và Schuyler, kể từ khi dạo gần đây cậu nhận được giấy phép lái xe cùng với chiếc Mercedes G500 mới nóng hổi. Các tùy chỉnh tạo hình hộp bạc SUV mới nhất của cậu là nguồn của niềm tự hào.

Schuyler đã vui mừng khi được đi. Cô cảm thấy có lỗi về những gì đã xảy ra với Dylan, họ đã sai nhiều như thế nào khi bỏ qua không cảnh báo cho hội nghị về tình trạng của cậu càng sớm càng tốt. Hy vọng rằng

những người cao tuổi sẽ biết những hành động nào là tốt nhất. Bliss nói với họ cha cô đảm bảo với cô rằng Dylan sẽ trở nên vô hại trong tay họ và sẽ được điều trị tốt nhất có thể, nhưng cô muốn tận mắt nhìn thấy - tất cả việc họ đã làm.

Ở hàng ghế sau, Bliss dao động giữa trở thành loại bám đuôi và một chút hứng thú, Schuyler nhận thấy. Cô đã buồn rầu và im lặng khi họ đi khỏi, có thể lo lắng về Dylan và những điều kiện họ sẽ tìm thấy anh ta, và Schuyler đã vui mừng khi qua nửa chừng chuyến đi ra khỏi thành phố Bliss phấn khởi lại và bắt đầu hoạt động huyền thuyên về GPS.

- Đậu phộng M&M chứ? - Bliss đề nghị, cúi người về phía một chiếc túi lớn màu vàng đang mở.

- Không, cảm ơn. - Oliver nói, vẫn nhìn lên đường.

- Chắc rồi. - Schuyler đồng ý. Thật buồn cười khi Ủy ban không thể dự đoán được tất cả mọi thứ: ngay cả khi họ là ma cà rồng họ cũng không mất mùi vị với kẹo.

Thật dễ chịu khi rời khỏi trường Duchesne, dù chỉ trong một ngày. Mọi người ở trường đều biết tất cả chi tiết về hôn lễ sắp tới của Mimi và Jack đã sẵn sàng (hoặc ít nhất các Máu Xanh đã biết) và không ngừng nói về chuyện này. Những người khác chỉ nghĩ rằng gia đình Forces tổ chức một bữa tiệc tuyệt vời mà họ sẽ không được mời một lần nữa, và theo cách này giả định của họ là đúng. Schuyler phát ốm khi nghe về chiếc váy của Mimi và hôn lễ này được so sánh như thế nào với tất cả những hôn lễ khác trong quá khứ của họ. Piper Crandall liên tục nhắc nhở mọi người rằng cô ta là phù dâu cho Mimi được ba lần rồi.

Thật thất vọng khi nghĩ đến việc Mimi và Jack đã ở bên nhau trong một thời gian lâu đến như vậy. Cô gần như không thể tin và không muốn suy nghĩ về điều này ngay sau đó, và làm mình bận rộn bằng cách chơi với tất cả các nút trên máy tính bảng đồng hồ mới bóng loáng.

- Dude, chiếc xe này giống như, chiếc xe quân đội sang trọng nhất trên thế giới. Kiểm tra cái này xem! Đây là nút khởi động M-15. - Cô đùa.

- Cẩn thận, đó là nút màu đỏ có thể phá hủy thế giới. - Oliver trêu chọc, theo hướng dẫn GPS lái xe lên cầu George Washington. Đèn giao thông được bật sáng trên đường cao tốc.

Đây là lần đầu tiên họ được cắt giảm tất cả các học kì. Học sinh trường Duchesne được phép cắt giảm nhiều lần trong một năm, nhà trường đã tiến bộ đến nỗi cuộc nổi loạn thậm chí đã được ghi trong chương trình giảng dạy. Một số học sinh, như Mimi Force, đẩy chính sách này đến giới hạn của nó, nhưng hầu hết thậm chí còn không tận dụng lợi thế của nó. Nhà trường đẩy những học sinh cố gắng phấn đấu, những người mà ở lại trong lớp sớm hơn là có cơ hội nhận được vào Ivy. Mỗi ngày đều được tính.

- Các cậu nên biết điều này có thể hủy hoại điểm trung bình của mình. - Oliver phàn nàn khi cậu nhìn qua vai mình để thay đổi làn đường và vượt lên trước chiếc Honda đang chạy dưới giới hạn tốc độ.

- Thư giãn một lần đi. - Schuyler khiển trách.

- Tất cả học sinh năm cuối đều được cắt giảm kể từ khi họ nhận được thư chấp nhận.

Đôi khi Oliver có thể là một-thanh-nhúng-bùn. Luôn luôn tuân theo luật lệ.

- Đúng vậy. Dù sao thì cậu cũng đâu phải di sản của Harvard đâu? - Bliss hỏi.

- Đại học có vẻ như là một thứ gì đó kì lạ, phải không? - Schuyler trầm ngâm.

- Mình biết ý cậu là gì. Trước khi chúng mình phát hiện về Ủy ban, mình đã nghĩ mình sẽ học trường Vassar, cậu biết không? Ngành Lịch sử Nghệ thuật hay một cái gì đó. - Bliss nói.

- Mình thích ý tưởng nghiên cứu về nghệ thuật thời Phục hưng phía Bắc, và sau đó làm việc trong một viện bảo tàng hay phòng trưng bày.

- Ý cậu là gì khi nói “thích ý tưởng”? - Schuyler hỏi.

- Ô, cậu không nghĩ rằng nó sẽ xảy ra? - Oliver hỏi, bấm nhẹ lên chiếc radio. Amy Winehouse đang hát về việc cô không muốn đi cai nghiện (“Không Không Không! Không!”). Schuyler bắt gặp đôi mắt của Oliver, và họ mỉm cười.

- Các cậu, không có gì buồn cười đâu. Tắt đi hoặc đổi kênh khác. - Bliss cảnh cáo.
- Mình không biết. Mình không nghĩ mình sẽ vào đại học. Đôi khi mình cảm thấy như mình không có tương lai. - Vừa nói cô vừa xoắn xoắn chiếc vòng cổ của mình.
- Ồ, thôi nào. - Schuyler nói, quay xung quanh để cô có thể nói chuyện trực tiếp với Bliss trong khi Oliver tìm một cái gì đó thích hợp hơn trên đài radio.
- Tất nhiên cậu sẽ học đại học. Tất cả chúng ta sẽ như vậy.
- Cậu thực sự tin vậy không? - Bliss hỏi, nghe có vẻ đầy hy vọng.
- Hoàn toàn chắc chắn.

Cuộc trò chuyện đã giảm xuống ru ngủ sau một vài phút, và Bliss chìm vào giấc ngủ. Ở phía trước, Schuyler đang chọn nhạc, lần này Oliver để cô chọn.

- Cậu thích bài này à? - Oliver hỏi, khi cô chọn kênh đang chơi một giai điệu Rufus Wainwright.
- Cậu không thích hả? - Cô hỏi, cảm thấy như thể bị bắt quả tang. Đây là bài hát mà cô và Jack luôn nghe. Cô nghĩ cô có thể thoát ra khi nghe bài này trong xe. Oliver đã có một chút vết cảm xúc trong cậu. Cô thích trêu chọc ông rằng thị hiếu âm nhạc của cậu chạy theo hướng âm nhạc cô lập mình.
- Cậu nghĩ mình thích, phải không? Nhưng mình không.
- Tại sao?

Oliver nhún vai, nhìn sang bên cạnh cô

- Nó giống như... quá sướng sướng, hoặc một cái gì như vậy.
- Ý cậu là gì? - Schuyler hỏi. - Sướng sướng?
- Cậu nhún vai. - Mình không biết. Mình chỉ cảm thấy tình yêu không phải như vậy, cậu biết không? Giống như, nếu là sự thật, nó không nên giày vò như vậy.
- Huh. - Schuyler nói, tự hỏi liệu cô có nên chuyển kênh. Đường như có vẻ phản bội khi nghe một bài hát gợi cô nhớ đến một chàng trai khác.
- Cậu chẳng lãng mạn tí nào.
- Mình không phải.
- Nhưng thậm chí cậu chưa yêu bao giờ.
- Cậu biết điều này là không đúng mà.

Schuyler im lặng. Trong tháng qua, họ đã thực hiện Caerimonia hai lần. Cô biết cô nên có một thần linh quen thuộc khác - ma cà rồng phải luân phiên những thần linh quen thuộc của họ để không phải làm họ kiệt sức - nhưng cô đã đi xa hơn cô tưởng mà không cần một người khác. Và cô đã chống lại việc có một người khác. Nhưng Schuyler không muốn suy nghĩ về mối quan hệ của họ - bạn bè - hoặc cái gì cũng được. Sau vụ bùng nổ đam mê của Oliver ở Odeon, nó đã không xảy ra lần nữa. Cô muốn giải tỏa sự căng thẳng đã bắt đầu cảm thấy trong xe.

- Nhưng cậu thậm chí không thể kể tên một bộ phim lãng mạn mà cậu thích. - Cô trêu chọc.
- Cô cảm thấy tự mãn khi một vài phút trôi qua mà Oliver vẫn không thể kể tên một bộ phim lãng mạn mà cậu tự cho là mình thích được.
- Để chế đánh trả. - Cuối cùng Oliver tuyên bố, bóp còi tại một Prius đang lang thang trên đường.
- Để chế đánh trả? Phim cuộc chiến giữa các vì sao? Đó không phải là lãng mạn! - Schuyler gất gồng, nghịch vớ vẩn cái điều khiển điều hòa không khí.
- Ngược lại, bạn thân mến, nó rất lãng mạn. Cảnh cuối cùng, cậu biết đấy, khi họ sắp đặt Han vào trong buồng đông lạnh, hoặc cái gì như vậy. Nhớ không?

Schuyler mmm - hmmed.

- Và Leia dựa người trên mỏm đá và nói - Em yêu anh.

- Thật rẻ tiền, đó không phải là lãng mạn. - Schuyler tranh cãi, mặc dù cô đã từng thích phần này.

- Để mình giải thích. Lãng mạn là câu mà Han đáp lại kìa. Có nhớ anh ấy nói gì với cô ấy không? Sau khi cô ấy nói “Em yêu anh” đó.

Schuyler cười toe toét. Có lẽ, Oliver đã đúng. - Han nói “Anh biết”.

- Chính xác. - Oliver gõ nhẹ vào vô lăng.

- Anh ấy không nói bất cứ điều gì nhằm chán như là “Anh yêu em”.

Bởi vì họ đã biết rồi. Và đó là lãng mạn.

Lần này, Schuyler phải thừa nhận cậu đã đúng.

CHƯƠNG 23

Khi Bliss thức dậy từ giấc ngủ ngắn của mình, Oliver và Schuyler đang cấn xé lẫn nhau ở ghế trước.

- Giờ thì các cậu tranh cãi về cái gì vậy? - Vừa hỏi cô vừa dụi dụi đôi mắt.

- Không có gì. - Họ đồng thanh nói.

Bliss chấp nhận sự dè dặt của họ mà không có câu hỏi nào. Cả hai luôn giữ bí mật với cô, ngay cả khi họ không cố ý.

- Được rồi, mình đoán chúng ta có thể dừng lại ăn trưa, sau đó. - Cuối cùng Schuyler nói.

Ah, vậy ra đây là vấn đề. Hai người cãi nhau về mọi thứ. Nó trở nên tồi tệ hơn kể từ khi Oliver trở thành thần linh quen thuộc của Schuyler. Họ hành động giống như một cặp vợ chồng già còn hơn lúc trước. Ngoài mặt, họ giả vờ tình bạn của họ vẫn như lúc trước. Mà điều này chỉ tốt cho Bliss; cô không biết nếu cô thực sự có thể đứng giữa bất kỳ PDA Schuyler - Ollie.

- Mình chỉ nói là chúng ta sẽ không đến với Dylan bằng cách nào tốt hơn việc đối bụng. - Oliver nhún vai.

Họ kéo vào một khu nghỉ ngơi, gia nhập với những du khách mệt mỏi ở các máy bán hàng tự động và quầy thực phẩm.

Oliver thấy rằng một trong những tính lạ thường của những đứa trẻ lớn lên ở thành phố là tất cả chúng đều nghiện chuỗi thức ăn nhanh ở ngoại ô. Trong khi không một ai trong số chúng thậm chí sẽ xem xét đến cửa hàng McDonald ở Manhattan - những nơi này cơ bản rất đặc biệt đối với những người vô gia cư - khi họ đã ra khỏi giới hạn của thành phố, các quy tắc thay đổi, và không ai quan tâm đến việc ăn những miếng bánh sandwich Panini đắt tiền và món rau trộn hữu cơ quý giá. Chỉ việc mang đến bữa ăn cực lớn.

- Chúa ơi, mình muốn bệnh. - Vừa nói Bliss vừa nhấm nháp giọt cuối cùng của cốc sữa trứng.

- Mình nghĩ là mình sắp nôn mất. - Oliver tuyên bố, vò nát miếng giấy gói chiếc bánh hamburger béo ngậy của cậu và lau tay bằng vô số khăn ăn.

- Luôn thú vị khi ăn những thứ này. Nhưng sau đó... - Schuyler đồng ý, mặc dù cô vẫn chọn khoai tây chiên.

- Sau đó cậu luôn cảm thấy giống như cậu sắp bị lật nhào. Hoặc chỉ là lượng cholesterol của cậu tăng vọt. - Bliss nói, làm vẻ mặt buồn cười.

Thật yên tĩnh khi họ trèo trở lại lên xe và cảm thấy buồn ngủ vì bữa ăn khó tiêu của họ. Nửa tiếng sau, thiết bị GPS kêu om sòm “CỔNG VÀO BÊN PHẢI CÁCH 500 MÉT”, và Oliver theo hướng dẫn chạy lên con dốc và thả xuống con đường dẫn đến bãi đậu xe. Họ đã đến nơi.

Căn cứ trung tâm phục hồi chức năng thật không chê vào đâu được. Nó trông giống một khu nghỉ mát năm sao hơn, nơi những người nổi tiếng ở ẩn sau một ngày cuối tuần bị mất, chứ không phải là một cơ sở điều trị đắt tiền cho những ma cà rồng bị quẫn trí. Họ thấy một nhóm người đang tập taichi trên bãi cỏ, một số khác thì ở tư thế tập yoga, và một số đám ngồi trên bãi cỏ thành một vòng tròn.

- Nhóm điều trị.- Bliss thì thăm khi họ đi đến cửa trước của tòa nhà chính.

- Mình đã hỏi Honor ở đây trông như thế nào, và cô ấy nói có rất nhiều người đột quỵ điều trị.

Họ được chào đón tại cổng vào bởi một người phụ nữ mảnh dẻ, làn da rám nắng trong chiếc áo thun và quần trắng. Một ấn tượng ít bệnh viện và thời trang hơn - giống một nơi ẩn tu New Age hơn.

- Cô có thể giúp gì cho các cháu? - Người phụ nữ hỏi một cách thân thiện.

- Chúng cháu đến thăm bạn. - Bliss nói, người đã trở thành người phát ngôn cho bộ ba.

- Tên gì?

- Dylan Ward.

Tư vấn kiểm tra máy tính và gập đầu. - Các cháu có sự cho phép đến thăm bệnh nhân của thượng nghị sĩ không?

- Cháu, uh, là con gái ông ấy. - Bliss nói, chìa cho người phụ nữ thấy chứng minh của cô.

- Tuyệt. Cậu ấy ở khuôn viên phía bắc, trong một ngôi nhà tư nhân. Theo con đường này ra khỏi cửa, các cháu sẽ thấy bảng hiệu. Bà đưa cho họ những thẻ thăm bệnh.

- Thăm viếng chỉ đến bốn giờ. Quán cà phê ở tòa nhà chính. Hôm nay là ngày Quốc tế - cô nghĩ đó là của Việt Nam. Các cháu thích phở không?

- Chúng cháu đã ăn rồi. - Oliver nói, và Bliss nghĩ rằng cô cảm nhận được một ý cười trong lời nói của cậu.

- Nhưng cảm ơn cô.

- Ở đây có vẻ tốt đấy. - Schuyler nói khi họ đi qua nhà kính trồng cây.

- Ủy ban đã làm việc rất tốt, mình sẽ nói với họ như vậy. Không có gì nhưng tốt nhất cho ma cà rồng. - Oliver gập đầu và đeo vào cặp kính râm.

Bliss không thể tin rằng tất cả mọi thứ êm đềm và có tổ chức như vậy. Đây là nơi của những Máu Xanh gặp khó khăn? Có lẽ cô đã sai lầm trong việc che giấu Dylan quá lâu. Có lẽ ở đây họ thực sự có thể giúp anh ấy. Cô bắt đầu cảm thấy bớt căng thẳng và lạc quan hơn. Một vài bệnh nhân vẫy tay chào họ khi họ đi qua.

Phòng Dylan là một trong những khu nhà đẹp hơn, với một hàng rào bằng cọc trắng và những bụi hoa hồng mọc trên các cửa sổ. Một cô y tá đang ngồi trong phòng chờ.

- Cậu ấy đang ngủ. Nhưng để cô kiểm tra xem nếu cậu ấy có khách đến thăm. - Cô nói với họ rồi biến mất vào căn phòng chính, và họ có thể nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của cô nói với Dylan.

- Cậu ấy đã sẵn sàng rồi. - Cô y tá mỉm cười và ra dấu rằng họ được chào đón để đi vào bên trong.

Bliss thở hắt ra và không nhận ra mình đã nín thở trong suốt thời gian đó. Dylan chắc chắn trông tốt hơn. Anh đang ngồi trên giường, má anh trông hồng hào và anh không có vẻ ốm yếu, hốc hác. Mái tóc anh đã được cắt ngắn để không rơi vào mắt anh, và râu anh được cạo sạch sẽ.

Anh trông gần giống như lúc trước, giống như chàng trai chơi đàn guitar không khí trong nhà nguyện chỉ để gây phiền hà cho giáo viên.

- Dylan! Ôn Chúa! - Cô khóc.

Cô rất hạnh phúc khi thấy anh trông mạnh khỏe hơn nhiều.

Anh mỉm cười vui vẻ với cô.

- Mình có quen cậu không? - Anh hỏi.

14. Chương 24 - 25

CHƯƠNG 24

- Quá khứ đôi khi che mắt chúng ta những việc đang xảy ra hôm nay.

Hiệu trưởng bắt đầu bài giảng của ông.

- Đó là lý do tại sao chúng ta đã phủ nhận về sự tồn tại của Máu Bạc quá lâu. Bởi vì quá khứ đã nói với chúng ta họ đã không còn là mối đe dọa. Bởi vì quá khứ đã che mắt chúng ta đối với sự tồn tại của họ. Chúng ta đã quên những ngày đầu tiên trong lịch sử của chúng ta như thế nào. Chúng ta đã quên về cuộc chiến tranh vĩ đại. Về kẻ thù của chúng ta. Chúng ta trở nên yếu ớt và thỏa mãn. Hút Máu Đỏ và trở nên béo ú, lười biếng và ngu dốt.

Một điều tốt đẹp để nói khi những chiếc nút trên áo ghi lê của ông ta đang căng ra, Schuyler nghĩ. Đó là một ngày thứ hai khác. Một cuộc họp của Ủy ban khác nữa. Lại là một cuộc họp tẻ nhạt, vì họ sẽ không được thực hành mutatio ngày hôm nay.

Ngồi bên cạnh cô, Bliss và Oliver trông cũng chán chường như cô. Chuyến viếng thăm đến Transitions đã gây ra nhiều nỗi lo ngại cho tất cả bọn họ, đặc biệt là Bliss. Schuyler không biết họ mong đợi thấy được điều gì, nhưng chắc chắn là không hi vọng thấy những kí ức và cá tính của Dylan bị xóa hòa toàn.

Chắc chắn, Dylan không có vẻ như cậu sắp làm họ điếng người bởi một đòn tâm trí hoặc bắt đầu phun ra những lời buộc tội về một trong số họ là nô lệ của quỷ Satan, nhưng cậu có vẻ như không còn là chính cậu nữa. Như thể cậu là một người hoàn toàn khác. Cậu nhã nhặn, dễ chịu, và hoàn toàn ngu si dần dột. Không có người bác sĩ nào quanh cậu để trả lời bất kỳ câu hỏi nào, và các y tá sẽ không nói cho họ biết bất cứ điều gì ngoại trừ rằng Dylan, như cô ta có thể nói, là “ổn”. Cậu đã nghiêm túc trong tất cả các buổi trị liệu và đang “tiến bộ”.

Schuyler biết Bliss tự trách bản thân, nhưng họ chẳng làm được gì cả. Không ai trong số họ biết làm thế nào để sửa chữa bất cứ điều gì đã xảy ra với Dylan. Cô đã cố gắng an ủi Bliss nhiều nhất có thể. Cô biết mình sẽ cảm thấy khựng lại như thế nào nếu cô thấy Jack như vậy. Nếu anh nhìn cô như thể anh không biết gì về cô. Và vâng, đó chính xác sẽ là điều xảy ra khi anh kết hôn với Mimi. Anh sẽ hoàn toàn quên Schuyler, quên đi tất cả những gì họ từng có với nhau.

Schuyler cố gắng chú ý đến những gì Warden Oelrich đang nói. Đó là một thông tin quan trọng, nhưng cô đã không có sự kiên nhẫn cho nó ngay sau đó. Ngồi ngay trước mặt cô là cặp sinh đôi nhà Force. Cô đã quan sát khi họ bước vào phòng với nhau, cảm thấy bức bối khi thấy cảnh Jack phá lên cười về chuyện gì đó mà em gái anh nói.

Mặc dù, tất nhiên, anh phải giả vờ. Bầu không khí ở nhà đang điên cuồng với sự chuẩn bị cho hôn lễ. Những gói hàng khác nhau đến mỗi ngày, và rất nhiều người gọi điện đến. Người lên kế hoạch hôn lễ cho Mimi, Lizbet Tilton, đã đến với toàn bộ một phi hành đoàn của các nhiếp ảnh gia, nhà tạo mẫu, người trồng hoa, và “nghệ sĩ âm thanh - cảnh quan” (từ chính xác dành cho DJ, người đã tiếp nhận sau khi dàn nhạc đăng ký vào buổi sáng) cho Mimi phê duyệt.

Schuyler cảm thấy buồn bệnh khi nghe họ nói về sự kiện này. Không chỉ bởi vì sự kiện trong câu hỏi sẽ mang Jack xa khỏi cô mãi mãi, mà còn là vì cách hành xử của Mimi, người nghĩ không ai từng làm hôn lễ trước đó. Hôn lễ sắp tới thật ra có nhiều thuận lợi - Mimi quá bận rộn để việc trộm vặt và các trò đùa độc hại cuối cùng đã chấm dứt.

Đôi khi Schuyler nhớ Jack rất nhiều, cô thấy một lỗ hổng nhức nhối trong bụng như nó sẽ không bao giờ được lấp đầy. Cô ước gì anh không che giấu cách mà anh cảm thấy về cô. Cô đã phải nhắc nhở mình rằng tất cả chỉ là đóng kịch, nhưng đôi lúc sự thờ ơ của anh rất thật và thật khó để an ủi mình với những kỷ niệm về các cuộc hẹn riêng tư của họ. Đôi lúc, cô cảm thấy như thể những kí ức của cô chỉ là tưởng tượng, đặc biệt là khi cô nhìn thấy anh trong các hành lang ở trường, hoặc khi anh hầu như không thừa nhận sự hiện diện của cô trong ngôi nhà riêng của mình...

Cho đến khi một cuốn sách khác được nhét dưới cửa phòng cô, một tín hiệu rằng sẽ an toàn cho cuộc hẹn. Cuốn cuối cùng là một cuốn sách mỏng về thơ ca. John Donne. Đêm đó cô đã mỉm cười và trêu chọc anh

về tính cổ hủ của anh. Anh đã hỏi cô những loại thơ mà cô ưa thích, và cô nói cho anh biết.

Trên bục giảng, Edmund Oelrich tiếp tục bài giảng của mình.

- Một trong những thủ đoạn của các Croatan là sử dụng ảo giác để thao túng kẻ thù của chúng.

- Các bạn không phải rơi vào mánh khéo của đôi mắt. Các bạn phải sử dụng tầm nhìn trong tâm mình để thấy những gì đang thực sự xảy ra trước mặt bạn. Sử dụng animadverto và những kỷ niệm quá khứ của các bạn để thực sự giải quyết.

Ông yêu cầu Mimi phân phát giấy tờ cho tuần này. Mimi lướt quanh phòng đi ra khỏi băng ghim. Khi cô bước đến bàn của Schuyler, cô cố tình va vào khiến tất cả sách của Schuyler rơi xuống sàn.

-Ồ! - Cô nói với vẻ không thành thật. Schuyler nhặt sách lên với một cái cau mày. Cô đã chịu đựng Mimi đủ cho cả đời. Cô thắc mắc làm thế nào mà các ma cà rồng khác chịu đựng được. Nếu cô phải dành phần đời còn lại để đối phó với kẻ phù thủy này, cô thà sẵn sàng để cho Máu Bạc hại mình.

Cô vẫn còn nhìn trừng trừng khi lướt qua cuốn sách. Rồi mắt cô mở lớn. Phía trên đầu trang cô đang đọc là: Hôn lễ ma cà rồng, một lịch sử.

Một số thành viên cười khúc khích và bối rối, và Schuyler thấy mình đỏ mặt. Cô nhận thấy Oliver đánh dấu tài liệu với một không khí thận trọng, trong khi Bliss vẽ nguệch ngoạc ở bên lề.

Hiệu trưởng hắng giọng trước khi diễn thuyết trước các thánh giả của mình một lần nữa.

- Hôm nay tôi muốn nói về những cặp sinh đôi ma cà rồng. Ở tuổi các bạn, có rất nhiều quan tâm đến chủ đề này, và tôi nghĩ tôi sẽ kết thúc buổi họp này với một lưu ý dễ chịu hơn. Các bạn đã quen với các hôn lễ. Mỗi người trong chúng ta có một linh hồn gắn kết chặt chẽ được hình thành trong quá khứ trên thiên đường của chúng ta. Trải qua nhiều thế kỷ, mỗi chu kỳ chúng ta đều tìm kiếm người ghép đôi của mình để được ràng buộc với nhau một lần nữa trong một cuộc đời mới.

Tất cả màu sắc bị rút hết khỏi mặt Schuyler khi cô nghe những lời hiệu trưởng nói.

- Đôi khi thật khó để nhận ra linh hồn người ghép đôi với chúng ta trong một lớp vỏ bọc khác. Hoặc, như trong một số trường hợp cô đơn, cặp anh em song sinh đã không được gọi lên cùng một chu trình, và do đó trở thành bị mất theo thời gian. Có những câu chuyện về những người yêu nhau, những người đã tìm kiếm nhau một cách vô ích qua các thời đại, không bao giờ tìm được người ghép đôi của họ.

Ngay trước mặt cô, Mimi bắt đầu xoa bóp phía sau cổ của Jack.

- Tuy nhiên, đây là những trường hợp rất hiếm. Kể từ khi có chỉ có bốn trăm người chúng ta, nó không phải là quá khó khăn để tìm thấy nhau. Đoàn tụ hạnh phúc này thường là kết quả của một cuộc tìm hiểu ngắn và sự giới thiệu với công chúng tại Four Hundred Ball. Hôn lễ phải được hồi phục lại trong mỗi chu kỳ. Việc hồi phục lại hôn lễ làm thay mới tâm hồn cuộc sống chảy trong tĩnh mạch của chúng ta. Đây là một trong những bí ẩn của giáo hội. Nhưng có lẽ hôn lễ là nơi mà tất cả các truyền thuyết về tình yêu đích thực và lãng mạn trong thế giới này đến. Máu Đỏ thậm chí còn có tên gọi cho nó: "linh hồn người bạn đời". Họ đã thực hiện nhiều truyền thống và tập quán của riêng họ. Lễ cưới của họ là trực tiếp bắt nguồn từ lễ ban thánh thể của chúng ta.

- Việc tìm kiếm người ghép đôi ma cà rồng của mình là một trong những giai đoạn hạnh phúc và hiệu quả nhất trong chu kỳ của mỗi người. Tôi biết một số bạn đã tìm thấy một nửa của mình, và tôi xin chúc mừng. Trái phiếu là một phần không thể thiếu của cuộc sống của chúng ta. Nó nuôi dưỡng và củng cố chúng ta. Chúng ta không đầy đủ nếu thiếu người ghép đôi của chúng ta; chúng ta là một nửa của mình. Chỉ khi chúng ta tìm thấy và kết hôn với linh hồn ghép đôi của chúng ta thì chúng ta mới có được kí ức và tiềm năng đầy đủ của mình.

Schuyler không cần nghe hay đọc bất cứ điều gì nữa. Cô nhìn Mimi và Jack. Thấy ánh sáng chiếu lên mái tóc bạch kim, thẳng mượt của họ như thế nào, họ ngồi bên nhau trông đẹp như thế nào. Nhìn họ với nhận thức mới rằng hai người họ bổ sung và cân bằng nhau trong tất cả các thuộc tính: tính lém lỉnh của Mimi làm dịu đi tài hùng biện của Jack, tính hay gây gổ của cô ta được kiềm chế bởi tính tình của anh. Họ là

hai nửa của cùng một người. một cặp rất hợp nhau. Theo bản năng Schuyler cảm thấy có một phần trong Jack luôn không thể tiếp cận với cô, đó là sự khác biệt với anh ấy mà cô sẽ không bao giờ có thể đạt được.

Cô biết rằng rất hiếm khi hai linh hồn ghép đôi được sinh ra trong cùng một gia đình trong một chu kỳ, nhưng không phải là không có, và có một vài cặp trong quá khứ, khi các vị vua và hoàng đế thường kết hôn với chị em của mình.

Trong trường hợp này nó đã xảy ra trong thời đại hiện đại, có một thần chú để giữ Máu Đỏ không nhận thấy bất cứ điều gì lạ. Mimi Force vẫn sẽ là Mimi Force sau hôn lễ, trừ việc Máu Đỏ sẽ cho rằng đó là bởi vì cô là vợ của Jack chứ không phải là em gái của anh. Những kí ức sẽ dễ dàng thay đổi, sự thật sẽ được uốn cong.

Schuyler thấy Jack quay sang Mimi với một cái nhìn dịu dàng trên mặt anh. Về phần mình, Mimi chỉ đơn giản là sáng rực.

Cùng một lúc, Schuyler cảm thấy một nỗi buồn đau đớn sâu sắc. Thật vô vọng khi nghĩ rằng cô sẽ có cơ hội hạnh phúc thực sự và lâu dài, với Jack.

Phải có một cách, cô nghĩ một cách tuyệt vọng. Phải có một cách để phá vỡ đính ước và được tự do để yêu bất cứ ai mà anh muốn.

Phải có.

Cô bắt đầu. Trong một thoáng, cô nghĩ cô đã nghe thấy giọng nói của Jack trong đầu mình. Nhưng cô không còn nghe lại nữa. Tuy nhiên, cô biết nó đã xảy ra. Cô không tưởng tượng ra nó. Cô thấy nhẹ nhõm hơn sau tất cả những chuyện bất ngờ này, và lạc quan hơn.

Hai người họ vẫn còn hy vọng.

CHƯƠNG 25

Bliss không bao giờ hiểu sự say mê của Schuyler đối với Jack Force và ước gì bạn mình sẽ từ bỏ việc này. Không có điều gì tốt đẹp xảy ra với chuyện này. Mặc dù Bliss là một thành viên mới của Ủy ban và chỉ mới bắt đầu chấp nhận cách này, cô luôn luôn hiểu một điều: bạn không được làm hỏng đính ước. Hôn lễ là một chuyện rất nghiêm trọng. Không có gì có thể tách rời Jack và Mimi, không gì có thể xen vào giữa họ. Ngay cả suy nghĩ đã là không thể rồi. Bliss nghĩ Schuyler luôn xem nhẹ chuyện này, cô gái có mẹ là người đầu tiên trong giống nòi họ phá vỡ đính ước và sống (nếu bạn có thể gọi là sống) với những hậu quả. Tuy nhiên, như người ta thường nói, tình yêu là mù quáng.

Nhưng cô đã không nói “Mình đã nói với cậu rồi” sau bài giảng. Bliss không phải là loại bạn đó. Không ai trong hai người nói chuyện khi rời khỏi buổi học của Ủy ban. Oliver đã nhanh chóng bỏ đi thậm chí trước khi buổi học giải tán, trong khi Schuyler ủ rũ và im lặng trên đường đi bộ từ trường về nhà. Bliss đã không hỏi cô nếu cô vẫn còn gặp Jack tại căn hộ trung tâm thành phố đó - một bí mật mà Schuyler đã vô tình nói ra vào một ngày nọ, vài tháng trước, khi cô nói với Bliss về chiếc chìa khóa mà cô tìm thấy trong một chiếc phong bì với một địa chỉ được nhét dưới cửa phòng mình. Ngày hôm sau, khi Schuyler đến trường với vẻ đỏ mặt và mơ màng, Bliss đã hiểu ra.

Bliss đổ lỗi cho Jack Force. Cậu ta nên biết điều tốt hơn. Cậu ta đã tiếp cận với sự khôn ngoan trong quá khứ của mình, trong khi Schuyler chỉ là một linh hồn mới, thực sự mù quáng và ngớ ngẩn như một Máu Đỏ. Cậu ta chỉ việc bỏ Schuyler một mình.

Cha mẹ của Bliss đều ở nhà khi cô về, khiến cô ngạc nhiên. Bobi Anne thường có buổi điều trị mờ thừa vào lúc này, và Forsyth được cho là đang ở Washington vào tuần này. Cô đặt chìa khóa lên một chiếc đĩa bằng bạc thật lên bàn trước và đi xuống hành lang chính, bị thu hút bởi những tiếng cãi nhau.

Có vẻ như Forsyth và Bobi Anne đang la hét lẫn nhau. Nhưng Bliss sớm nhận ra đó chỉ là năng lực ma cà rồng khiến cô nghe có vẻ như vậy. Trong thực tế, họ thì thâm.

- Anh có chắc là anh hoàn toàn giam giữ nó không?

Đó là BobiAnne, nghe có vẻ kích động hơn bao giờ hết.

- Chắc chắn.
- Em đã nói với anh nên mang nó đi.
- Và anh đã nói với em là sẽ không an toàn. - Forsyth đáp trả.
- Nhưng ai lấy nó? Ai thậm chí biết chúng ta giữ nó. Ông ta thậm chí còn không nhận ra là đã nó đã mất...

Có một tràng cười trống rỗng.

- Em nói đúng. Ông ta là một kẻ tàn phế. Ông ta xong việc rồi. Tất cả những gì ông ta làm là than khóc và nghiền ngẫm những tấm ảnh cũ, hoặc nghe những băng ghi âm cũ. Trinity không tự chủ được. Thật là thảm hại. Không có cách nào ông ta biết được.

- Vậy thì ai?
- Em biết những nghi ngờ của anh mà.
- Nhưng nó chỉ là một cô bé.
- Nó còn hơn thế nhiều. Em biết mà.
- Nhưng làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn?
- Chúng ta không thể.
- Trừ khi...

Giọng nói của họ nhạt dần, và Bliss leo lên cầu thang lớn vào phòng của cô. Cô thắc mắc những gì mà họ đang nói. Nghe có vẻ như họ đã bị mất một thứ gì đó. Tâm trí cô chợt lóe lên hình ảnh chiếc vòng cổ mà cô đang đeo. Cô chưa trả lại nó cho cha sau cái đêm ở Four Hundred Ball. Nhưng ông cũng chưa bao giờ đòi lại. Không thể là chiếc vòng cổ được, vì Bobi Anne đã có lần nhìn thấy cô đeo nó và nhận xét là nó rất hợp với màu mắt cô.

Cô bỏ đồ đạc trong phòng và nhắc điện thoại lên. Dylan ở trong tâm trí cô cả ngày sau chuyến thăm. Cô không thể tin rằng anh thậm chí còn không nhớ cô. Cô không biết nên cười hay khóc khi nghĩ về anh. Bliss thay bộ đồng phục ở trường và mặc một bộ khác thoải mái hơn. Cô cuộc bộ đến nhà bếp, nơi cô thấy Jordan đang làm bài tập trên quầy.

- Có chuyện gì vậy? - Jordan hỏi, ngược lên từ quyển sách. Đứa trẻ trong tất cả các lớp danh dự - điều mà Bliss không đạt được cho đến khi máu ma cà rồng góp phần vào.
- Không có gì? - Bliss lắc đầu.
- Về chàng trai đó, phải không? Bạn chị à? - Jordan hỏi.

Bliss thở dài và gật đầu.

Cô thấy nhẹ nhõm khi em gái mình không ép cô nói về chuyện này. Thay vào đó, Jordan bẻ thanh kẹo Toblerone làm đôi. Đó là món kẹo ưa thích của Jordan, và cô bé giấu nó trong phòng vì Bobi Anne sẽ mãi diễn thuyết về cân nặng của cô bé.

- Cảm ơn. - Bliss nói, cắn một miếng. Sô cô la thật ngọt ngào và ngon tuyệt khi nó tan chảy trên lưỡi cô. Bliss cảm động. Em gái cô đã cố gắng làm cô cảm thấy tốt hơn bằng cách duy nhất mà cô bé biết.
- Em có cần giúp đỡ gì không? - Cô hỏi, như một cách để nói cô đánh giá cao cử chỉ chu đáo này.
- Không. - Jordan lắc đầu. - Dù gì thì chị không có hy vọng với toán học rồi.
- Em đúng đó. - Bliss cười. Cô bấm chiếc điều khiển từ xa về phía chiếc ti vi nhỏ hiệu Plasma đang treo lơ lửng trên quầy.
- Việc này có làm phiền em không? - Cô hỏi, bấm nhẹ qua các kênh.
- Không.

Bliss ăn nốt miếng sô cô la và xem ti vi trong khi Jordan tiếp tục làm việc về các vấn đề toán học của mình. Khi Forsyth và Bobi Anne bước vào nhà bếp một vài giờ sau đó để tập hợp gia đình ăn tối, họ thấy hai chị em vẫn ngồi lặng lẽ bên cạnh nhau.

15. Chương 26 - 27

CHƯƠNG 26

Một cuộc họp khẩn của Hội đồng, và lúc kết thúc buổi họp Mimi rất ngạc nhiên khi thấy Bliss đang chờ bên ngoài cửa ra vào.

- Cậu làm gì ở đây? - Cô hỏi, quàng dây đeo túi thể thao qua vai. Cô không có thời gian thay đổi hoặc chỉnh tề một chút. Tóc cô vẫn còn dán chặt vào cái trán đầm mồ hôi của cô.

- Forsyth đón mình từ trường học, và khi ông nhận được giấy triệu tập, ông đã mang mình theo.

Bliss nói với cô. - Có chuyện gì vậy?

- Cha cậu không nói với cậu à? - Mimi do dự, dùng một cái dây đeo cổ tay terry để lau má đang ướt mồ hôi của mình.

- Có gì đó để làm với gương vàng à? - Bliss hỏi.

Mimi nhún vai mà không cần xác nhận phỏng đoán của Bliss. Cô đặc biệt khó chịu với Bliss, người mà cô luôn cho rằng hơn hẳn loại người không có thành tích gì chứ không phải là một nữ hoàng trở về quê hương trong chương trình lớn. Tuy nhiên những người thành phố và giám khảo của thời trang dường như không nhận đủ về cô gái Amazon có mái tóc nâu đỏ này. Sau chương trình của Rolf Morgan, Bliss đã được mời trong nhiều chiến dịch quảng cáo hơn bao giờ hết. Gương mặt cô ở khắp mọi nơi - trên bảng quảng cáo, trên đầu xe taxi. Cô không thể lơ đi được.

Mimi sẽ tha thứ cho sự nổi tiếng bất ngờ và vẻ vang này - Chúa biết rằng tất cả mọi người ở New York phía sau - nhưng cô không thể tha thứ cho Bliss vì việc chọn bên, đặc biệt kể từ khi cô ta chọn sai người. Tất cả mọi người ở trường biết Bliss và Schuyler là bạn thân. Mimi thấy xúc phạm khi Bliss, một cô gái không có chân trong xã hội để đứng trong trường Duchesne mà không có ơn huệ của Mimi đã quay lưng lại đám đông để theo cái nhóm nhỏ rách rưới không xứng với địa vị đó.

Cô không muốn chia sẻ thông tin của mình, nhưng cơ hội để lên mặt với người bạn cũ của mình là quá lớn để Mimi có thể chống lại.

- Đó là thanh kiếm của Michael. - Cô giải thích. - Thanh kiếm của sự công bằng.

- Chuyện gì về nó?

- Nó mất rồi. Charles đã triệu tập cuộc họp ngay sau khi nó biến mất.

Mimi đến Hội đồng để thấy cha mình đang ngồi ở bàn đầu. Ông rất tức giận. Ông khẳng định ai đó trong Hội đồng đã lấy nó và bắt đầu cuộc họp bằng cách buộc tội một số thành viên đã ăn cắp nó.

Bliss nhìn quanh những trưởng lão, những người tụ tập thành từng nhóm rời khỏi cuộc họp và thì thầm với nhau.

- Tại sao nó lại quan trọng như vậy?

- Cậu không nhớ à? Đó là thanh kiếm của Tổng lãnh thiên thần. Đó là một trong hai thanh kiếm duy nhất trên thế giới. Gabrielle giữ thanh còn lại, dĩ nhiên - cậu biết đấy, Allegra - nhưng không ai biết nơi nó biến mất khi cô rơi vào tình trạng nghỉ ngơi. Nó bị mất trong nhiều thập kỷ. Nhưng thanh kiếm của Charles, Michael... ông giữ nó trong một ổ khóa máu trong phòng nghiên cứu. Nhưng có ai đó đã bẻ khóa. Nó đã biến mất. Ông chắc là Croatan đã có nó. - Mimi giải thích.

Ổ khóa máu là cơ quan bảo vệ có quyền lực mạnh mẽ nhất trong kho vũ khí của Máu Xanh. Chỉ có máu của Tổng lãnh thiên thần mới có thể mở được chiếc hộp. Đó là vấn đề không thể. Với Allegra trong tình trạng hôn mê, thì không có nghi phạm khác.

- Nó làm được gì các Máu Bạc? - Bliss muốn biết, khi cô tháo miếng băng trên ngón tay cái. Cô thức dậy vào buổi sáng và thấy nó đang chảy máu. Thật kì lạ. Có thể cô bị mảnh vụn đâm vào khi ngủ.

- Chỉ có thanh kiếm của Tổng lãnh thiên thần mới có thể giết chết một Tổng lãnh thiên thần khác. Mình không tin cậu không biết điều này, Bliss. - Mimi mắng. - Cậu chưa đọc qua bài học à?

- Nhưng tại sao Charles muốn giết Allegra?

- Không phải Allegra. Chúa ơi, mình có cần phải giải thích mọi thứ rõ ràng không? Nếu Lucifer ở ngoài này - cậu biết không? Hoàng tử tối cao của Bóng tối. Lucifer là một Tổng lãnh thiên thần cũ. Đó là thứ duy nhất có thể giết chết hắn ta. Những thanh kiếm bình thường của Máu Xanh - cậu sẽ nhận được chúng trước khi cậu kết hôn, bằng cách này - hay cậu cũng nhớ chuyện này luôn? Những thanh kiếm đó chỉ chống lại Máu Bạc. Nhưng thanh kiếm của Michael là thứ duy nhất có thể giết chết Lucifer.

- Và giờ thì nó biến mất.

- Đúng vậy. Thật tệ hại. Charles sẽ thực sự mất nó nếu thanh kiếm trượt khỏi sự chăm sóc của ông. - Thực sự tồi tệ cho cha cô. Cô có thể cảm nhận rằng có các thành viên trong hội đồng nghi ngờ việc “phá vỡ” này. Nhưng tại sao Charles lại ăn cắp thanh kiếm của chính mình? Họ có thực sự tin rằng Michael, Trái tim thuần khiết, kết giao với Máu Bạc? Bliss nhìn quanh tìm cha cô. Forsyth vẫn còn ở trong phòng, có thể đang nói chuyện với Charles.

- Vậy ai là người họ nghĩ đã ăn cắp nó.

- Họ không có ý tưởng gì; mặc dù Charles nói Kingsley là người cuối cùng đến thăm ông trong phòng nghiên cứu của ông. Mình biết họ chưa bao giờ tin tưởng kẻ thua cuộc đó. Dù sao thì, đội của Kingsley ở Rio không liên lạc được. Họ không thể dò được hắn trên cảm ứng từ xa. Và cả Lawrence cũng không bị kiểm tra. Thật hỗn loạn. - Mimi nói với một chút hân hoan.

- Mình hy vọng họ không nghĩ rằng Dylan đứng đằng sau chuyện này. Cậu ấy không thể. - Bliss lo lắng nói.

- Cậu đang nói về chuyện gì vậy? - Mimi hỏi. - Dylan? Tại sao cậu ta lại liên quan được? Không phải cậu ta đã biến mất một vài tháng trước đây à? Giờ thì cậu ta là quá khứ rồi.

Mimi lơ mơ nhớ lại câu chuyện Dylan đã phá vỡ cửa sổ phòng Bliss như thế nào trước khi bị Máu Bạc bắt đi. Bliss đã không thể nguôi ngoai được trong nhiều ngày, và Mimi đã cố gắng an ủi Bliss bằng cách nhắc nhở cô ta rằng con quái vật đó có thể cũng bắt được cô luôn. Cô thật may mắn khi sống sót. Hội đồng đã gửi một đội điều tra và theo dõi nơi ở của Dylan, nhưng Venators không tìm thấy gì.

- Cậu không biết à? - Bliss hỏi.

- Biết cái gì?

- Dylan đã trở lại và đang phục hồi các chức năng.

- Cậu chắc là chúng ta đang nói về cùng một chàng trai chứ. Dylan - kẻ ăn bám cũ của cậu và kẻ đã giết Aggie? Ai đã trở thành máu Bạc? - Mimi gặng hỏi. Bliss không phải con dao bén nhất trong ngăn kéo. Cô gái vẫn mặc chiếc váy bị sa thải cuối mùa tháng năm hoàn toàn không có manh mối, như Mimi đã biết.

- Đúng vậy.

- Tại sao mình phải biết chuyện này? - Mimi hỏi.

- Cậu ở trong Hội đồng. Mình gửi cậu ấy cho Forsyth. Ông nói ông đã cho Hội đồng biết, để mọi người quyết định. Ông nói rằng những trưởng lão đã gửi cậu ấy đến Transitions.

Mimi lắc đầu, trông có vẻ hoang mang.

- Không. Cha cậu chưa bao giờ đề cập đến chuyện này trong cuộc họp. Họ chẳng biết gì cả.

Cô nhìn Bliss như thể cô ra khỏi tâm trí cô. Thật kì lạ khi Forsyth giữ một bí mật như vậy với Hội đồng.

- Thật kì quặc, tại sao ông ấy lại nói dối mình?

- Ai biết. - Mimi nói với Bliss.

- Thật sự Dylan quay lại rồi à? Cậu chắc chứ?

Bliss gật đầu.

- Chúng mình đã để thăm cậu ấy.

- Hãy đưa mình đến chỗ cậu ta. Mình sẽ cho Forsyth biết là mình sẽ làm báo cáo về Dylan với Hội đồng.

Tập tin cá nhân Cordelia Van Alen.

Kho lưu giữ lịch sử.

TÀI LIỆU ĐÃ ĐƯỢC PHÂN LOẠI

Cordelia... Tôi tin chuyện này sẽ làm ngài thỏa mãn. Forsyth L.

NGÔI SAO HOUSTON.

BẢNG BÁO CÁO DÒNG DỒI.

Nghị sĩ Forsyth Llewellyn và vợ, cựu Roberta Prescott, là những bậc cha mẹ tự hào về cô con gái mới sinh. Jordan Grace Llewellyn được sinh ra chính xác vào lúc nửa đêm ngày 1 tháng 1 năm 1994. Jordan là con gái thứ hai của nghị sĩ. Mẹ và bé đều khỏe.

CHƯƠNG 27

Bởi vì Mimi muốn nhìn thấy Dylan ngay lập tức, họ quyết định đến thăm cậu vào ngày hôm sau, có nghĩa là cúp học một lần nữa. Đó không phải là điều Bliss lưu tâm quá nhiều. Vào lúc này điểm số của cô là điều xa xôi nhất trong tâm trí cô. Tối hôm đó, Bliss đã không hỏi cha cô lý do tại sao ông không nói với hội đồng về Dylan. Cô thận trọng với việc cho ông biết cô biết ông đã giữ bí mật với cô. Forsyth phải có lý do của mình, nhưng bằng cách nào đó Bliss có cảm giác ông sẽ không chia sẻ lý do đó.

Chiều hôm sau Bliss đóng gói cho Dylan một gói đồ. Cô biết anh đang nhận được sự chăm sóc tốt nhất mà tiền có thể mua, nhưng Transitions sẽ không có đĩa nhạc rock Ấn mới nhất hoặc một bản sao của Absolute Sandman. Cô nghĩ có lẽ nếu anh có một vài thứ ưa thích, nó sẽ nhắc nhở anh là ai, và song song đó, Bliss đã có ý nghĩa như thế nào đối với anh. Cô chỉ không muốn bỏ cuộc với anh. Cô thậm chí còn quyết định ngăn chặn cảm giác bị từ chối về những gì đã tiến triển vào đêm định mệnh hôm đó. Có lẽ Dylan hành động kì quái như vậy một phần là do bệnh tật của anh.

Jordan đi ngang qua ô cửa và nhòm vào phòng Bliss.

- Chị lại định đến Saratoga nữa à? - Cô bé hỏi.

- Đúng vậy. Mimi muốn đi xem Dylan để báo cáo với Hội đồng, và hôm nay có bác sĩ của anh ấy nữa. Cuối cùng chị cũng có thể hỏi chuyện gì đang xảy ra với anh ấy. - Bliss giải thích, vừa gấp một chiếc áo khoác mô tô mới làm bằng da theo đúng phong cách của cô mà cô bắt được ở Barneys và nhét nó vào chiếc túi mua sắm.

Em gái cô bước vào và ngồi xuống giường, quan sát Bliss gói đồ.

- Này... em muốn hỏi chị... chị biết đấy làm cách nào chị quen với việc ngắt đi của chị?

- Uh-huh. - Bliss gật đầu, quyết định không đem theo chiếc áo thun hình gấu bông mà cô đã mua trong cơn bốc đồng tại một cửa hàng trả bằng thẻ. Dylan chắc chắn sẽ nghĩ rằng nó thật là ủy mị. Anh luôn chế giễu cô vì có quá nhiều loại thú cưng trên giường ngủ.

- Chị có còn bị nữa không?

Bliss dừng lại để suy nghĩ. Tình trạng thoáng ngất thường xuyên đi kèm với tình trạng suy nhược. Cô ngủ mê đi và thức dậy ở một nơi hoàn toàn khác với nơi cô bắt đầu, mà không biết làm cách nào cô đến được nơi đó.

- Không. Và chị cũng không bị ác mộng trong vài tháng rồi.

- Tốt. - Jordan nói, có vẻ nhẹ nhõm.

Nhưng Bliss vẫn chưa nói hết. - Giờ thì nó giống như chị đang bị cả ngày vậy. Giống như một ngày kia - chị thấy một thứ thật lạ lùng. Chị đang cầm lược chải tóc và nó biến thành thứ đó, giống như, rắn vàng vậy. Dọa chị sợ hết hồn.

Jordan tái nhợt. - Rắn vàng hả?

- Đúng vậy.

- Và một ngày khác, khi chị nhìn lên trời, và chị nhìn thấy con rồng bảy đầu. Thật kì quặc.

- Chuyện này xảy ra có nhiều không? - Jordan hỏi.

Bliss nhún vai. - Đại loại như vậy. Chị đã hỏi cha về chuyện này. Ông nói tất cả là...

- Một phần của sự chuyển đổi. - Jordan xen vào.

- Đúng rồi. - Bliss đã hoàn tất việc đóng gói. Điện thoại cô kêu lên.

Mimi đang chờ dưới cầu thang cùng với chiếc xe của cô ấy. Jordan vẫn còn đứng đó, một biểu hiện kỳ lạ trên khuôn mặt cô bé. Cô bé nhìn như thể đang vật lộn với một quyết định.

- Chuyện gì vậy? - Bliss hỏi.

- Không có gì. - Jordan lắc đầu.

- Chúc vui vẻ khi đến thăm bạn chị.

Bliss đã không đi với Mimi trong nhiều tháng liền, và lúc đầu cô nghĩ giữa họ sẽ không được thoải mái, nhưng cô đã quên cách tự thu hút mà Mimi Force có được. Mimi nói chuyện một cách dễ dàng trong suốt chuyến đi, nói về mọi thứ, từ một dàn những thần linh quen thuộc mới của cô, trong đó bao gồm các chàng trai nóng bỏng nhất ở Collegiate và Horace Mann, cùng với một hay hai nhóc đại học, theo như kế hoạch cho mùa hè của cô: một chương trình chuyên sâu về Trung Quốc ở Bắc Kinh, kể từ khi cô muốn để thể hiện việc sử dụng ngôn ngữ trôi chảy cho các ứng dụng của Stanford vào năm tới.

- Có buồn cười không chứ? Trung Quốc là ngôn ngữ duy nhất không có trong ký ức của mình. Huh. Mình đang ở với Wah và Min, cậu bé cặp sinh đôi người Trung Quốc mà chúng ta đã gặp ở Four Hundred Ball không? - Mimi cười khúc khích.

Khi họ đến Transitions, Dylan đang ở trong phòng một mình, xem tivi.

- Chào... Bliss... phải không? - Anh hỏi. - Và cậu là?

- Mimi. - Cô nhìn anh một cách sắc bén.

- Thật sự là cậu không nhớ bọn mình hả?

- Tôi nhớ cô ấy. - Dylan nói với một chút ngượng ngùng. - Cô ấy đã đến thăm tôi vài lần.

- Em mang cho anh vài thứ nè. - Bliss nói, giơ lên chiếc túi căng phồng.

- Tuyệt. - Dylan nói, moi móc cái túi.

- Đây là cái gì? - Anh hỏi, giơ lên chiếc áo khoác da màu đen.

Bliss cảm thấy xấu hổ. - Em... um... anh từng có một cái...

- Không, nó... Chúa ơi... nó thật tuyệt. - Dylan mặc vào.

Anh trông vẫn đẹp trai như xưa khi mặc nó. Anh mỉm cười với cô, và tim cô đập loạn nhịp. Anh lại cắm đầu vào chiếc túi và lấy ra một chiếc hộp iPhone.

- Em nghĩ có thể anh muốn một cái. - Bliss nói

- Em hy vọng anh không phiền. Em đã lưu số em vào đó rồi.

- Bliss, - Mimi hỏi. - cậu có thể để bọn mình một mình một lát được không? Mình muốn hỏi Dylan một số việc.

- Chắc rồi.

Bliss rời khỏi phòng. Vài phút sau, Mimi mở cửa ra. Cô nhìn Bliss với một sự pha trộn giữa thương hại và khinh bỉ.

- Vậy là? - Bliss hỏi.

- Có vẻ như thật sự cậu ta không nhớ gì hết. - Mimi nói.

- Mình đã nói rồi mà.

- Thật ngạc nhiên. Giống như cậu ta hoàn toàn là một phiến đá trống rỗng vậy.

- Cậu nói như thể đó là điều tốt vậy. - Bliss trừng mắt nhìn Mimi và quay trở vào phòng.

- Cô ấy muốn biết gì vậy? - Cô hỏi Dylan.

Dylan nhún vai. - Không nhiều lắm... chỉ một vài điều kỳ lạ, và chuyện gì đó về quần jean hoặc cái gì đó. Tôi không hiểu cô ấy nói gì. Tôi nói với cô ấy tôi thậm chí còn không biết tên của mình khi tôi tỉnh dậy.

- Anh thực sự không biết anh là ai à? - Bliss hỏi, ngồi bên cạnh Dylan trên chiếc giường.

Anh nhìn xuống cuốn truyện tranh đang đọc dở và liệng đi. Sau đó anh với tay ra và nắm lấy tay cô. Cô ấy ngạc nhiên nhìn anh sợ hãi... hy vọng...

Dylan cau mày và sau đó cuối cùng nói.

- Mình không biết cậu là ai. Nhưng mình biết rằng mỗi khi nhìn cậu, mình cảm thấy khá hơn.

Bliss siết chặt tay Dylan và cậu cũng siết lấy tay cô. Họ ngồi nắm tay nhau trong một khoảng thời gian dài. Cho đến khi Mimi gõ cửa báo cho Bliss biết bác sĩ của Dylan đã sẵn sàng gặp họ.

Khi họ đến tòa nhà chính, Mimi gỡ kính râm và liếc nhìn nhân vật đang đi về phía ngôi nhà của Dylan.

- Đây, đó không phải là Oliver Hazard gì đó sao?

- Đúng rồi. - Bliss nói.

Oliver đã nói với cô có thể cậu sẽ đi thăm Dylan sau giờ học. Rõ ràng cậu đến đây thường xuyên để bầu bạn với Dylan. Hai người họ đã chơi cờ. Dylan đã bị mất trí nhớ, nhưng anh không mất khả năng tàn sát Oliver trong trò này, Oliver đã nói với cô như vậy.

- Chờ đã. Mình muốn nói chuyện với cậu ta cho một chút. - Vừa nói Mimi vừa đi theo hướng Oliver.

Bliss thắc mắc có chuyện quái gì trên trái đất khiến Mimi muốn nói chuyện với Oliver. Hai người họ xem thường lẫn nhau. Nhưng cô đứng quá xa để nghe lỏm được họ.

Cô nhận thấy khi Mimi quay lại, cô ta trông rất hài lòng với chính mình, thậm chí hơn cả lúc bình thường.

Đối với Oliver, Bliss không có cơ hội bắt kịp cậu. Những gì Mimi nói với cậu làm cậu thức tỉnh rất nhiều, và cậu không đến thăm Dylan ngày hôm đó.

16. Chương 28 - 29

CHƯƠNG 28

Cô nghe thấy tiếng xe trước khi nó quẹo vào góc đường. Tiếng động cơ kêu rừ... ừ... ừ... tăng dần thành một tiếng gầm lớn. Chiếc xe phóng vọt vào con hẻm giữa các tòa nhà trên đường Perry. Chiếc ô tô bỏ mui màu bạc hiệu XKE Jaguar năm 1961, bóng mượt và đẹp đẽ như một viên đạn, với Jack Force ngồi chỗ tay lái.

Schuyler trượt vào trong xe, ngưỡng mộ tính trau chuốt cổ điển, đồng hồ cổ màu bạc và cơ chế cổ đơn giản. Jack sang số và chiếc xe gầm lên đường cao tốc.

Họ chỉ có vài giờ bên nhau, nhưng cũng đã đủ mặc dù, tất nhiên, nó sẽ không bao giờ là đủ.

Mỗi ngày lại mang hôn lễ đến gần hơn và gần hơn.

Cô theo dõi những thiệp mời và có một thiệp mời cho mình. Lúc đầu cô rất ngạc nhiên, sau đó nhận ra đó là cách của Mimi để cho cô biết chỗ đứng của cô. Ngày khác, cô thậm chí đã bắt được một cái nhìn thoáng qua của Mimi lên trang phục hôn lễ của cô ta. Schuyler không biết ai là người ngốc hơn - cô hay cô gái mặc váy cưới. Cả hai đều yêu điên cuồng cùng một chàng trai.

Jack mới là gã ngốc, Schuyler nghĩ, khi nhìn anh điều khiển chiếc xe một cách điêu luyện len lỏi qua con đường lớn. Một kẻ ngốc điên rồ. Nhưng cô yêu anh, Chúa biết cô yêu anh như thế nào. Cô chỉ ước họ không cần che giấu, rằng họ có thể tuyên bố tình yêu của họ với thế giới.

Vào một buổi tối, cô nói với anh cô đã quá mệt mỏi vì ẩn nấp ở nơi này. Mặc dù căn hộ có lối thoát, nhưng nó cũng là một nhà tù.

Schuyler khao khát được bên anh ta ở một nơi khác, thậm chí chỉ trong một đêm. Để trả lời Jack nhét cho cô một lời nhắn vào sáng hôm sau nói rằng cô gặp anh tại một vị trí được chỉ định lúc hoàng hôn. Cô không biết anh lên kế hoạch gì, nhưng một nụ cười mỉm rằng giờ có thể chơi đùa ở các cạnh của môi anh ám chỉ một sự ngạc nhiên tuyệt vời.

Jack lái xe băng qua cầu hướng về New Jersey. Trong một vài phút, họ đã phóng vào một sân bay tư nhân ở Teterboro, nơi một máy bay phản lực đang chờ.

- Anh không thể nghiêm túc như vậy. - Schuyler vỗ tay cười khi nhìn thấy chiếc máy bay.

- Em đã nói em muốn đi đâu đó. - Jack mỉm cười.

- Tokyo thì thế nào? Hay London? Seoul? Anh cảm thấy như một cuộc liên hoan ngoài trời vậy. Madrid? Bruges? Tối nay em muốn đi đâu? Đêm nay thế giới này là của em, cả anh nữa.

Schuyler không hỏi Mimi ở đâu; cô không quan tâm và cũng không muốn biết. Nếu Jack liều lĩnh vậy, cô cũng không cần phải hỏi.

- Vienna. - Schuyler quyết định. - Có một bức tranh ở đó mà em luôn muốn xem.

Vậy đây là cảm giác của một ma cà rồng giàu có và mạnh mẽ nhất trên thế giới, Schuyler nghĩ, khi cô theo Jack vào Österreichische Galerie trong cung điện Belvedere. Bảo tàng đã đóng cửa vào ban đêm, nhưng khi họ đến những cánh cửa ra vào tuyệt vời, một người bảo vệ an ninh đeo găng chào đón họ, và người phụ trách bảo tàng dẫn họ đến thư viện thích hợp.

- Đây có phải là thứ cô cậu tìm kiếm không? - Người phụ trách bảo tàng hỏi, chỉ vào một bức tranh tối treo ở giữa phòng.

- Đúng vậy. - Schuyler hít một hơi thật sâu và nhìn Jack để cam đoan một lần nữa. Thay vì trả lời, anh nắm chặt tay cô. Cô di chuyển lại gần bức tranh. Cô có một cảm giác áp phích nhái được đóng đinh trong phòng ngủ của cô. Bản gốc gây cho cô sự ngạc nhiên. Những màu sắc mạnh mẽ và hấp dẫn, tươi tắn và sống động. Egon Schiele luôn là một trong những họa sĩ yêu thích của Schuyler. Cô luôn bị cuốn hút bởi những bức chân dung của ông - những đường nét đau đớn, nổi giận và tăm tối, những hình dáng hốc hác, sự buồn thảm hùng hồn được ghép vào dây côm như bức tranh. Bức tranh chỉ đơn giản được gọi là Cái Ôm, mô tả một người đàn ông và một phụ nữ, thân thể họ dính chặt vào nhau. Có một năng lượng dữ dội tỏa

ra từ những mảnh ghép, và Schuyler cảm thấy như thể cô có thể cảm nhận được sự liên kết mãnh liệt của cặp đôi với nhau. Và những mảnh ghép còn xa hơn cả lãng mạn. Nó đầy ắp nỗi lo lắng, như thể hai người trong bức tranh biết rằng cái ôm này là cái ôm cuối cùng của họ.

Có một sự u sầu trong nghệ thuật của Egon Schiele - không phải dành cho tất cả mọi người. Trong lớp nghệ thuật của Schuyler, mọi người đều say mê kiệt tác nghệ thuật Nụ Hôn của Gustav Klimt. Nhưng Schuyler nghĩ việc thích tác phẩm này quá dễ dàng; đó là một thiết kế ký túc xá, một sự lựa chọn an toàn điển hình.

Cô thích sự điên rồ và bi kịch hơn, sự cô đơn và đau khổ. Schiele chết trẻ, có lẽ vì trái tim tan vỡ. Giáo viên nghệ thuật của cô luôn nói về “sự cứu chuộc và biến đổi của nghệ thuật”, và khi đứng trước bức tranh Schuyler hoàn toàn hiểu được điều đó có nghĩa là gì.

Cô không có lời nào diễn tả cho những gì cô cảm nhận. Cô cảm thấy bàn tay Jack trong tay cô - mát lạnh và khô ráo, và được xem như là cô gái may mắn nhất trên thế giới.

- Giờ thì đi đâu? - Jack hỏi khi họ ra khỏi viện bảo tàng.

- Đến lượt anh.

Jack nhúm mày. - Hãy dừng chân tại một quán cà phê có hương vị bánh kem Sacher.

Họ ăn tối trên tầng thượng của một tòa nhà và ngắm bình minh mọc lên nơi chân trời. Một trong những lợi thế của việc trở thành một ma cà rồng là việc dễ dàng điều chỉnh lịch trình về đêm. Schuyler không cần ngủ nhiều như cô đã từng như vậy, và vào những đêm cô gặp Jack, họ hầu như không ngủ.

- Đây là điều em muốn phải không? - Jack hỏi, dựa lưng vào một cái bàn lung lay ọp ẹp và rót thêm rượu cho cô.

- Làm sao anh biết? - Cô mỉm cười, vén tóc ra sau tai. Anh đã làm cô ngạc nhiên bằng cách đưa cô đến một căn hộ xinh đẹp mà gia đình anh sở hữu. Gia đình Force có nhiều bất động sản hơn là việc Schuyler có những lỗ thủng trên các áo len màu đen trong tủ quần áo của cô.

- Thôi nào, chúng ta xuống cầu thang thôi. - Vừa nói Jack vừa nắm tay dẫn cô trở lại bên trong căn hộ.

- Anh muốn em nghe một thứ gì đó.

Căn hộ của gia đình Force nằm trong một tòa nhà được xây dựng từ năm 1897, ở một quận Chin có uy tín, với trần nhà hình vòm, được trang trí công phu, và nhìn thấy quang cảnh từ mọi cửa sổ. Tòa nhà thoáng mát và rộng rãi nhưng không giống như ngôi nhà New York được trang trí xa hoa của họ, tòa nhà được trang bị đồ đạc rải rác và gần như là một tu viện.

- Không có ai ở đây trong hàng thế kỷ, chính xác là kể từ khi người ta không tổ chức những buổi khiêu vũ opera kiểu Vienna nữa. - Jack giải thích. Anh phải bụi chiếc máy ghi âm cổ hiệu Sony.

- Nghe cái này đi. - Anh nói, đặt băng vào bên trong.

- Anh nghĩ có lẽ em sẽ thích nó. - Anh nhấn nút PLAY.

Có một âm thanh rít lên hung dữ. Sau đó, là một giọng nói thấp, khàn khàn - giọng nói không thể lẫn vào đâu được là của phái nữ, nhưng giọng nói đã bị tàn phá bởi việc hút thuốc nhiều năm trời - bắt đầu nói.

“Trái tim mãnh liệt của em bị tan vỡ...”

Schuyler nhận ra những câu thơ này.

- Có phải cô ấy không? - Cô hỏi một cách sung sướng vô ngần.

- Đó là cô ấy, phải không?

Jack gật đầu. - Phải. Anh đã tìm thấy cuộn băng này trong một hiệu sách cũ. Họ đã có nhà thơ đọc tác phẩm của họ.

Anh ấy nhớ. Đó là Anne Sexton. Đang đọc Thơ Tình. Nhà thơ yêu thích đang đọc bài thơ yêu thích của cô. “Tan vỡ”. Đó là bài buồn nhất trong tập thơ, đầy tức giận, cay đắng, đẹp đẽ và giận dữ. Schuyler bị hấp dẫn bởi nỗi đau buồn - giống như những bức tranh của Schiele, chất thơ của Sexton tàn bạo, đầy trung

thực trong nỗi thống khổ của nó. Thư Tình viết về chuyện tình của nhà thơ - một chuyện tình bất hợp pháp, bí mật giống như chuyện tình của họ vậy. Cô quỳ xuống và vội vàng lại gần chiếc loa nhỏ và Jack ôm cô vào lòng. Cô đã không nghĩ rằng cô có thể yêu anh nhiều hơn cô đã yêu ngay sau đó. Có thể một phần trong anh cô sẽ không bao giờ hiểu được, nhưng vào lúc này hai người họ hoàn toàn hiểu rõ nhau.

Khi cuộn băng kết thúc, họ đều im lặng, thường thức sự ám áp của cơ thể nhau.

- Vậy là... - Schuyler cảm thấy do dự, cô nhắc người lên khủy tay để nói chuyện với anh. Cô sợ rằng nói chuyện về tình hình thực tế của họ sẽ phá vỡ sự kỳ diệu của buổi tối nay. Tuy nhiên cô ấy muốn biết. Hôn lễ đang chạy hết tốc lực ở phía trước.

- Tại cuộc họp Ủy ban anh nói rằng có một cách để phá vỡ hôn ước.

- Anh tin là vậy.

- Tức là anh sẽ làm gì?

Để trả lời, Jack kéo Schuyler xuống để họ lại nằm bên nhau.

- Schuyler, nhìn anh này. - anh nói.

- Không, chỉ nhìn anh thôi.

Cô làm theo.

- Anh đã sống một thời gian rất dài. Khi sự chuyển đổi xảy ra... khi anh bắt đầu nhận thức được những kí ức của mình... đó là một quá trình áp đảo. Nó gần giống như em phải sống lại từng sai lầm của mình. - Anh nhẹ nhàng nói.

- Anh không muốn mắc phải lỗi lầm mà anh đã từng mắc phải trước đây. Anh muốn được tự do. Anh muốn được ở bên em. Chúng ta sẽ ở bên nhau. Anh tin rằng anh sẽ sống ngắn hơn, nếu anh không ở bên em.

Schuyler lắc đầu một cách mạnh mẽ.

- Nhưng em không thể cho phép anh làm điều đó. Em không thể để anh gặp rủi ro. Em yêu anh rất nhiều.

- Rồi em muốn nhìn thấy anh kết hôn với người anh không yêu ư?

- Không. - Cô thì thầm. - Không bao giờ.

Jack ôm và hôn cô.

- Đây là cách. Tin anh đi.

Schuyler hôn lại anh, và mọi khoảnh khắc đều ngọt ngào hơn so với trước. Cô tin tưởng anh ta hoàn toàn. Bất cứ điều gì anh sẽ làm gì để phá vỡ hôn ước, họ sẽ bên nhau. Luôn luôn.

CHƯƠNG 29

Bác sĩ của Dylan là một người đàn ông thô lỗ, với một bộ râu rậm rạp và một dáng đi nghiêng ngả. Mặc cho ông ta bộ đồ màu đỏ và tổng ông ta xuống ống khói, Bliss nghĩ, không hoàn toàn tin tưởng để đặt niềm tin của cô vào con người vụng về này, mặc dù ông là bác sĩ chuyên khoa về máu rất lỗi lạc đến từ một gia đình Máu Đỏ Conduits cổ xưa rất đáng tin cậy.

- Thư kí của tôi nói với tôi cô là bạn của Dylan Ward. Tôi biết cô đã cố gắng để liên lạc với tôi. Xin lỗi về sự chậm trễ. Đó là một tuần rất bận rộn. Có kẻ đã đột nhập vào khu ký túc, và nó gần như là một cuộc tấn công máu. - Ông nhăn mặt.

- Nhưng không phải lo lắng, giờ thì mọi thứ đã nằm dưới sự kiểm soát. - Ông bác sĩ mỉm cười.

- Đúng vậy. - Bliss gạt đầu và ngồi xuống đối diện với bàn làm việc của ông.

- Chúng tôi là bạn của anh ấy. Cảm ơn đã gặp chúng tôi.

- Tôi không phải bạn. Tôi ở đây để tìm hiểu những gì đang xảy ra với anh ta cho Hội đồng. - Mimi ngắt lời.

- Tôi là một Warden.

Ông nhướng mày lên. - Trông cô rất trẻ.

Mimi cười điệu. - Khi ông nghĩ về điều đó, tất cả chúng ta đều như vậy.

- Ý tôi là, đối với một người ở vị trí như cô. - Ông nói một cách bồn chồn, vừa ho vừa xáo trộn các giấy tờ trên bàn làm việc của ông.

- Hãy vào vấn đề đi, bác sĩ. Tôi không đến đây để tranh luận về chính sách của Hội đồng. Chuyện gì đang xảy ra với cậu ta?

Bác sĩ Andrews mở hồ sơ trước mặt ông và nhìn nhỏ.

- Dylan dường như bị một hình thức của chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý. Chúng tôi đã đăng kí cho cậu ta tham gia vào các liệu pháp hồi quy để giúp phục hồi kí ức của cậu ta. Nhưng cho đến nay, cậu ta đã không có bất kỳ kết nối thực sự nào. Cậu ta không nhớ những gì đã xảy ra với cậu ta cách đây một trăm năm cũng như những gì đã xảy ra với cậu cách đây một tháng.

Điều này giống như những gì Bliss đã sợ hãi. Dylan giống như một chiếc thuyền bị mở dây neo, không neo vào bất cứ thứ gì hay bất cứ ai cả.

- Vậy là, anh ấy sẽ bị mất trí nhớ như thế này... mãi mãi sao?

- Rất khó nói. - Bác sĩ do dự nói.

- Chúng tôi không muốn nuôi dưỡng một hy vọng sai lầm.

- Nhưng tại sao? - Bliss nói, cảm thấy rất kích động. - Tại sao điều này lại xảy ra?

- Tâm trí đôi khi hành động như vậy; nó đẩy lùi mọi thứ thực hiện các chức năng. Để đẩy lùi một chấn thương gần đây.

- Anh ấy đã trải qua rất nhiều chuyện. - Bliss thì thầm.

- Máu Bạc tấn công và tất cả. - Mimi gật đầu.

Ông bác sĩ lại tra cứu biểu đồ của mình một lần nữa.

- Đây là điều thú vị. Giống như tôi đã nói với Thượng nghị sĩ Llewellyn, như chúng tôi có thể xác định là không có dấu hiệu cho thấy việc Máu Bạc sửa đổi máu của cậu ta. Cậu ta đã bị tấn công, đúng vậy, và bị tra tấn, nhưng chúng tôi nghi ngờ rằng cậu ta thực sự đã bị thực hiện Caerimonia bởi một ma cà rồng khác. Cậu ta đã không hoàn tất quá trình. Hoặc để tôi nói rõ hơn: cậu ta thậm chí đã không bắt đầu điều đó.

Bliss bắt đầu. - Nhưng...

- Thật vô lý. - Mimi nói thẳng thừng.

- Tất cả chúng ta đều biết Dylan giết Aggie. Cô ấy hoàn toàn bị cạn máu. Và cậu ta là nghi phạm duy nhất. Cậu ta thậm chí còn thú nhận với Bliss.

- Anh ấy đã thú nhận. - Bliss đồng ý.

Bác sĩ Andrews lắc đầu. - Có thể cậu ta đã bị đánh lừa, hoặc bị chế tác để nghĩ rằng cậu là một trong số họ. Phát hiện của chúng tôi khá là thuyết phục.

- Forsyth biết chuyện này không? Rằng Dylan vô tội? - Mimi hỏi một cách đột ngột.

Ông bác sĩ gật đầu. - Tôi gọi ông ta ngay sau khi kết quả xét nghiệm đến.

Mimi cười một nụ cười mỉa mai, sắc bén.

- Nếu Dylan không phải là Máu Bạc và cậu ta đã không giết Aggie, có nghĩa là có thể cậu ta không nói dối khi cậu ta nói với tôi rằng cậu ta không biết chiếc quần jean mà cô ấy mượn của tôi ở đâu.

- Cậu đang nói về cái gì vậy? - Bliss hỏi, đầu óc cô quay cuồng.

- Đừng bận tâm. - Mimi nhún vai. Cô đứng lên, và Bliss cũng đứng lên theo.

- Cảm ơn rất nhiều vì đã gặp chúng tôi, bác sĩ. Ông đã giúp chúng tôi rất nhiều.

Bliss không thể tập trung. Các ngón tay của cô run rẩy khi cô cài khuy áo lại. Đầu gối cô bị va vào bàn và cô gần như bị ngã.

Dylan vô tội.

Anh ấy không phải là Máu Bạc, cũng không phải sắp trở thành một trong số chúng.

Anh ấy là nạn nhân.

Trong nhiều tháng, tất cả mọi người đều tin rằng Dylan có tội trong việc mưu sát Aggie Carondolet. Rằng anh đã giết những nạn nhân khác, đã tấn công Schuyler, và làm cho Cordelia bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Anh đã nói với Bliss rằng chính anh đã làm những điều đó. Và cô đã tin anh.

Nhưng nếu như anh chỉ đang bao che cho một người khác? Nếu như anh bị khiến để nghĩ rằng anh đã bị nhiễm?

Và nếu như Dylan không phải là người làm tất cả những chuyện đó, thì ai đã làm?

17. Chương 30 - 31

CHƯƠNG 30

Khi Schuyler rời khỏi căn hộ trên đường Perry thì trời đã tối. Gương mặt cô vẫn còn đỏ ửng vì nụ hôn của Jack, hai má và môi cô đỏ hồng. Giống như tất cả mọi thứ ở New York, Schuyler đang ở thời kỳ tươi đẹp nhất. Một nụ hôn cho một nụ hôn rồi lại một nụ hôn, cô nghĩ, vẫn còn mơ hồ kể từ cái đêm của họ ở Vienna. Họ vừa mới về và đến nơi ẩn náu để tắm rửa và thay đồ.

Jack ra khỏi đầu tiên - trượt ra phía cửa, và cô chờ nửa giờ sau trước khi cố gắng thoát đi.

Cô nhẹ mím cười với chính mình, gắng vuốt lại mái tóc rối bởi vì một cơn gió thỉnh thoảng, thì cô nhìn thấy một người mà cô không mong đợi phải nhìn thấy.

Cậu đang đứng phía bên kia đường, nhìn cô chằm chằm bằng một cái nhìn tỏ ra bị sốc và mất tinh thần. Cái nhìn trong mắt Oliver khiến cô biết là cậu đã biết. Nhưng làm thế nào? Làm thế nào cậu ấy có thể biết được? Họ đã rất cẩn thận để giữ bí mật tình yêu của họ. Sự đau khổ được khắc lên mọi đường nét trên khuôn mặt cậu quá sâu sắc để cô có thể chịu được. Schuyler cảm thấy những từ ngữ bị mắc trong cổ họng khi cô băng qua đường để đứng trước mặt cậu.

- Ollie... nó không phải là...

Oliver bắn vào cô một cái nhìn tràn ngập căm ghét, sau đó quay gót, bắt đầu đi, sau đó là chạy.

- Oliver, làm ơn, hãy để mình giải thích...

Trong chớp mắt, cô đang đứng ngay trước mặt cậu. Cậu có thể chạy, nhưng cậu không thể chạy nhanh hơn cô.

- Đừng làm vậy. Nói chuyện với mình đi.

- Chẳng có gì để nói hết. Mình đã thấy anh ta đi ra, và sau đó, giống như cô ta đã nói, mình chờ nửa tiếng, và rồi cậu cũng bước ra. Cậu đã ở bên hẻm. Cậu nói dối mình.

- Mình không có - không có chuyện như vậy. - Ôi Chúa ơi, Oliver.

Âm thanh của những tiếng nước nổ phát ra, Schuyler cảm nhận được nỗi đau và sự giận dữ của cậu ập vào cô. Nếu như cậu đánh cô, nếu như cậu tấn công cô - làm chuyện gì đó hơn là chỉ đứng đó nhìn một cách tổn thương và cô chỉ có thể cảm thấy khổ sở hơn.

Trời đổ mưa. Mây giông kéo tới, và những giọt mưa đầu tiên trút xuống, sau đó đập lên người họ. Họ bắt đầu bị ướt sũng.

- Cậu phải lựa chọn. - Oliver nói, khi nước mưa hòa lẫn với nước mắt rơi ra từ má cậu.

- Mình mệt mỏi với việc là bạn tốt nhất của cậu rồi. Mình mệt mỏi với việc là người tốt thứ hai. Mình sẽ không để việc này xảy ra nữa. Tất cả hoặc không có gì, Schuyler. Cậu phải quyết định. Hắn hay mình.

Người bạn thân nhất của cô và Conduit, hay là người cô yêu. Schuyler biết ngày này sẽ đến. Rằng cô sẽ phải mất một người và có một người. Rằng trò chơi này sẽ có hậu quả. Rằng cô không thể tiếp tục như vậy - với một người yêu ma cà rồng và một Thần Linh Quen Thuộc. Cô đã nói dối Oliver, nói dối Jack, nói dối mọi người, bao gồm cả bản thân cô. Thế nhưng lời nói dối cuối cùng cũng tóm được cô.

- Cậu thật ích kỷ, Schuyler. Cậu không bao giờ nên biến mình thành thần linh quen thuộc của cậu.

Oliver bình thản nói.

- Nhưng mình đã để cho nó xảy ra bởi vì mình quan tâm đến cậu. Mình đã lo lắng điều gì sẽ xảy ra nếu mình không làm vậy. Nhưng cậu - nếu cậu có bao giờ quan tâm đến mình, nếu cậu nghĩ cho mình, cậu nên có phép lịch sự để kiềm chế bản thân. Cậu biết chính xác mình cảm thấy về cậu như thế nào, và cậu lợi dụng mình.

Cậu ấy nói đúng. Schuyler gạt đầu một cách ngớ ngẩn khi nước mưa thấm vào tóc và quần áo của cô, áo quần cô trở thành một mớ hỗn độn sũng nước. Oliver luôn nhạy cảm hơn, đã yêu cô khi họ gặp nhau lần đầu, đã yêu cô nhiều năm trời, nhưng nếu cô không thực hiện Caerimonia lên người cậu, không uống máu cậu, không in dấu cô lên linh hồn cậu, có thể một ngày nào đó cậu sẽ dừng cảm giác theo cách như vậy về cô.

Nếu cô tìm một thần linh quen thuộc khác, nếu cô chọn một chàng trai loài người khác. Sự phải lòng của Oliver có thể sẽ mờ nhạt dần thành một cảm xúc nhẹ nhàng, không ràng buộc hơn.

Oliver sẽ có thể trưởng thành, yêu một cô gái Máu Đỏ, có gia đình của riêng mình. Nhưng cô đã biến cậu thành của mình. Cô đã đóng dấu tình cảm của cậu bằng vết cắn trên người đầu tiên. Nụ Hôn Thần Thánh đó đã đóng dấu cậu cũng như cô vậy.

Cô đã hành động ích kỷ, không cần thiết, thiếu thận trọng.

Cậu không có lựa chọn nào khác nhưng cậu yêu cô. Ngay cả khi nếu như bây giờ cậu bỏ đi, cậu cũng sẽ không bao giờ yêu ai khác; cậu sẽ luôn cô đơn.

Cậu đã bị nguyên rửa, và cô đã nguyên rửa cả hai bằng sự yếu đuối của mình.

- Mình xin lỗi. - Mắt Schuyler mọng nước. Sẽ không có cách nào để làm cho đúng.

- Nếu cậu muốn xin lỗi, hãy rời xa hắn ta. Jack sẽ không bao giờ là của cậu, Schuyler. Không giống như mình là của cậu.

Cô gạt đầu, khóc một cách đau khổ, lau nước mắt nước mũi bằng tay áo mưa. Cô biết trông cô bây giờ khốn khổ như cô cảm thấy vậy.

Oliver đi. - Thôi nào, trú mưa thôi. Cả hai chúng ta sẽ bị cảm lạnh mất.

Cậu nhẹ nhàng dắt Schuyler vào nơi trú ẩn của một mái hiên cửa hàng.

- Cậu quá tốt với mình. - Schuyler thì thào.

Oliver gạt đầu. Cậu biết việc yêu một người mà người đó không - hoặc không thể - đáp lại như thế nào. Nhưng cậu không có lựa chọn khác. Không ai trong số họ có.

BẢN GHI ÂM LƯU TRỮ:

Kho lưu giữ lịch sử.

TÀI LIỆU ĐÃ ĐƯỢC PHÂN LOẠI

Bản báo cáo của Venator filed 3/3

Venator Martin: Họ đã bị gọi tới phiên tòa. Tất cả sẽ biết. Tôi sẽ bị phát hiện.

Charles Force: Có, tôi nghe rồi. Cậu phải nhanh lên. Cậu phải biến mất. Tôi sẽ giúp cậu.

VM: Nhưng tôi muốn biết tại sao. Tại sao ông bảo tôi kêu gọi Máu Bạc? Tại sao?

CF: Bởi vì tôi phải biết.

VM: Phải biết cái gì?

CF: Nếu nó có thể xảy ra.

VM: Ý ông là sao?

CF: Nó không nên hoạt động, (kích động) sẽ không bao giờ xảy ra - nó chỉ là một thử nghiệm. Để xem...

VM: Cái gì?

CF: Không có thời gian, (thì thầm) giờ thì tôi biết tôi phải làm gì rồi.

VM: Nhưng Regis. Ông ta sẽ muốn có một lời giải thích cho hành động của tôi.

CF: Đúng vậy. Tôi sẽ chăm sóc Lawrence. Đừng lo lắng. Ông, tất cả mọi người, sẽ hiểu lý do tại sao tôi đã làm những gì mà tôi đã làm.

Bây giờ, hãy lắng nghe tôi. Tôi sẽ cử anh đến Corcovado...

CHƯƠNG 31

- Sky, trông cậu khủng khiếp quá. Chuyện gì đã xảy ra? - Bliss hỏi khi thấy Schuyler đang rầu rĩ đứng ở cửa. Mắt Schuyler đỏ kè vì khóc, và cô hỉ mũi mình bằng khăn giấy.

- Người giúp việc của cậu cho mình vào. Mình hy vọng sẽ không sao. Cha mẹ cậu có ở quanh đây không? - Schuyler hỏi, vẫn còn sụt sịt.

- Không, họ đang ở một số chiến dịch gây quỹ khác. Còn gì khác nữa chứ. Vào đi. Dù sao thì họ cũng không bận tâm. Cậu biết là họ thích cậu mà. - Bliss nói. Ngay sau khi nói xong, Bliss nhận ra rằng cô không chắc đó là sự thật. Cha mẹ cô chưa bao giờ thể hiện bất kỳ sự quan tâm nào đến bạn bè của cô. Họ vẫn cho rằng cô vẫn quanh quẩn với Mimi Force. Thật thất bại làm sao. Họ thậm chí chưa bao giờ gặp Schuyler hoặc Oliver.

- Cậu ổn không? - Bliss hỏi.

Schuyler lắc đầu. Cô theo Bliss vào phòng ngủ và trèo lên giường, tựa lưng vào gối và nhắm mắt lại.

- Oliver ghét mình. - Cô nói với một tiếng khóc bị nén lại khi cô dụi mắt.

- Cậu ấy đã nhìn thấy... hai người bạn mình... Jack và...

- Cậu ấy biết. - Bliss gật đầu. Vậy ra đó là những gì Mimi đã nói với Oliver vào chiều hôm đó.

Thay cho câu trả lời, Schuyler nắm lấy một cái gối lông từ giữa đồng gối khổng lồ và kê nó vào phía sau cổ.

- Đúng vậy.

Bliss thở dài. Cô cầm lấy chiếc điều khiển từ xa và lướt qua các chương trình.

- Cậu xem các tập phim mới nhất của The Beach chưa?

- Chưa, bật lên đi. Nhà sản xuất “chương trình đời sống” về cuộc sống của ba kẻ vô công rồi nghề và những cô gái kỳ lạ hấp dẫn tóc vàng đến từ Los Angeles mà họ thích.

- Vậy làm cách nào cậu ấy biết được? - Bliss hỏi, giữ cho đôi mắt của cô trên màn hình. Sau đó, cô dừng lại và quay sang Schuyler.

- Mặc dù mình đoán là chuyện đó không quan trọng. Cậu biết cuối cùng thì cậu ấy cũng biết mà.

- Mình biết. - Schuyler nói.

- Mình ước gì cậu đừng nhìn mình kiểu như vậy. Mình biết cậu đang nghĩ gì.

- Mình chẳng nói gì cả.

- Cậu không phải nói gì hết.

Bliss xoa bóp lưng Schuyler. Cô rất thông cảm, nhưng Schuyler phải biết cậu ấy đang làm gì khi cô qua lại với Jack. Cô xa lánh bạn bè, vì cái gì - Jack Force? Cô ấy thấy gì ở cậu ta chứ?

- Nghe này, mình phải nói với cậu chuyện này: hôm nay Mimi và mình đã đến thăm Dylan. - Bliss nói. Cô lặp lại tất cả những gì bác sĩ đã nói với cô.

Schuyler rất ngạc nhiên và bối rối.

- Vậy nếu đó không phải là Dylan, thì ai đã giết Aggie và tất cả những người khác - đó là ai?

- Ai mà biết.

- Còn ai khác biết nữa không? Rằng cậu ấy không làm việc đó.

- Người nào khác ngoài Mimi và mình à? Có, Forsyth. - Bliss nói, cô nhận ra gần đây bằng cách nào đó cô không thể gọi ông là “cha”. Bác sĩ Andrews cho biết đã gọi ông một lần khi báo cáo đến.

- Nhưng cha cậu đã không đề cập đến bất cứ điều gì với cậu hả?

- Không một từ.

- Hoặc với Hội đồng?

- Mimi nói Forsyth đã không nói với họ điều gì về Dylan cả. - Bliss nói, cảm thấy xấu hổ về những hành động của cha cô.

- Mình thắc mắc tại sao...

- Có lẽ ông ấy làm vậy để giúp mình. - Bliss nói một cách phòng thủ.

- Ông biết hội nghị muốn Dylan bị tiêu diệt, nên ông đã giấu cậu ấy.

- Nhưng Dylan không phải là Máu Bạc. - Schuyler nói.

- Và cậu ấy chưa bao giờ là như vậy. Vì vậy, không có mối đe dọa rằng cậu ấy sẽ bị tiêu diệt. Họ đã thực hiện các kiểm tra, và cậu ấy đã thông qua. Đây, cái va li này là gì đây? - Cô hỏi, chỉ vào những con lăn Tumi được đóng gói một nửa ở chân giường Bliss.

- À, đúng rồi, gia đình mình sắp đi.

- Đi đâu?

- Rio. Forsyth nói Nan Cutler đã triệu tập cuộc họp hội đồng lớn, nói rằng ông của cậu cần giúp đỡ, và bây giờ tất cả mọi người sẽ đi.

- Loại giúp đỡ gì? - Schuyler gặng hỏi.

- Đây - đừng lo. - Bliss nói khi nhìn thấy những biểu hiện hoảng sợ trên khuôn mặt của bạn cô.

- Mình chắc ông ấy sẽ ổn thôi.

- Lâu rồi mình không nghe tin tức gì về Lawrence. - Schuyler thừa nhận.

- Mình đã quá say mê Jack đến nỗi mình đã không nhận ra. Forsyth còn nói gì nữa không?

Bliss không muốn nói, nhưng quyết định Schuyler có quyền được biết.

- Mình không chắc trăm phần trăm, nhưng có vẻ như Lawrence bị vài vấn đề.

- Loại vấn đề gì?

- Ước gì mình có thể nói được cho cậu. Tất cả những gì mình biết là sáng nay Forsyth đã nói gia đình mình sẽ đi Rio. Hội đồng có nhiệm vụ. - Cô chỉ điều khiển từ xa về phía màn hình ti vi và nhanh chóng chuyển qua các quảng cáo.

Chương trình đã chiếu lại, và Bliss với tay xuống gầm giường và đưa cho Schuyler một túi khoai tây chiên jalapeño ưa thích.

- Dù sao thì đừng lo lắng về Ollie. Cậu ấy sẽ ở quanh đây thôi. Cậu biết mà.

- Mình không biết điều đó. Mình thực sự nghĩ cậu ấy ghét mình, Bliss. Cậu ấy bảo mình phải lựa chọn. Cậu ấy hay Jack.

- Và cậu nói gì?

- Không gì cả. - Schuyler chớp mắt rút những giọt nước mắt nữa.

- Mình không thể lựa chọn. Cậu biết mình không thể mà. - Cô ném cái túi không và đá một cái gối.

- Thật khó chịu.

Bliss giữ một mắt trên truyền hình và mắt còn lại vào bạn cô. Cô chân thành nhất trí với đánh giá của Schuyler. Tất cả mọi thứ thật khó chịu. Giống như cách Forsyth chưa bao giờ thẳng thắn với cô về Dylan. Đôi khi cô cảm thấy như thể tất cả mọi người đều nói dối về mọi thứ.

Sau vài phút xem ngôi sao chính của chương trình chia tay với bạn trai lần thứ n, Schuyler nói.

- Cậu biết không, mình đã không nghe tin tức gì về Lawrence kể từ khi ông ở đó, ngoại trừ việc ông muốn thời tiết lạnh hơn. Nếu ông thực sự gặp nguy hiểm, cậu có nghĩ ông sẽ nói điều gì đó với mình không? Có thể là gửi cho mình một tin nhắn chẳng hạn.

- Có lẽ ông không muốn cậu lo lắng. - Bliss nói.

- Có lẽ ông chỉ làm vậy để bảo vệ cậu. Nếu có chuyện gì ở Corcovado, ông đã nói rằng ông muốn giữ cậu tránh xa nơi đó. - Cô nhắc nhở.

- Mình đoán thôi. - Schuyler nghịch nghịch núm tua trên gối. - Nhưng thật kì lạ. Ý mình là, Lawrence không tin bất cứ điều gì ở Hội đồng. Chưa kể hồi ở Plymouth. - Cô nói.

- Tại sao bây giờ ông lại gọi họ.

- Cậu đang nghĩ gì vậy? - Bliss hỏi, cô nhận thấy một cái nhìn quả quyết trong mắt Schuyler. Ít nhất thì cô gái cũng thôi khóc lóc về những chàng trai. Đây là Schuyler mà cô biết và ngưỡng mộ.

- Mình sẽ đến đó. Nếu Lawrence thực sự gặp nguy hiểm, mình phải giúp ông. Nếu không, mình không thể chịu được bản thân mình nữa.

BẢN GHI ÂM LƯU TRỮ:

Kho lưu giữ lịch sử CONDUIT:

Hazard - Perry, vị trí của Oliver: gia đình Van Alen.

Bản báo cáo cá nhân ngày 5/19

“Bản sao chép dài hai phút của cuộn băng bị mất sự nối tiếp. Bản sao chép bắt đầu như sau:”

Schuyler sẽ cho bạn biết rằng tôi đã không có lựa chọn trong vấn đề này. Cô ấy tin rằng tôi yêu cô ấy bởi vì tôi phải như vậy, hoặc bởi vì tôi không có lựa chọn khác, nhưng cô ấy đã sai. Thỉnh thoảng cô ấy công nhận cô quá nhiều.

Tôi biết chúng tôi đang làm gì, khi chúng tôi thực hiện Caerimonia. Tôi biết chính xác điều này có nghĩa là gì. Tôi biết nó sẽ làm gì. Quan trọng hơn là tôi biết cô ấy không cảm thấy như vậy về tôi. Tôi đã biết chuyện trong một thời gian rất dài. Bạn có nghĩ tôi ngu ngốc không?

Vậy thì tại sao tôi lại làm điều đó?

Tôi không biết. Trong sự phòng thủ của tôi, tôi đã nói với cô ấy không phải lần đầu tiên. Chúng tôi đang ngồi trong một phòng ở khách sạn, và cô ấy đang ngồi trong lòng tôi, và cảm giác thật tuyệt, bạn biết đấy. Được ở gần hơn với cô ấy. Đúng vậy, tôi đoán là cảm giác rất tuyệt vời. Tôi không muốn như vậy - tôi không phải loại người như vậy.

Cô ấy nghĩ rằng tôi đã yêu cô ấy khi chúng tôi còn là những đứa trẻ, hoặc từ khi tôi nhìn cô ấy lần đầu, hoặc vài trường hợp lãng mạn khác. Nhưng nó đã không như thế. Chúng tôi đã là bạn. Chúng tôi lớn lên bên nhau. Tôi thích cách cô ấy suy nghĩ. Thích giọng cô ấy cười. Thích cách cô ấy mặc tất cả những lớp áo tối tăm đó. Cô ấy che giấu cái gì?

Tôi có nghĩ rằng cô ấy xinh đẹp không? Tôi không mù, phải không? Dĩ nhiên tôi nghĩ cô ấy xinh đẹp. Nhưng còn hơn như thế - tôi thích cách cô ấy tô bóng mắt màu xanh xấu xí đó - các cô gái không nghĩ rằng các chàng trai không chú ý đến chuyện vớ cấn như bóng mắt, nhưng chúng tôi có - và nó sẽ bị đóng thành lớp và bị nhòe đi vào cuối ngày. Cô ấy sẽ có một đôi mắt xanh to như gấu trúc, và cô ấy thậm chí không để ý... Tôi không biết. Tôi đã bị quyến rũ.

Nhưng tôi không cảm thấy như vậy về cô ấy sau đó. Không, ngay cả trong lớp tám, khi chúng tôi phải đi đến Sadie Hawkins nhảy với nhau và cô ấy hỏi tôi trở thành bạn hẹn của cô ấy, và chúng tôi đã dành cả buổi tối ngồi trong một góc làm cho trò cười cho tất cả mọi người. Chúng tôi không nhảy một lần nào, và cô ấy mặc chiếc váy rộng thùng thình, gớm guộc. Không, không phải tôi yêu cô ấy lúc đó.

Tôi bắt đầu yêu cô ấy khi cô ấy phát hiện ra mình là một ma cà rồng. Chỉ cách đây vài tháng. Khi cô ấy chấp nhận tính di truyền của mình và không nao núng từ bỏ số phận mình. Bởi vì bạn biết cô ấy được coi như là ai, phải không? Ý tôi là, con gái của Gabrielle. một chuyện nặng nề. Cô ấy thật mạnh và điều đó làm tôi kinh hãi. Tôi đã không nói dối khi tôi nói với cô ấy như vậy.

Vậy là, vâng, một lần nữa, bạn đang hỏi tôi tại sao tôi đã làm nó. Tại sao tôi cho cô ấy lấy máu mình, cho cô ấy đánh dấu tôi như là của riêng cô ấy. Làm tất cả những chuyện “quen thuộc” đó. Tất cả những trò lố bịch này.

Tôi thậm chí không biết lý do tại sao tôi lại bận tâm tới các báo cáo này. Ai đang lắng nghe chúng?

Dù sao, tôi đoán sự thực của vấn đề là, tôi không muốn cô ấy phải làm điều đó với người khác. Tôi không muốn chia sẻ. Cô đã rất khác với tôi, đã thay đổi rồi. Cô ấy khác biệt. Cô ấy sẽ sống mãi mãi, trong khi tôi chỉ được sống một lần.

Tôi muốn giữ lấy.

Bởi vì đúng vậy, tôi yêu cô ấy.

Tôi yêu cô ấy khi cô ấy đến với tôi đêm đó tại The Bank. Khi cô tìm kiếm tôi và rất nhẹ nhõm khi nhìn thấy tôi. Khi cô ấy chấp nhận tất cả những gì tôi nói với cô ấy, và cô ấy thậm chí cho là tôi kì dị khi tôi nói với cô ấy tôi đã biết. Rằng tôi là Conduit của cô ấy.

Đó là lý do tại sao tôi đã bay chuyến kế tiếp đến thành phố Rio sau cô ấy. Đúng vậy, Bliss đã nói với tôi chuyện gì đang xảy ra. Bạn có nghĩ rằng tôi sẽ để cô ấy đi một mình? Bạn đang đùa, phải không? Nhưng nếu bạn nói rằng tôi đang mù quáng, thì bạn sai rồi. Tôi biết việc trở thành thần linh quen thuộc của cô ấy sẽ không thay đổi được điều gì. Tôi biết rằng ngay cả nếu cô ấy biết tôi yêu cô ấy, sẽ không có việc thay đổi những cảm xúc của cô ấy về tôi.

Tôi biết cuối cùng tôi sẽ thất bại.

Tôi nghĩ gì về Jack Force? Không gì cả. Tôi không nghĩ nhiều về anh ta. Chỉ là một gã nghĩ rằng anh ta là món quà của Đức Chúa Trời đem đến Trái Đất. Trong trường hợp của anh ta, có thể là nghĩa đen. Nhưng bạn biết đấy - anh ta không đáng với tôi. Anh ta không chịu ảnh hưởng. Ngay cả khi họ kết thúc, mà tôi rất nghi ngờ sức mạnh của hôn ước đặc biệt này - Mimi không đùa, tôi sẽ không lộn xộn quanh Azrael - nhưng ngay cả khi Schuyler vẫn còn yêu anh ta, hoặc nghĩ rằng cô ấy vẫn còn, nó không quan trọng.

Bởi vì một ngày nào đó Jack sẽ bỏ rơi cô ấy. Tôi biết anh ta sẽ. Anh ta là quá nhiều cho Schuyler. Họ trái ngược nhau. Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy điều đó.

Và khi anh ta bỏ rơi cô ấy, tôi sẽ ở đó.

Cho dù phải chờ đợi bao lâu, tôi vẫn sẽ có mặt ở đó vì cô ấy.

Chờ đợi.

Vì vậy tôi đoán Schuyler đã sai. Sau tất cả tôi nghĩ tôi là một chàng trai khá lãng mạn.

18. Chương 32 - 33 - 34

CHƯƠNG 32

Chỉ cần phát âm tên của sân bay Rio - Galeão - là có thể đặt mình vào tâm trạng sẵn sàng cho lễ Carnival, Schuyler nghĩ. Gahhhlaaeonnn. Bây giờ cô mới hiểu lý do tại sao rất nhiều người đi du lịch đến đất nước này: ngay cả tên của sân bay của nó cũng hứa hẹn những cuộc phiêu lưu huyền bí và gợi cảm. Tuy nhiên Schuyler cảm thấy xa cách với việc lãng mạn dưới bất kỳ hình thức nào. Cô không thể kiềm chế để suy nghĩ của Jack mà không cần suy nghĩ về Oliver. Thật quá đau đớn. Thoát khỏi gia đình Forces dễ hơn nhiều: cô chỉ việc bước ra cửa. Charles lại đang miệt mài với nghiên cứu của ông ta, Trinity thì biến đi với kỳ nghỉ spa dành riêng cho phụ nữ, trong khi Mimi đang đi du lịch đến Rio với hội đồng. Jack ở lại New York. Đêm khác, anh đã để lại cho cô một cuốn sách khác dưới cửa ra vào. Một bản sao của Anna Karenina. Nhưng cô đã không đến gặp anh. Cô thậm chí không còn tâm trí đem cuốn sách theo bên người trong chuyến bay dài chín tiếng đồng hồ.

Cô đã không ngủ trong suốt chuyến bay, và chiếc ghế chật hẹp, tù túng này chẳng giúp ích gì được. Schuyler đã từng có lần đi du lịch với Cordelia hoặc Oliver và gia đình cậu. Với bà cô, họ thực hiện một chuyến bay ngắn đến Nantucket, và với Oliver thì chỉ đi du lịch với lớp. Cô đã từng nghĩ mình là một cô gái cứng rắn không cần cuộc sống xa xỉ, một sai lầm phổ biến bởi những kẻ chưa bao giờ trải qua bất cứ kinh nghiệm cuộc sống nào.

Cuối cùng chiếc máy bay cũng hạ cánh, và Schuyler lấy lại được hành lý to đùng của mình từ hàng ghế lộn xộn phía trước. Sân bay là một sự thất vọng, chứ không phải dựa vào những lời hứa kỳ diệu về biệt danh của nó. Không gian thuê quan và nhập cư lớn và thoáng đãng, nhưng thiết kế thì lạnh lẽo, vị lợi, lỗi thời, và có mục đích gây tiếng hơn là sử dụng. Không có cả những đặc trưng của bãi biển, gợi tình hay đại loại như những gì mà Schuyler cho là như vậy chào đón cô khi cô đến. Chỉ có trống vắng và yên tĩnh. Cô đã mong đợi một buổi tiệc, và được điện Kremlin đón tiếp.

Schuyler hiểu rằng thành phố này được xem là khá nguy hiểm, và phải cảnh giác. Việc liên lạc với Lawrence vẫn vô hiệu. Thông điệp mới nhất cô gửi cho ông không có hồi âm, và Schuyler vẫn chưa bắt được tín hiệu của ông. Cô theo đám đông tiến về phía trước vạch giới hạn, Bliss đã khuyên cô đi taxi, nhưng với số tiền ít ỏi mà cô được cấp, cô quyết định đương đầu với việc đi trên một chiếc xe buýt ọp ẹp chạy xuống khu vực trung tâm dọc theo bãi biển và dừng lại xung quanh các khách sạn lớn.

Xe buýt đầy những du khách ba lô người Úc ồn ào, và Schuyler tìm thấy một chỗ ngồi ở phía trước để cô có thể nhìn ra ngoài cửa sổ. Con đường từ sân bay thật rối rắm, như đường cao tốc có nhiều chỗ quanh co và ngã rẽ, bao gồm cả việc đi qua vài đường hầm, để lại cho cô chút cảm giác về phương hướng. Một lần Schuyler thấy những vách đá rêu phủ tuyệt đẹp và những ngọn đồi được bao phủ bởi thảm thực vật nhiệt đới, phía trên là bãi biển với cát vàng trắng và làn nước trong xanh. Cô cũng thoáng nhìn thấy những ngôi nhà ổ chuột được ca ngợi trong truyện - thành phố ổ chuột của xứ sở này trên các vách đá và sườn đồi. Bằng chứng hậu quả của trận động đất ở khắp mọi nơi, từ rất nhiều thùng rác phủ đầy những loài chim ăn xác thối đến cách mảnh vụn gạch đổ nát rải rác khắp nơi.

Giữa cảnh biển và núi, cô thoáng nhìn thấy những tòa nhà cao chót vót bằng thép - và - kính không bị ảnh hưởng bởi thiên tai. Trên đường đi, cô cũng nhận thấy vô số xe cộ nổi bật trên đường cao tốc, dừng lại bởi cảnh sát trang bị vũ khí tại một số trạm kiểm soát đặc biệt.

Mọi thứ đều kỳ lạ, đẹp đẽ và xấu xí cùng một lúc. Cuối cùng tên đường trên bảng hiệu nhìn cũng quen thuộc: Ipanema, Copacabana, Leblon. Cô nhìn thấy bức tượng Chúa Giêsu nổi tiếng với cánh tay dang ra như ôm lấy thành phố, Chúa Kitô Đấng Cứu Chuộc, O Cristo Redentor, trên đầu của Corcovado. Cô đang thưởng thức phong cảnh thì xe buýt phát ra tiếng bình bịch, rồi động cơ đột ngột bị chết máy. Tay tài xế xe buýt hào phóng nguyên rửa khi ông kéo xe đến ven đường.

Schuyler bối rối, đặc biệt là khi người lái xe yêu cầu hành khách xuống xe dọc theo đường cao tốc, và mang hành lý của họ theo.

- Lại nữa. - Một trong những người Úc cao lêu nghêu phàn nàn.

- Chuyện này xảy ra nhiều lắm à? - Cô hỏi.

- Mọi lúc.

Tài xế xe buýt khuyên họ nghỉ ngơi và trở lại sau một giờ trong khi ông cố gắng sửa chữa. May thay, họ ở không quá xa so với đại lộ chính. Dọc theo con đường phía trước là một lối đi được lát bằng vỏ sò với khảm hoa văn, đầy người chạy bộ, đi bộ, Rollerbladers(*), và xe đẩy. Schuyler thấy một máy bán nước trái cây đứng gần đó và mua thức uống. Cái nóng nhiệt đới làm cho cô cảm thấy bị tàn héo.

(*)Rollerbladers: từ đồng nghĩa với skates, ngữ cảnh này mang ý nghĩa như trượt pa-tin.

Nhưng khi cô trở lại vị trí được chỉ định một giờ sau đó, chiếc xe buýt, cùng với những người Úc náo nhiệt, đã đi mất. Cô chỉ có một mình. Sự phiền toái trở nên phức tạp bởi điều không chắc chắn trong giây lát khi cô thấy một cặp trẻ có vẻ dẻo dai, ốm người, đi chân trần trong chiếc quần sort bạc màu và chiếc áo thun Chicago Bulls lủng lỗ tiến về phía cô. Họ tò mò nhìn vị khách du lịch quần áo đen.

- Khách du lịch hả?

Cô biết mình không việc gì phải sợ cả, nhưng cô không muốn thổi bay vỏ bọc của mình. Hai gã đến gần hơn. Chỉ sau đó cô nhận thấy một trong số họ đang cầm một cái chai vỡ. Và khi cô nghĩ rằng cô sẽ phải bắt đầu bảo vệ mình, một chiếc xe màu đen sáng bóng vọt tới. Chiếc xe trông có vẻ đạn bắn không trúng với những cửa sổ cuốn tối màu.

Bây giờ phải làm gì? Schuyler nghĩ rằng cô chỉ tìm thấy nhiều rắc rối hơn thôi.

Sau đó một trong những cửa sổ được cuốn lên. Schuyler chắc rằng cô sẽ không bao giờ cảm thấy vui mừng hơn khi thấy chàng trai trong xe.

- Phải mất một thời gian mới tìm được cậu. Xin lỗi vì để lạc mất cậu ở sân bay. Chuyến bay của mình bị trì hoãn. - Oliver nói khi cậu mở tung cửa xe.

Schuyler nhận thấy cậu có hai người bao vệ ở băng ghế sau, và một ở phía trước, kể cả lái xe.

- Còn đợi gì nữa? Vào đi.

CHƯƠNG 33

Cung điện Copacabana là một trong những khách sạn ưa thích của Mimi. Cô đã đi du lịch đến Rio nhiều lần cho lễ Carnival và luôn ở trong dãy này. Cô không biết tại sao Nan Cutler đem hội nghị đến Nam Mỹ, nhưng cô không thắc mắc. Bên cạnh đó, cô sẽ không bỏ qua cơ hội được nghỉ học. Jack đã nói rõ là anh không quan tâm đến việc đi cùng với cô, và cô cũng chẳng ép anh. Một khi họ tổ chức hôn lễ, họ sẽ đi du lịch thể giới với nhau. Cô nhớ anh, nhưng cô cũng bị kích thích với việc được ở một mình trong một thành phố mới.

Cô đặt khăn tắm xuống chiếc ghế dài được đặt trên sân thượng của mái nhà tư nhân bên ngoài phòng của cô. Hội đồng được mời ăn cơm trưa tại Casa Alameida, một biệt thự trên các ngọn đồi, sau buổi tối. Almeidas là một phần của đội quân Máu Xanh đã chuyển đến Brazil vào năm 1808, khi gia đình thuộc hoàng gia người Bồ Đào Nha và nhiều quý tộc đã chạy trốn, chứ không phải chiến đấu, người chinh phục Máu Đỏ, Napoleon. Họ chuyển cung điện của hoàng đế cho các thuộc địa, làm cho Rio trở thành thủ đô không Châu Âu đầu tiên của một nước Châu Âu.

Dĩ nhiên, khi đã thu mình lại, họ không bao giờ quay trở lại, và đã tuyên bố Brazil độc lập, và các hoàng tử, hoàng đế. Nhưng khi đất nước này tự tuyên bố là một nước cộng hòa vào năm 1889, những người Máu Xanh của thành phố rút lui và tập trung vào những gì họ đã làm tốt nhất: xây dựng bảo tàng và sưu tập nghệ thuật, khách sạn lớn, và khuyến khích sự phục hưng văn hóa.

Mimi ngưỡng mộ những gì mà các Máu Xanh người Brazil đã làm với thành phố của họ, và nhắc nhở bản thân sẽ mời tất cả họ đến Lễ Hội Mùa Xuân. Các gia đình thực sự cần hiểu về nhau hơn, cô nghĩ. Hiện nay rất nhiều người trong số họ sống xa nhau. Tất nhiên, những người đứng đầu những Ủy ban khác nhau sẽ họp mặt với những người cao tuổi Coven ở New York hằng năm, nhưng về mặt khác họ hầu như không liên lạc với nhau.

Cô nằm úp mặt vào khăn tắm và không bị ràng buộc bởi những sợi dây của phần bikini phía trên của cô.

Một chàng trai vạm vỡ tiến lại gần, làn da ngăm đen và mái tóc nổi bật so với bộ đồ bơi màu trắng của cậu.

- Caipirinha?

- Chắc rồi. - Mimi nâng mình lên trên khuỷu tay và không bận tâm phủ người lại.

Cái nhìn lạnh đậm của cậu - gần như thực sự khó chịu, cách cậu chàng nhìn chăm chăm vào ngực cô, kích thích các giác quan của cô. Cô luôn vào cuộc đuổi bắt một thần linh quen thuộc mới, và khi ở Rio...

CHƯƠNG 34

Theo như Bliss quan tâm, cô có thể ở lại Rio mãi mãi. Buổi chiều cô lang thang trên những bãi biển tuyệt đẹp của thành phố, mặc đồ bơi cô mua tại cửa hàng của khách sạn khi bộ đồ mà cô đã mua là quá chật khe với thành phố này.

Họ đã ở tại khách sạn Fasano tuyệt vời ở Ipanema, và mặc dù Bliss rất thích phơi nắng trên mái nhà, cô cũng rất mong muốn đi dạo bên bờ biển một mình. Bobi Anne đã yêu cầu cô dẫn Jordan theo và hai chị em đã vui vẻ bơi lội trên biển. Những người Brazil mặc những bộ bikini thiếu vải, dù hình dáng và kích thước của họ như thế nào; điều này thật tự do và có cái gì đó kinh khủng cùng một lúc. Bản chất Mỹ trong Bliss tin rằng những bà cụ không nên mặc đồ được buộc bằng dây da.

Tuy nhiên, cô thực sự bắt đầu tự mình tận hưởng, thư giãn trong thời tiết oi bức và quên việc họ ở Rio cho một nhiệm vụ khá nghiêm trọng. Cô đã nghe Forsyth nói chuyện với Nan Cutler, và có vẻ như Lawrence thực sự bị vướng vào một mớ lộn xộn. Cha mẹ cô không nói điều gì, nhưng rõ ràng họ đang bất ổn và lo lắng. Forsyth cau mày với những điều nhỏ nhặt nhất, và thậm chí Bobi Anne cũng dễ bực mình. Bliss thắc mắc không biết Schuyler có bất kỳ may mắn nào liên lạc được với ông ta.

Bliss đã không thể thuyết phục được gia đình cô mang Schuyler theo với họ. (“Tuyệt đối không”, cha cô nói. “Con bé dưới sự trông nom của Charles và ta không nghĩ ông ta sẽ cho phép”). Cô làm điều tốt tiếp theo là đưa cho Schuyler đủ số tiền để đảm bảo cho một chiếc vé từ tài khoản cá nhân của cô. Có thể Schuyler đã ở trong thành phố rồi, nhưng cô đáng lẽ phải gọi cho Bliss khi cô đến rồi chứ, và cho đến nay Bliss không nghe được tin tức gì từ cô. Cô hy vọng Schuyler vẫn ổn. Rio không phải là nơi cho những cô gái trẻ đi du lịch một mình.

Cô cố gọi cho Dylan lần nữa, nhưng không có ai trả lời. Hai người bọn họ bắt đầu có thói quen nói chuyện với nhau mỗi tối và liên lạc với nhau suốt ngày. Cô biết khi nào anh tập yoga, khi nào anh điều trị, và khi nào anh ăn trưa. Việc anh không trả lời bất kỳ tin nhắn nào của cô làm cô lo lắng. Anh đang ở đâu?

Cô quay số chính của trung tâm và yêu cầu gặp nhân viên tư vấn của anh.

- Dylan hả? - Giọng nói của người trị liệu rất phấn khởi. - Cậu ta được ra viện rồi.

- Thật sao? - Đây là tin mới cho Bliss. Dylan thậm chí không hề đề cập đến việc anh đã có đủ tư cách để xuất viện.

- Ông có biết ai đón anh ấy không?

- Để xem... - Có âm thanh của những giấy tờ bị lật tung. - Ở đây nói là cậu ta được trả cho Thượng nghị sĩ Llewellyn.

Bliss cảm thấy không thoải mái. Rõ ràng là cha cô đã không đề cập chuyện này với cô. Có lẽ phải có thời gian để đối chất với ông về những gì cô biết, nhưng những suy nghĩ về việc nói chuyện này ra với Forsyth đã làm cho dạ dày của cô cảm thấy nôn nao. Dylan sẽ gọi cho cô khi anh có cơ hội, cô chắc chắn rằng anh sẽ. Cô sẽ chỉ phải chờ đợi. Kế bên cô Jordan đang co người lại dưới chiếc ô, trùm khăn tắm và một lớp kem chống nắng. Bliss đã chế nhạo cô bé vì điều này - trút sự khó chịu về Dylan bằng cách nhạo báng em gái cô.

- Chị cũng không râm nắng. - Jordan vặn lại.

- Đúng vậy, nhưng chị không quan tâm. Chị thích râm nắng.

- Bliss, em muốn một ly nước trái cây dứa? - Jordan hỏi, chỉ vào người bán hàng rong đang bán đồ.

- Chắc rồi. - Bliss thọc sâu vào trong túi để lấy chiếc ví, thì đột nhiên mọi thứ trở nên trắng xóa. Cô không nhìn thấy gì hết. Cô hoàn toàn bị mù, mặc dù mắt cô vẫn đang mở lớn. Đây là cảm giác lo âu, mất tự nhiên nhất - gần như là có một ai khác đang nhìn qua đôi mắt cô. Như thể có một ai đó ở trong đầu cô.

Khi tầm nhìn của cô trở lại, cô đang run rẩy.

- Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? - Cô hỏi Jordan.

Mặt Jordan trắng bệch.

- Mắt của chị - chúng màu xanh dương.

Bliss có đôi mắt màu xanh lá cây, xanh như chiếc vòng ngọc lục bảo đang lấp lánh trên cổ cô.

- Em đang đùa à. - Bliss cười.

Jordan trông như đang cố gắng quyết định một cái gì đó. Cuối cùng, cô bé nói.

- Nghe này, chị phải tin rằng em đã không có lựa chọn nào khác, được không? - Cô bé nắm lấy cánh tay Bliss.

- Em đang nói gì vậy? - Bliss hỏi, hoàn toàn bối rối.

Jordan chỉ lắc đầu, và Bliss bị sốc khi nhìn thấy đứa em gái gần khóc.

- Không có, không có gì đâu. - Jordan khụt khịt.

Bliss ghì lấy cô bé. - Thôi nào, bé cưng.

- Hãy nhớ rằng chị đã thực sự như một người chị gái của em. - Jordan thì thầm nhỏ đến nỗi Bliss tự hỏi cô bé có thực sự nói điều đó hay cô chỉ nghe nhầm thôi.

- Cho dù em đang lo lắng về chuyện gì, mọi chuyện sẽ ổn thôi, được không? - Bliss nói, ôm em gái cô thật chặt.

- Sẽ không có gì xảy ra đâu, chị hứa.

19. Chương 35 - 36

CHƯƠNG 35

- Oliver, làm thế nào mình có thể cảm ơn cậu được đây? - Schuyler nói, vừa cài khóa dây an toàn.

Cô nhìn các vệ sĩ vũ trang. - Cậu không nghĩ rằng cậu đang làm quá trốn đó chứ?

Cậu nhún vai. - Không bao giờ là quá cẩn thận cả.

Schuyler gật đầu. - Điều này có nghĩa là cậu không giận mình nữa?

- Bậy giờ đừng nói về chuyện đó.

- Chúng ta ở đây vì Lawrence, đúng không?

- Đúng vậy.

- Cậu có biết toàn bộ Hội đồng cũng ở đây? - Cậu hỏi. - Mình thấy Warden Oelrich trên chuyến bay của mình. Và nhà Duponts và Carondolets trong khách sạn của mình.

- Mình biết. Bliss đã nói với mình là Warden Cutler đã gọi một phiên họp khẩn cấp và đưa họ đến đây. Họ tìm thấy Lawrence chưa?

- Đó là vấn đề. Không ai nói gì về Lawrence cả. Tất cả họ đang sẵn sàng cho một bữa ăn tối tại nhà của một số Máu Xanh người Brazil tối nay. - Cậu nói, khi chiếc xe chạy vào trung tâm thành phố, và quang cảnh trở nên đẹp đẽ hơn: cây xanh tươi tốt, những bãi biển tuyệt đẹp, và những con người tuyệt đẹp giống nhau đang tắm nắng phía trên họ.

- Cậu đang ở đâu? - Schuyler hỏi.

- Fasano. Khách sạn Philippe Starck. Bliss cũng ở đó. Mình đã đặt phòng riêng cho cậu, nhưng chẳng còn nữa. Cậu nghĩ sẽ ổn không nếu chia sẻ phòng với mình? - Cậu hỏi.

- Dĩ nhiên được. - Cô nói, cô không tỏ vẻ không thoải mái.

- Nghe này... về chuyện đã xảy ra tối hôm đó.

- Bây giờ đừng nói về chuyện đó. - Oliver nhẹ nhàng nói. - Ý mình là, mình đã tạo chút ấn tượng, phải không? Cậu ta hay mình. Cái gì đi nữa.

- Vậy cậu không có ý như vậy? - Schuyler hy vọng hỏi.

- Mình không biết. Hãy... trước tiên hãy giải quyết vấn đề của Lawrence rồi nói chuyện này sau. Được không?

- Chắc rồi. - Oliver nói đúng. Hiện giờ họ không có thời gian để nói chuyện này. Họ phải tìm Lawrence.

Ông của cô tiếp tục im lặng khiến cô lo lắng. Điều gì sẽ xảy ra nếu ông bị mắc kẹt, hoặc bị giam giữ, hoặc tệ hơn? Liệu ông đến Rio một mình? Hay đi với đội của Kingsley? Theo Bliss, Kingsley là một người khó nắm bắt. Schuyler vẫn không hiểu lý do tại sao Kingsley, người từng bị chứng minh như một Máu Bạc - mặc dù đã sửa đổi - được phép quay lại như một Venator. Ông nội của cô không phải là một người cả tin, và ông phải có lý do chính đáng để tin tưởng Kingsley một lần nữa, đặc biệt là sau những gì đã xảy ra ở Venice.

Nhưng vẫn còn...

Cô lo lắng.

Cô nhắm mắt lại và nghĩ về ông cô. Hình dung mái tóc sư tử, tác phong quý phái của ông.

Tin nhắn được quay lại ngay lập tức.

Cháu đang làm gì ở đây? Lawrence hỏi một cách cau kỉnh. Rõ ràng là ông rất khó chịu, và tệ hơn, nghe có vẻ hoàn toàn ổn.

Cứu ông. Schuyler ướm lời.

Có tiếng khịt khịt mũi từ xa.

Gặp ông tại quán bar Palace. Trong một giờ.

Lawrence mặc bộ quần áo bằng vải tuyết như thường lệ của ông và len dày cộm khi họ gặp ông ở quán bar tại Copacabana Palace. Mặt ông đỏ lừ và mồ hôi đang chảy nhỏ giọt xuống trán ông. Schuyler nghĩ có lẽ ông sẽ không phàn nàn nhiều về thời tiết, nếu ông không mặc quần áo đó.

- Lẽ ra cháu vẫn phải ở New York. - Lawrence nói một cách nghiêm khắc như một lời chào.

Họ kiếm chỗ ngồi trong quán bar, và Lawrence gọi một vòng thức uống. Bellini cho ông virgin piña coladas cho cháu gái ông và Conduit của cô. Ngay cả khi rượu không ảnh hưởng đến ma cà rồng, Lawrence thích tuần thủ các quy tắc của máu đỏ và nhắm mắt khi uống rượu "vị thành niên".

- Nhưng ông ơi... cháu nghe nói ông gặp rắc rối. - Cô vịn vịn trên ghế của mình. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Lawrence ổn cả, nhưng ánh mắt đanh thép của ông cô khiến cô cảm thấy hành động gần đây cô là bốc đồng và ngu ngốc. Ngày càng có nhiều chuyện đi không cần thiết của cô và gây ấn tượng không cần thiết.

- Đây là tin mới với ông đấy. - Lawrence nói, lấy tẩu thuốc của ông ra.

- Nhưng sao ông không trả lời những tin nhắn của cháu? - Schuyler hỏi. - Cháu đã rất lo lắng.

Lawrence hút chiếc tẩu trước khi trả lời.

- Ông đã không nghe thấy chúng. Ông đã không nghe được gì từ cháu cho đến hôm nay. - Vừa nói ông vừa nhả khói vào không khí.

Cô phục vụ quay trở lại với đồ uống của họ, và ba chiếc cốc chạm vào nhau kêu leng keng.

- Không được hút thuốc ở đây, thưa ông. - Cô nói với ông.

- Tất nhiên là không. - Lawrence nháy mắt khi ông vẫn tiếp tục hút thuốc, làm trò ảo thuật hiện ra một cái gạt tàn bạc ở trên bàn. Cô phục vụ bối rối nhìn và bỏ đi, một nạn nhân khác của gnom. Lawrence quay qua Schuyler. - Cháu có thực hành như ta đã dạy không? Tập trung vào vị trí tinh thần của ông?

- Có ạ, dĩ nhiên rồi. - Schuyler nói với chút thiếu kiên nhẫn.

Oliver huýt gió. - Thông điệp thần giao cách cảm bị mã hóa, phải không? Có thể ai đó - cháu không biết - phá vỡ chúng? Hoặc xóa bỏ chúng bằng cách nào đó?

- Nó không hoạt động như vậy. - Schuyler nói.

- Chúng không giống như e-mails được gửi qua hệ thống. Sử dụng gnom là một đường dây trực tiếp vào ý thức của ai đó. Nó không thể... bị hỏng được. Phải không ông?

- Ta không chắc. Có thể cậu có lý, chàng trai trẻ. - Lawrence nói với vẻ suy tư khi ông nhắm nháp đồ uống của mình.

- Sử dụng thần giao cách cảm phụ thuộc vào khả năng của ma cà rồng để khai thác vào các "thế giới khác", đó là những gì mà con người gọi là điều huyền bí. Nguồn sức mạnh của chúng ta đến từ sự phân chia tuyệt vời, nơi mà những ranh giới thông thường giữa các vật chất và thế giới tinh thần giảm đi.

- Và nơi đó là Corcovado. - Schuyler nói.

- Đúng vậy. - Ông cô nói, nét cau mày của ông sâu thêm.

- Còn Kingsley? Ông có gặp anh ta không? - Schuyler hỏi.

- Chúng ta đang liên lạc với nhau.

- Vậy là anh cũng không biến mất.

Ông cô trông có vẻ bối rối. - Không, anh ta không có. Chúng ta đã liên lạc với nhau trong suốt thời gian.

Schuyler lắc đầu. - Chỉ là... chúng cháu nghe... - Cô nói một cách yếu ớt. - Đó là ông và Kingsley... đừng bận tâm.

Lawrence tiếp tục nhìn có vẻ bối rối khi ông uống thức uống của mình.

Oliver rời khỏi bàn để nghe điện thoại, và Schuyler nắm lấy cơ hội để hỏi ông về chuyện đã gây phiền hà cho cô trong nhiều tuần nay. Nhưng câu trả lời là không phải những gì cô hy vọng. Lawrence nhìn thẳng vào cháu gái mình, dưới cái nhướng mày.

- Không có cách nào. Giả sử Jack phá vỡ hôn ước của anh ta, điều này chống lại luật lệ của chúng ta. Luật của Ma cà rồng. Nếu người em sinh đôi của anh ta kêu gọi hiệp ước, sẽ có một cuộc xét xử. Nếu anh ta bị kết tội, anh ta sẽ bị kết án. Thiêu sống. Nếu anh ta lựa chọn trốn chạy hơn là đối mặt với bản án, người em sinh đôi của anh ta sẽ phải đưa anh ta ra trước tòa án.

Hơi thở của Schuyler bị mắc trong cổ họng. - Nhưng Allegra... bà ấy còn sống.

- Allegra trên thực tế đã chết bởi chính cô. Charles thuyết phục rằng bản án không thể được thực hiện khi cô ấy đang bất tỉnh. Nhưng khi cô ấy tỉnh dậy, cô khó tránh khỏi luật lệ, cũng như Charles.

- Vậy thì tại sao ông ta vẫn giữ hi vọng một ngày nào đó bà sẽ tỉnh lại? - Schuyler hỏi, nghĩ đến việc Charles quỳ bên cạnh giường của mẹ cô.

- Charles từ chối thừa nhận sự phá vỡ. Nhưng anh ta sẽ phải. Nếu cô ấy tỉnh dậy, Coven sẽ khẳng khái xử án.

- Nhưng ông là Regis. Ông có thể cứu bà. - Schuyler nhấn mạnh. Ông có thể cứu Jack.

- Không ai được sống ngoài vòng pháp luật, Schuyler. Thậm chí ngay cả mẹ con. - Lawrence nói, và Schuyler có thể thề là cô thấy nỗi thống khổ trong giọng nói của ông.

- Vậy là Jack sẽ mất đi cuộc sống của anh ta bằng cách này hay cách khác.

Lawrence hắng giọng và ông gạt tàn thuốc vào cái gạt tàn bằng pha lê.

- Nếu anh ta phá vỡ hôn ước, ngay cả khi anh ta xoay sở thoát được tòa án, thì linh hồn cũng sẽ bị giảm sút. Không có cái chết cho loại người như chúng ta, nhưng anh ta sẽ nhận thức đầy đủ tình trạng tê liệt của anh ta. May mắn là anh ta đã không bao giờ bị cám dỗ để phá vỡ lời thề. Abbadon là kẻ tàn nhẫn và lừa đảo, nhưng anh ta trung thành với cốt lõi của mình. Anh ta sẽ không cắt đứt liên hệ với Azrael một cách dễ dàng như vậy. Nhưng, Schuyler, cho ông biết, tại sao cháu quan tâm đến tất cả chuyện này.

- Chúng cháu đã học nó trong các cuộc họp của Ủy ban, thưa ông.

Vậy đó là lý do tại sao Jack không bao giờ muốn nói về nó. Bởi vì không có cách nào để thoát khỏi hôn ước. Anh đã nói dối cô. Một lời nói dối vì tình yêu. Không có hy vọng nào cho hai người. Anh đã đặt mình vào nguy hiểm khi chống lại nó.

Mimi đã đúng. Mimi đã nói sự thật.

Nếu không có hôn ước Jack sẽ không bao giờ là ma cà rồng như anh đáng phải như vậy. Anh sẽ chỉ còn một nửa, yếu đuối và dễ bị phá hủy. Nó sẽ xảy ra từ từ qua nhiều thế kỷ, nhưng nó sẽ xảy ra. Linh hồn của anh sẽ chết. Và nếu điều này không làm được, thì luật pháp sẽ làm. Mimi sẽ lòng bắt anh. Hội đồng sẽ thiếu sống anh. Vì yêu Schuyler anh đã mạo hiểm linh hồn mình. Họ còn tiếp tục gặp gỡ nhau lâu chừng nào thì anh sẽ tự đặt mình vào nguy hiểm chừng đó.

Chuyện này phải kết thúc.

Cô buồn bã nghĩ đến cuộc gặp lần cuối của họ. Buổi tối hôm đó đầy nghệ thuật và thơ ca, trông anh đẹp trai và dũng cảm như thể nào khi anh nói về việc phá vỡ hôn ước. Anh có thể mạo hiểm những gì để được ở bên cô. Bức tranh của Schiele lại ulla vào tâm trí cô. Đây là lý do cô rất yêu thích tác phẩm này. hai người yêu nhau, ôm nhau, như thể đây là cái ôm cuối cùng của họ. Cũng như của Anne Sexton “Phá vỡ”, câu chuyện của Schuyler cũng là câu chuyện của một trong những trái tim tan vỡ. Sẽ không có những đêm bên lò sưởi. Không có những cuốn sách được nhét dưới cửa phòng cô. Không có những bí mật.

Tạm biệt, Jack.

Cho dù khó khăn thế nào, cho dù điều này phá hủy cô còn hơn cả sống, Schuyler biết cô phải làm gì.

Cô sẽ phải nói dối người đó.

Lời nói dối sẽ giải thoát anh.

BẢN GHI ÂM LƯU TRỮ:

Kho lưu giữ lịch sử.

TÀI LIỆU ĐÃ ĐƯỢC PHÂN LOẠI

Tập tin cá nhân của Cordelia Van Alen.

Bản sao của cuộc trò chuyện ngày 12/25/98.

Cordelia Van Alen: Lại đây, con. Con biết ta không?

Jordan Llewellyn: Seraphiel.

CVA: Tốt.

CVA: Con có biết tại sao ta đến đây không?

JL: (giọng nói của đứa trẻ thay đổi). Tôi là Pistis Sophia. Người canh giữ. Một linh hồn được sinh ra với đôi mắt mở to, được sinh ra với những ý thức đầy đủ. Tại sao có bà đánh thức con?

CVA: Bởi vì ta sợ.

JL: Bà sợ gì?

CVA: Ta sợ rằng chúng ta đã thất bại. Trận chiến ở Rome là một trò hề. Kẻ thù lớn nhất của chúng ta vẫn còn trên trái đất này. Nhưng ta không biết làm thế nào. Con là Jordan Llewellyn. Vòng đời này con là con gái của Forsyth Llewellyn. Nếu nghi ngờ của ta là chính xác, con là phòng tuyến đầu tiên trong sự phòng thủ của chúng ta.

JL: Con phải làm gì?

CVA: Con phải nhìn, lắng nghe và quan sát.

JL: Và sau đó?

CVA: Nếu những gì ta lo sợ là sự thật, con phải hoàn thành những gì mà chúng ta đã không làm ở Rome. Nhưng ta không thể giúp con. Ta bị ràng buộc bởi luật lệ. Đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện.

JL: Con hiểu rồi, thưa mẹ đỡ đầu.

CVA: Chúc tốt lành, con của ta. Hãy mang phúc lành của ta trên cuộc hành trình của con. Nó có thể giữ cho con an toàn. Facio Valiturus Fortis. Hãy mạnh mẽ và dũng cảm. Cho đến khi chúng ta gặp nhau lần nữa.

JL: Hẹn gặp mẹ trong vòng đời kế tiếp.

CHƯƠNG 36

Đau.

Đau như vỡ tung.

Như thể có ai đó đang giúi dấu khắc nung vào tim cô. Nó bỏng rát và thiêu cháy cô. Cô có thể cảm thấy da cô đỏ lên, sau đó đen sạm đi, có thể ngửi thấy mùi khói bốc lên từ da thịt bị chiên cháy của cô. Chuyện này không giống như cuộc tấn công tại Phòng lưu trữ. Cô sẽ không sống sót được.

Bliss xé toạc âm khí của giấc ngủ, buộc mình tỉnh dậy. Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Cô giống như bị bóp nghẹt và bị xé làm đôi cùng một lúc. Nhưng cô cố cứu vớt bằng quyền năng mà cô có, và tập hợp tất cả nỗ lực, tất cả sức mạnh và đã đẩy lùi thành công cơn đau.

Có tiếng đổ ầm và tiếng hét.

Cô chớp mắt tỉnh lại và ngồi trên chiếc ghế dài. Cô đã có một giấc ngủ ngắn trên ghế sau khi trở về từ bãi biển. Cô vẫn đang cố gắng để hiểu những gì đã xảy ra thì cánh cửa mở tung và cha mẹ cô xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy Jordan đang gục trên sành nhà, tay giữ chặt cái gì đó chiếu sáng lấp lánh.

Cha mẹ cô đánh giá tình hình một cách nhanh chóng, gần như là chuyên nghiệp, như thể họ đã mong đợi chuyện gì đó giống như điều này xảy ra.

- Nhanh lên, Bobi Anne, cô ta vẫn còn choáng váng. Hãy lập lời nguyện. - Forsyth nói khi ông bắt đầu bó người con gái nhỏ của ông bằng chiếc khăn choàng và chăn của khách sạn.

- Chuyện gì đang xảy ra? Hai người đang làm gì? - Bliss loạng choạng hỏi. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến cô không kịp hiểu.

- Hãy nhìn xem. - Forsyth nói, lấy ra một lưỡi dao nhỏ từ tay Jordan và ném nó về phía vợ ông.

- Cô ta đã lấy nó từ hàm.

Bliss cố gắng hiểu mọi chuyện, nhưng tư duy logic lảng tránh cô trong trạng thái chóng mặt và mất phương hướng. Cô sắp mất trí, hay là Jordan đã cố giết cô?

Cô do dự khi mẹ kế cô đặt tay lên trán cô.

- Nó còn ấm. - Bà nói với chồng. Sau đó bà kéo áo sơ mi của Bliss lên và kiểm tra ngực cô.

- Nhưng em nghĩ nó vẫn ổn.

Forsyth gạt đầu, quì xuống xé toạc khăn trải giường của Bliss thành nhiều mảnh để ông có thể buộc tẩm chăn đang cuộn Jordan lại.

Nghĩ về nỗi đau viên đá ngọc lục bảo, Bliss nhìn xuống ngực cô. Cảm thấy như thể viên đá bốc cháy trên da cô, nung nóng cô. Nhưng khi cô chạm vào, nó mát mẻ hơn bao giờ hết. Da cô mịn màng và không hề hấn gì. Sau đó cô hiểu ra. Viên ngọc lục bảo đã cứu cô bởi bất kì vũ khí nào cố đâm vào tim cô.

- Nó ổn cả. - Bobi Anne tuyên bố sau khi kiểm tra đồng tử và mạch đập của Bliss.

- Con ngoan. Con làm chúng ta khá sợ đấy. - Bà nói, thọc tay vào túi lấy bật lửa Marlboro.

Bobi Anne châm một điếu thuốc và rít sâu vào đến khi tạo thành một cột tàn thuốc dài. Bliss nhận thấy khuôn mặt của người mẹ kế được trang điểm hoàn hảo cho một buổi tiệc, và cả cha mẹ cô đều mặc quần áo cho buổi tiệc tối.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao Jordan tấn công con? - Bliss hỏi, cuối cùng cũng đã tìm thấy giọng nói của mình và quay sang đối mặt với cha cô.

Mất một lúc sau ông mới trả lời. Danh tiếng của Forsyth Llwellyn tại thượng nghị viện là một người ôn hòa, người sẵn sàng đàm phán với đối tác để đem lại sự nhất trí cho những nhóm tham chiến. Sức quyến rũ Texas hết sức thú vị của ông có ích trong cuộc chiến đảng phái trong cơ quan lập pháp.

Bliss có thể nhìn thấy ông đang sử dụng kiểu quyến rũ này lên cô.

- Cưng à, con đã phải nhận ra là Jordan khác với chúng ta. - Vừa nói Forsyth vừa đảm bảo cái bọc đang giữ cô con gái nhỏ của ông.

- Nó không phải là một trong chúng ta.

- Một trong chúng ta? Ý cha là gì?

- Tới lúc con sẽ hiểu. - Ông quả quyết với cô.

- Chúng ta bị buộc phải nhận nó. Chúng ta không có lựa chọn. - Bobi Anne nổ ra, cảm giác cay đắng len vào giọng nói của bà.

- Cordelia Van Alen đã ép buộc chúng ta. Đồ phù thủy già thích xen vào việc của người khác.

- Jordan không thuộc gia đình này. - Cha của Bliss thêm vào.

- Cha đang nói gì vậy? - Cô khóc.

Mọi thứ đang trở nên quá tải. Tất cả những bí mật và dối trá này, cô phát ốm vì chuyện này. Cô phát ốm khi bị giữ kín mọi chuyện.

- Con biết tất cả về Allegra! - Cô tuyên bố một cách bất ngờ, với một cái nhìn thách thức.

BobiAnne nhìn chồng với một cái nhìn ý nói “Em đã nói rồi mà”.

- Con biết gì về Allegra? - Forsyth hỏi han, một cái nhìn ngây thơ trên mặt ông.

- Con thấy cái này... - Bliss thọc tay vào túi và đưa cho họ xem tấm ảnh với các dòng chữ, mà cô đã giữ ở bên mình.

- Cha nói dối con. Cha nói tên mẹ con là Charlotte Potter. Nhưng chưa bao giờ có một Charlotte Potter, phải không?

Forsyth do dự. - Không, nhưng nó không như những gì con nghĩ đâu.

- Vậy nói với con đi.

- Chuyện này rất phức tạp. - Ông thở dài.

Mắt ông lơ đãng nhìn toàn cảnh bãi biển, không muốn đối diện với ánh mắt của cô.

- Một ngày nào đó khi con đã sẵn sàng, ta sẽ nói với con. Nhưng không phải lúc này.

Tức giận lên được. Cha cô lại như vậy: tránh né câu hỏi của cô, ngăn chặn cô. Che giấu sự thật với cô.

- Thế còn Jordan? - Cô hỏi.

- Đừng lo. Nó sẽ không làm hại con nữa đâu. - Forsyth dỗ dành nói.

- Chúng ta sẽ gửi nó đến một nơi nào đó an toàn.

- Cha sẽ gửi em ấy đến Transitions phải không?

- Nơi nào đó giống vậy. - Cha cô nói.

- Nhưng tại sao?

- Bliss, con yêu. Tốt hơn là nó nên đi khỏi. - Bobi Anne nói.

- Nhưng... - Bliss hoàn toàn bị bối rối.

Cha mẹ cô đang nói về Jordan như thể con bé là một con chó sẽ bị tổng đi khỏi đất nước này. Họ nói về em ấy như thể em ấy không quan trọng.

Nhưng Bliss phải thừa nhận với chính mình rằng động lực của gia đình kì lạ này không hoàn toàn có gì mới mẻ cả. Cô nghĩ đến việc Bobi Anne không bao giờ nói những lời âu yếm với Jordan, luôn làm rõ rằng bà thích Bliss hơn, người thậm chí không phải là con ruột bà. Cha cô luôn giữ một khoảng cách với đứa con gái kì lạ của ông.

Khi Bliss còn nhỏ, cô đã thích thú với sự thờ ơ của cha mẹ cô đối với em gái cô. Nhưng bây giờ cô nhận ra đó là bệnh lý.

Cha mẹ cô ghét Jordan.

Họ luôn luôn ghét.

20. Chương 37 - 38

CHƯƠNG 37

- Điện thoại của khách sạn. - Oliver giải thích, quay trở lại bàn.

- Có người trả phòng, và có một phòng trống. Họ hỏi mình có muốn đặt không. Vậy cậu sẽ ở phòng đó nghen. - Cậu nói với Schuyler với một bộ mặt trung lập.

- Cảm ơn. - Cô nói, cố gắng làm cho giọng nói của mình bình thường nhất có thể, thậm chí đang có một lỗ thủng trong tim cô. Nhưng cô buộc tất cả suy nghĩ về Jack ra khỏi đầu... cô sẽ than khóc sau.

- Vậy tại sao là hội đồng lại ở đây, Lawrence? - Oliver hỏi. - Có phải vì Leviathan?

- Hội đồng đang ở đây? - Lawrence hỏi dồn.

- Oh! Cháu quên đề cập đến chuyện này - đúng vậy. Họ đang ở đây. Tất cả họ. - Schuyler nói.

- Con nghĩ họ đến đây đêm qua.

Lawrence nghiêng ngả về mẫu thông tin mới nhất này trong khi uống cạn ly nước của ông. Như thể cô có khả năng ma cà rồng của riêng mình, cô phục vụ xuất hiện trở lại với một cocktail ở khuỷu tay.

- Một ly virgin coladas nữa chứ? - Cô hỏi, chỉ vào chiếc ly đã vơi một nửa đang chứa đầy thứ chất lỏng màu vàng nhấp nháy.

- Cho tôi một ly whiskey. - Oliver ho.

- Làm hai ly. - Schuyler nhanh nhẹn thêm vào, thầm nghĩ cô sẽ chịu rủi ro ông nội sẽ quở trách cô.

- Ai là Leviathan? - Cô hỏi, quay sang Oliver.

Quanh họ, quán bar bắt đầu đầy những vị khách du lịch sạm nắng bước vào vì giờ giảm giá, và một bản samba bắt đầu trôi lên một cách sôi nổi.

- Nếu cháu có đọc bài, cháu gái của ta, cháu sẽ biết câu trả lời cho câu hỏi đó. - Lawrence trả lời.

- Leviathan là một con quỷ. - Oliver giải thích.

- Một trong những Máu Bạc mạnh nhất mọi thời đại. - Lawrence nói.

- Ông ta chính là em trai của Hoàng tử bóng tối. Kẻ chỉ huy thứ hai.

Schuyler rùng mình. - Nhưng ông ta định làm gì?

Cô ước gì âm nhạc không quá lớn. Âm thanh sáng chói, vui tươi hoàn toàn trái ngược với chủ đề đen tối trong cuộc trò chuyện của họ.

- Corcovado là nhà tù của Leviathan. - Lawrence trả lời. - Nó là nơi duy nhất trên trái đất có thể giam giữ hắn ta. Hắn ta quá mạnh để bị giết, và bén rễ quá sâu vào lòng đất để có thể bị đá trở về địa ngục. Khi bị bắt, hắn đã bị giam cầm trong núi đá bên dưới tượng Chúa Cứu thế. Chính mẹ con đã giam cầm hắn dưới đó.

Vậy đó là điều mà Lawrence đã giấu cô từ đêm ông đi. Bảo vệ cô khỏi sự thật và không nói tất cả mọi thứ về Corcovado. Leviathan. Đó là lòng căm thù trong lục phủ ngũ tạng mà cô cảm nhận được vào ngày có chương trình biểu diễn thời trang. Nếu cô quan tâm nhiều hơn đến sách vở của mình, cô có thể đã tìm ra sớm hơn. Nhưng cô đã quá mất tập trung...

- Đúng vậy. Trận động đất tối hôm đó là của hắn. - Lawrence xác nhận.

- Hắn ta là lý do Corcovado được bảo vệ bởi các tầng lớp Venator. Chúng ta luôn giữ một sự hiện diện mạnh mẽ ở đây.

- Giờ thì cháu hiểu rồi. - Schuyler nói. - Ý cháu là, tại sao ông lại đến đây.

Lawrence gật đầu. - Khi Kingsley lần đầu tiên đưa tin về sự biến mất kỳ lạ ở Rio, ta đã có chút lưu ý. Sau trận động đất, ta nhận ra ta sẽ phải nhúng tay vào và phải đảm bảo Corcovado vẫn được vững chắc. Ta thề là ta sẽ không rời khỏi thành phố này cho đến khi ta chắc chắn rằng mối đe dọa - nếu có một - hoàn toàn bị giải trừ.

- Rồi vài tuần trước, Venators đã xác nhận Yana, một ma cà rồng trẻ tuổi đã bị mất tích, chỉ đơn giản là đi biển nghỉ mát với bạn trai cô ta, giống như mẹ của cô đã nghĩ. Trong khi đó, nhóm của Kingsley đem đến tin Alfonso Almeida, tổ trưởng bị mất tích của gia tộc vùng Nam Mỹ, sau một cuộc tìm kiếm rộng lớn ở vùng Andes, ngoại trừ bị tê cứng và không có khả năng đọc bản đồ thì ông ta ổn cả.

- Vậy là như ta đã nói với con trong những tin nhắn, mọi thứ đều an toàn. Không có sự phá vỡ nào.

- Còn Leviathan? - Oliver hỏi.

- Bị giam giữ vĩnh viễn như ta thấy. - Lawrence nói một cách thô bạo.

- Nhưng... trận động đất. - Schuyler lập luận, cố gắng nói chuyện xuyên qua những âm thanh đinh tai nhức óc của đám đông và những tiếng trống điệu samba không ngừng.

- Chỉ có dấu hiệu trong cuộc đấu tranh để phá vỡ trói buộc hãm ta. Không có gì là Leviathan không thử cả. Nhưng đều vô tác dụng. Corcovado sẽ giam cầm hãm mãi mãi. - Ông gõ mạnh ly xuống bàn, như để nhấn mạnh quan điểm của mình.

- Vậy thì tại sao Hội đồng nghị Corcovado là mối nguy hiểm? - Cô hỏi.

- Đó là lý do họ ở đây phải không? - Schuyler gật đầu.

- Ta không biết Nhưng Nan phải có lý do của ông. Quan nhiếp chính sẽ không bao giờ hành động mà không có lý do. - Lawrence hoàn tất nốt thức uống của ông.

- Một lần nữa, có thể Kingsley nói đúng. - Ông thì thầm với chính mình.

- Kingsley! - Schuyler nổi giận đùng đùng. - Làm thế nào ông có thể tin tưởng hãm? Chính ông đã nói không bao giờ tin tưởng vào vẻ ngoài bóng bẩy. Kingsley rất khéo nói dối.

- Trên thực tế Kingsley đã chứng minh lòng trung thành của anh ta với Coven hơn hết và vượt ra ngoài nhiệm vụ được giao. Đừng nói về anh ta một cách vô lễ như vậy, cháu của ta. - Lawrence nghiêm khắc nói.

- Trò hề của anh ta đã lôi kéo được Repository hả? Rằng anh ta đã chứng minh lòng trung thành của mình như thế nào?

- Kingsley chỉ thực hiện những gì được yêu cầu. Anh ta chỉ làm theo lệnh của Regis.

- Ý ông là Charles bảo anh ta gọi lên Máu Bạc hả? - Schuyler nửa cười trong phần nộ. Michael là Tổng lãnh thiên thần. Ông sẽ không bao giờ có khả năng phản bội.

- Mọi chuyện đều có lý do của nó. Thậm chí có lẽ cho sự chuyển dời đột ngột của các trưởng lão vào thành phố này. - Lawrence phỏng đoán.

- Cậu biết đấy, gia đình Almeida đã chuẩn bị bữa ăn tối nay. - Oliver cắt ngang. - Cho toàn bộ Hội đồng. - Cậu kiểm tra đồng hồ. - Mình nghĩ bữa tiệc đã bắt đầu rồi.

Lawrence ra hiệu thanh toán. - Rất tốt. Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy câu trả lời ở đó. Ít nhất, gia đình Almeida đã đem đến một bữa tiệc tuyệt vời.

CHƯƠNG 38

Có tiếng gõ cửa, và Bliss nhận thấy cách cả cha mẹ cô nhảy dựng lên vì âm thanh đó. Forsyth bước nhanh về phía trước và nhìn qua lỗ khóa.

- Ổn cả. - Ông tuyên bố, rồi mở khóa cửa.

Một người phụ nữ thanh lịch, có vẻ nghiêm nghị với vết trắng trên mái tóc đen nhánh của bà sải bước vào phòng, tiếp theo là hai công chức.

Bliss đã luôn có chút sợ hãi thống đốc Cutler. Ông là người đã thăm dò tâm trí của cô về Máu Bạc. Cô vẫn nhớ cảm giác đáng lo ngại của việc bị xét xử.

- Người Quan Sát đâu rồi? - Nan Cutler hỏi.

Bobi Anne ra dấu về cái bọc ở tận cuối phòng.

- Ông trói cô ta ở đó à?

Forsyth gật đầu. - Đúng vậy. Phải mất một thời gian cô ta mới có thể tỉnh lại được.

- Chúng tôi tìm thấy cô ta với cái này. - Bobi Anne nói, bàn giao vũ khí của Jordan cho Warden.

- Chúng ta phải tìm cách phá hủy cái này, nó quá nguy hiểm đối với chúng ta. - Forsyth nói.

- Tôi nghĩ bùa chú đủ để giữ nó trong hầm, nhưng rõ ràng là cô ta đã có thể giải trừ. Cô ta quá thông minh.

- Nếu có cách để phá hủy nó. - Nan nói. - Nó không thể bị cháy đen.

- Ông có thể xoay sở được không? - Forsyth hỏi.

- Ông không bị theo dõi chứ? - Bobi Anne muốn biết.

Bliss quan sát khi nét mặt dữ tợn của bà Warden lắc đầu.

- Không, chúng ta không bị theo dõi. Chúng ta chắc chắn điều đó. Thật ngạc nhiên khi cô ta chờ lâu như vậy, để cô ta hành động. Nhưng đừng lo, ta đảm bảo cô ta sẽ không còn là một mối đe dọa đối với chúng ta lâu nữa đâu.

Bà nhìn với thái độ khinh khỉnh trong sự chỉ đạo của một người khuyên giải.

- Cordelia Van Alen thật yếu ớt khi nghĩ rằng gửi Người Quan Sát vào gia đình ông sẽ giải quyết được mọi chuyện.

- Vậy là bà ta đã nghi ngờ? - Bobi Anne hỏi.

- Dĩ nhiên là bà ta nghi ngờ. - Forsyth ngắt lời. - Ông không chu cấp đủ cho bà ta rồi, Nan. Con chim đó rất thông minh. Bà ta biết có chuyện gì đó đang xảy ra.

- Đáng tiếc là sát thủ nhỏ bé của bà ta không đem lại kết quả như bà ta mong muốn. - Nan ra hiệu và người hầu của bà ôm cái bọc lên và bước ra khỏi phòng.

Bliss không biết họ đang nói về chuyện gì, nhưng vẫn liếc nhìn tìm hiểu. Cordelia Van Alen nghi ngờ điều gì?

- Chúng ta phải nhanh lên. - Bobi Anne nói với chồng. - Bữa tiệc bắt đầu sau một tiếng nữa.

Forsyth gật đầu.

- Chuyện gì đang xảy ra? Bố mẹ sắp đi đâu? - Bliss hỏi, vừa ngăn lại những giọt nước mắt của sự thất vọng.

- Họ đem Jordan đi đâu?

Cô thắc mắc không biết điều gì làm cho cô em gái nhỏ của cô gây ra chuyện điên rồ như vậy. Tuy nhiên, cha mẹ cô từ chối giải thích hoặc nói với cô bất cứ điều gì nhiều hơn những lời bình luận khó hiểu của họ.

Họ đi đến bữa tiệc lớn của gia đình Almeidas, như thể không có gì xảy ra. Thậm chí Bobi Anne còn nói với Bliss cô có thể gọi bất kỳ món nào cô muốn trong thực đơn phòng dịch vụ.

Cô phải chấp nhận chuyện này.

Jordan đã ra đi.

Em gái của cô, người từng leo đèo theo cô, cố gắng ganh đua với mỗi bước đi của cô. Lúc năm tuổi, Jordan muốn có mái tóc xoăn lộn lộn như chị của bé, và buộc người giúp việc sử dụng một thanh sắt cong ủi lên mớ tóc ngoan cố của nó, để mái tóc mình sẽ giống như của chị gái. Jordan, người đã từng gọi cô là "Bliss" khi còn nhỏ vì nó không thể phát âm tên cô một cách chính xác. Jordan, người đã cho cô sô cô la và sự thoải mái chỉ vừa mới hôm nào. Bliss thấy những giọt nước trong mắt cô.

Bliss hiểu rằng cô sẽ không bao giờ gặp lại Jordan nữa.

Tại sao lại khóc? Một giọng nói nhỏ đầy thông cảm hỏi.

Tôi buồn.

Jordan đã cố làm Bliss bị thương.

Tôi biết. Nhưng nó là em gái tôi. Là bạn tôi.

Loại bạn gì mà lại gây ra đau đớn?

Bliss đột nhiên nhớ đến cảm giác như thể cô bị xé làm đôi. Cô đã nếm mùi đau đớn hơn bao giờ hết trong đời cô. Jordan đã làm điều đó. Nó đã nhắm vào tim cô. Nó đã cố giết Bliss bằng một loại vũ khí - thứ gì đó lấp lánh và bằng vàng, giống như một thanh kiếm.

Nhưng nó khác thanh kiếm mà cha cô cất trong phòng làm việc của ông. Thanh kiếm mà Forsyth đã sử dụng trong cuộc tấn công tại Sở lưu trữ - khi Máu Bạc giết Priscilla Dupont - có màu vàng xỉn. Lưỡi kiếm mà Jordan sử dụng phát ra ánh sáng trắng.

Nan Cutler đã nói thanh kiếm đó không thể bị phá hủy, và Bliss đột nhiên nhớ đến câu nói của Mimi: Thanh Kiếm của Công Bằng bị mất cắp. Chẳng lẽ cha cô có thanh kiếm của Michael? Vật duy nhất trên thế giới có thể giết Lucifer? Thanh kiếm của Tổng lãnh thiên thần? Và nếu như vậy, tại sao Jordan đã sử dụng nó để chống lại cô? Bliss cảm thấy một cơn đau đang thui vào đầu cô.

Em không có lựa chọn nào khác, em gái cô đã nói như vậy vào chiều hôm đó.

Tại sao lại không?

Bliss dần dần không còn cảm thấy có lỗi với Jordan. Cô bắt đầu cảm thấy vui mừng khi họ đã đưa nó đi. Cho dù họ đưa con bé đi đâu, Jordan xứng đáng bị như vậy. Bliss hy vọng nơi đó là một ngục tù sâu thẳm, tăm tối, nơi mà Jordan có thể suy nghĩ vĩnh viễn về tội lỗi của nó.

Tuyệt vời, giọng nói trong tâm trí cô lên tiếng. Bây giờ thì cô đã nhận ra giọng này. Giọng này nghe như người đàn ông trong bộ đồ trắng. Người đã gọi cô là “con gái”.

Sau đó lại một lần nữa cô có thể thấy, nhưng cô không thể nhìn thấy. Cô sắp sửa ngất đi. Đúng vậy, nó đang xảy ra ngay bây giờ. Cô cố gắng giữ tầm nhìn của mình, cố gắng chống lại nó, nhưng cũng giọng nói đó vang lên trong đầu cô, “Đi thôi”.

Và Bliss bước đi.

Cô nhận thấy sự nhẹ nhàng ngọt ngào khi đầu hàng.

21. Chương 39 - 40

CHƯƠNG 39

Mimi đã chọn một chiếc váy tuyệt đẹp hiệu Valentino để mặc đến bữa tiệc tối. Đó là một chiếc váy trắng đen không dây, với phần trên bó sát làm nổi bật vòng eo nhỏ xíu của cô. Một dải băng dày màu đen và một chiếc nơ bằng ren làm tăng thêm phần nữ tính. Cô đã mua trực tiếp chiếc váy này từ chương trình thời trang cao cấp và mang nó đến Brazil, vì cô biết mình sẽ phải cạnh tranh gay gắt với cả gia đình Almeidas, da Limas, và Ribeiros - những người Brazil xinh đẹp hay làm phiền với những tủ quần áo bom tấn. Cô vẫn không hiểu tất cả họ đang làm gì ở Rio. Tất nhiên là chuyện gì đó về Lawrence. Và cả Kingsley nữa, cô không chắc lắm. Nan Cutler, mục phù thủy già nhăn nhoe, đã có chút mập mờ về toàn bộ chuyện này. Nhưng đó là cách của hội đồng: họ không đặt câu hỏi cho các nhà lãnh đạo. Nan Cutler là Regent, và nếu bà ta muốn các Trưởng Lão ở Brazil, thì những Trưởng Lão sẽ có mặt ở đó.

Một chi đội an ninh dựng cô dậy trong khách sạn và đưa cô đến biệt thự rực rỡ này. Mimi mĩa mai nghĩ trong khi người chủ dinh thự đồ sộ làm chủ một tầm nhìn rộng lớn quanh cảnh của thành phố, thì những túp lều tồi tàn mà cô nhìn thấy trên đường, được xây dựng bấp bênh trên các cạnh của vách đá, có lẽ có một tầm nhìn còn tốt hơn.

Cô đã mong đợi một việc lớn hơn việc để làm, và rất ngạc nhiên khi thấy rằng chỉ có các thành viên của hội đồng mới mong đợi điều này. Những người Brazil thường tổ chức những bữa tiệc linh đình, với các vũ công samba và lễ hội qua đêm. Nhưng buổi tối hôm nay hoàn toàn yên tĩnh, và Mimi nói chuyện một cách lịch sự với một vài thống đốc và người vợ đáng sợ của Alfonso Almeida, Dona Beatrice, trước khi tìm chỗ ngồi cho mình tại bữa ăn tối.

Món ăn đầu tiên đã được phục vụ, một món súp nóng và có nhiều nấm gồm nước súp trong vắt được đổ tràn lên một ụ nấm. Mimi thử một hớp. Thật là ngon.

- Vậy Edmund, về chuyện Ủy ban của chủ nhà đến buổi dạ tiệc mùa xuân. - Cô nói, kéo những thành viên trong bữa tiệc vào chủ đề của cô. Cô đã hy vọng gặp được nhiều chàng trai Brazil ngon lành tại bữa tiệc, nhưng kể từ khi không thể có được, cô ở lại để tìm cách giải quyết nhiệm vụ Ủy ban này.

- Bạn gái của thị trưởng đã bác bỏ lời đề nghị của cô chưa? - Edmund hỏi, chấm nhẹ khóe miệng vào khăn ăn của ông.

Mimi nhăn nhó. - Chúng tôi đã không hỏi. Đừng nghiêm túc như vậy. Cô ta chỉ là kẻ ăn mặc lôi thôi. Thêm vào, ông biết đấy, cô ta không quan tâm đến ba lè.

Edmund Oelrich cười khúc khích khi ông nhắm nháp ly rượu vang, rồi thỉnh thoảng ông ta bị ngẹt thở. Cô cho rằng bữa ăn của ông đã đi sai đường khi máu bắt đầu phọt ra từ miệng ông ta. Mimi hét lên. Thống đốc trưởng bị đâm sau lưng. Bên trái cô, Sophia Dupont gục mặt vào bát súp của bà ta, một con dao găm bằng bạc đã găm vào lưng bà.

Rồi đèn được phụt tắt, tất cả chìm trong bóng tối.

Đây là một cái bẫy, Mimi nghĩ, cảm thấy bình tĩnh khi cô nhào xuống gầm bàn, nhanh hơn con dao có ý định ghim tim cô vào mặt sau chiếc ghế.

Máu Bạc!

Dĩ nhiên. Nhưng gia đình Almeidas... họ thuộc dòng dõi hoàng gia! Làm thế nào họ có thể thay đổi?

Cuộc chiến im lặng và diễn ra nhanh chóng. Hầu như không có tiếng hét hay tiếng khóc, chỉ có âm thanh máu chảy ồ ạt của các Warden. Hội đồng đang bị tàn sát. Mimi cố gắng tập trung suy nghĩ, để nhớ những gì mà cô biết, để nhớ đến cách chống lại chúng. Tạ ơn Chúa, đã trải qua nhiều thế kỉ kể từ khi cô đối mặt với những con thú này. Bliss đã mô tả khi nhìn thấy một sinh vật bóng tối với đôi mắt màu bạc với con người đổ thối vào đêm đó tại Sở lưu trữ. Nhưng Máu Bạc có thể khoác vào bất kì hình dạng nào chúng chọn, để ngụy trang hình dạng thực sự của chúng.

Mimi tự ra lệnh mình phải suy nghĩ để nhớ. Ký ức của cô đáp lại bằng cách tràn ngập tâm trí cô những hình ảnh hầu như làm cô thét lên. Chạy xuyên qua một khu rừng tối, cành cây cào vào da cô, nghe âm thanh của đôi dép da đang dồn dập trên con đường đầy bụi, cảm thấy chất adrenaline tăng cao, nhưng đó là cái gì... cô là người truy đuổi. Con thú đang chạy trốn cô. Cô thấy dấu hiệu của Lucifer trên làn da nó, phát sáng trong bóng tối.

Cô trở về hiện tại. Mặc dù căn phòng tối đen, với tầm nhìn ma cà rồng của cô, cô thấy Dashiell Văn Horn bị đâm xuyên qua tim, chứng kiến Cushing Carondolet bị hút hết máu, khi một Máu Bạc đang tóm một Warden trưởng lão trong tay. Căn phòng tràn ngập âm thanh hút máu tàn bạo khi những ma cà rồng ăn thịt luân phiên uống hoặc xử lý của các nạn nhân của chúng. Khi chúng hoàn tất, những Máu Bạc sẽ lấy hình dạng của các nạn nhân của chúng. Ma cà rồng đã từng là Dorothea Rockefeller đã không còn nữa. Thay thế bằng một xác chết biết đi với đôi mắt chết chóc.

Quá nhiều vị trưởng lão chậm chạp. Xa cách thực tập. Họ đã quên cách làm thế nào để chiến đấu.

Mimi run lên khi cô chụp lấy thanh kiếm của mình, mà kích thước hiện giờ chỉ bằng một cây kim mà cô xếp vào chiếc túi xách bằng Xêquin. Đây là cơ hội duy nhất để cô sống sót rời khỏi ngôi nhà. Nhưng quân địch đông hơn. Cô sẽ không thể mở đường máu trốn thoát được. Không phải bây giờ. Bọn chúng quá đông. Chúa ơi, số lượng bọn chúng! Ai biết chúng đông đến như vậy? Chúng từ đâu đến? Cô phải ẩn náu. Đây là hy vọng duy nhất để cô sống sót.

Cô đã lẩn ra khỏi phòng ăn để đến hành lang, chọn cách đi qua một lối ra. Cho tới bây giờ, cô đã thoát khỏi sự chú ý. Cho đến khi không được như vậy.

- Azrael. - Một giọng nói lạnh lẽo và chết người vang lên.

Mimi quay lại thì thấy Nan Cutler đang đứng sau lưng cô, cầm một thanh kiếm chìa vào cầm cô. Warden đã rũ bỏ vẻ già nua của ả - con cừu già ngụy trang - ả trẻ như Mimi, và vô cùng mạnh mẽ. Mái tóc trắng của ả hiện tại có màu vàng óng mượt.

- Là người! - Mimi buột tội. Nhưng gia đình Cutlers là một trong bảy gia đình đầu tiên. Một trong các gia đình lâu đời nhất và được kính trọng nhất. Nan Cutler là Harbonah. Thiên thần Hủy Diệt. Họ đã chiến đấu bên cạnh nhau trong cuộc chiến đầu tiên, khi Michael chỉ huy một đội quân thiên đình và đã tàn sát kẻ thù ma cà rồng nổi loạn của họ.

- Nhưng tại sao? - Cô hỏi, quay người một cách nhanh chóng và rút thanh kiếm của cô ra khỏi vỏ, đụng vào thanh kiếm của Nan.

Thay vì trả lời, Nan chém về phía trước, cắt vào không khí nơi Mimi đã đứng.

Mắt ả lóe lên. - Cô cần phải chết. - Ả nói, tấn công bất thành linh về phía trước bằng mũi kiếm.

Mimi cầu nài, khéo léo gạt đi đòn tấn công nhanh nhẹn đó.

- Cô có thể gia nhập với bọn tôi. Gia nhập cùng với những anh chị em của cô, những người vẫn còn đang chiến đấu.

Mụ phù thủy ngu ngốc thực sự nghĩ rằng mình sẽ gia nhập phe chúng? Sau tất cả mọi chuyện, Abbadon và mình đã đồng hành với nhau để củng cố hòa bình mỏng manh mà họ đã tìm thấy ở Trái Đất? Mimi nghĩ.

- Cô là một trong bọn tôi. Cô không thuộc về ánh sáng. Đó không phải là bản chất thực sự của cô. Người đem lại chết chóc.

Mimi từ chối trả lời, thay vào đó tập trung vào vị trí dễ bị tổn thương của Nan. Họ chiến đấu xuyên qua những căn phòng đang bắt đầu tràn ngập khói đen.

Chúng đang đốt nhà, Mimi hoảng loạn nghĩ. Đốt cháy ngôi nhà với ngọn lửa màu đen, thứ duy nhất có thể phá hủy sangre azul... dòng máu xanh bất tử chảy trong tĩnh mạch của họ. Tiêu hủy máu, tiêu hủy ma cà rồng... những ký ức sẽ bị mất mãi mãi. Cái chết thực sự cho loại người như họ.

Nan chém vào tay Mimi, vũ khí của cô ta cuối cùng cũng vậy máu.

Con khốn!

Đau quá!

Mimi quên đi cảm giác sợ hãi, và nhảy về phía trước mà không nghĩ đến sự an toàn của mình. Cô hét lên một tiếng kêu chiến đấu, tiếng kêu truyền vào tâm trí cô ngay lập tức. Tiếng kêu mà chính Michael đã từng sử dụng để để tập hợp quân đội chiến đấu.

- NEXI INFIDELES! - Cô gầm lên. Cái chết của những kẻ thất hứa! Cái chết của những kẻ phản bội! Cô là Azrael. Quý giá và đáng sợ.

Mái tóc, khuôn mặt và thanh kiếm của cô rực cháy thứ ánh sáng rực rỡ và sáng chói.

Và với một cú quét mạnh mẽ, cô bổ người Warden lạch lổ làm đôi.

Sau đó, cô loạng choạng lùi lại. Khói đen tràn vào phổi cô. Cô phải ra khỏi đây. Cô cảm nhận được đường đến cánh cửa trước và giật tung ra - ngay khi một gã tóc đen đang bước vào từ phía bên kia. Trong vài giây, gã ta đã dí dao vào cổ cô.

Tim cô chùng xuống.

Cái gã đang bắt giữ cô là Kingsley Martin.

Kẻ Máu Bạc phản bội.

Hôm nay là ngày tận số của cô.

CHƯƠNG 40

Lawrence đã khẳng định ông lái xe, và khi họ lái xe dọc theo khúc quanh tăm tối trên đường cao tốc, Schuyler không thể không nhận thấy, đốm sáng nhỏ bé, nhấp nháy trên các sườn đồi và chúng đẹp như thế nào.

- Đúng vậy, nhưng có thể là chúng phát ra từ khu ổ chuột, có nghĩa là cơ sở hạ tầng điện đã không được bố trí chính xác. Và đó là một mối nguy hỏa hoạn tiềm tàng. - Oliver chỉ ra.

Schuyler thở dài. Thành phố này đầy rẫy những vị trí kề nhau: nghèo đói và sự giàu có, tội phạm và những kẻ du lịch hung dữ, trộn lẫn với nhau một cách chóng mặt. Thật không thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp mà không cần nhận thấy sự xấu xa.

Họ quay tròn một góc đặc biệt sắc nét khi Lawrence đột nhiên kéo chiếc xe sang bên đường và sụp xuống ghế của ông.

- Ông nội! - Cô hoảng sợ thét lên. Ông cô bắt đầu quắc mắt, như thể ông đang ngủ nhưng không ngủ. Ông đang nhận một tin nhắn.

Khi nó kết thúc, mặt ông tái mét. Trong một lát, Schuyler đã nghĩ ông sắp ngã đi.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Có chuyện gì sao?

Ông cô giữ giữ chiếc khăn mùi soa và đặt lên trán ông.

- Đó là tin nhắn của Edmund Oelrich trước khi chết. Toàn bộ Hội đồng. Một cuộc tàn sát. Những người không bị đốt cháy đều bị bắt đi.

- Tất cả đều đã chết? - Schuyler thở hỗn hển. - Nhưng làm thế nào Tại sao...? - Cô nắm chặt cánh tay ông. - Ý ông là gì? Tất cả họ đều đã chết?

Cô quay sang Oliver ở hàng ghế sau cầu cứu. Nhưng cậu đã bị sốc và rơi vào im lặng, khuôn mặt cậu đầy hoảng loạn.

- Gia đình Almeidas là Máu Bạc. - Lawrence nói, nói lắp không kiềm chế.

- Tối nay, bọn chúng đã lộ diện. Ông đã nghi ngờ chuyện này, đó là lý do ông ở lại Rio lâu hơn dự định, nhưng Alfonso đã vượt qua các bài kiểm tra. Hắn ta không có Dấu hiệu. Ông đã bị mắc lừa. - Lawrence đang run rẩy.

- Nhưng chúng phải có người trợ giúp. Edmund nói Nan Cutler là một trong số chúng.

Schuyler cắn cắn môi.

- Nan Cutler! - Lawrence có vẻ như bị tổn thương.

- Trong cuộc khủng hoảng ở Rome, bà ta đã từng bị phân tích cho sự thất bại của Máu Bạc. Ông đã mù quáng bởi những năm trung thành với Hội đồng của bà ta. Đây là lỗi của ông, ông đã quá tự tin và tin tưởng khi ông đáng lẽ phải thận trọng và cảnh giác.

Lawrence đột ngột quay xe lại, làm cho chiếc xe hướng về phía ngược lại để chệch ra khỏi con đường của ông.

- Kingsley đã đúng - ông đã đặt quá nhiều niềm tin vào những kẻ trung thành cũ. - Ông nói khi đạp vào bàn đạp và chiếc xe bắn về phía trước.

- Chúng ta đang đi đâu?

- Đến Corcovado.

- Bây giờ ư? Tại sao?

Lawrence nắm chặt tay lái. - Cuộc tấn công vào Hội đồng chỉ có nghĩa là: Máu Bạc đang có kế hoạch giải thoát Leviathan.

Họ đỗ xe phía trước lối vào của tượng Chúa Cứu Thế và phóng ra khỏi xe. Bãi đậu xe trống không và yên tĩnh, và họ có thể nhìn thấy bức tượng sáng lên bởi những bóng đèn pha bên dưới.

- Hãy ngủ trang. - Lawrence ra lệnh cho Schuyler.

- Và cháu, ở yên đây. - Ông nói với Oliver.

Oliver bắt đầu phản đối, nhưng cái nhìn của Lawrence khiến cậu im lặng.

- Cháu không thể. - Schuyler thú nhận với ông nội của cô. - Cháu không thể thực hiện được thần chú mutatio.

Lawrence đã sẵn sàng trong hình dáng của một chàng trai trẻ có cái mũi như điều hâu và dáng dấp uy nghi như khi cô lần đầu gặp ông ở Venice Biennale.

- Tất nhiên cháu có thể. - Ông nói, trèo qua hàng rào một cách dễ dàng.

- Ông nội, cháu không thể. Cháu không thể biến thành sương mù hoặc một con vật nào đó. - Cô nói, vừa đi theo ông.

- Ai nói cháu có thể? - Ông hỏi khi họ bay qua hàng loạt cầu thang ngoằn ngoèo để đến bức tượng. Bước chân của họ hầu như không gây ra bất kỳ tiếng ồn nào trên bê tông khi họ chạy.

- Ý ông là sao?

- Nhiều khả năng cháu giống ông. Ông không thể biến thành một đám mây hoặc một sinh vật nào đó. Nhưng ông có thể thay đổi nét mặt của ông, như thế này, và mang một khuôn mặt khác - nhưng con người - nguy trang. Hãy thử đi.

Schuyler cố gắng thử. Cô nhắm mắt lại và tập trung vào việc thay đổi khuôn mặt thay vì thay đổi toàn bộ hình dáng của cô. Trong vòng vài giây, cô thấy cô đã có hiệu quả trong việc biến thành người Argentina giàu có, đang đi nghỉ trong nước.

Họ lên đến đỉnh núi và đứng bên dưới bức tượng. Không ai ở đó. Thật yên tĩnh và bình yên.

Không phải lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay Schuyler tự hỏi nếu ông nội của cô đang bỏ lỡ thì sao. Họ có đến sai địa điểm không? Tại sao hẳn lại mang họ đến đây? Để làm gì?

- Có lẽ chúng ta đến trễ. Hoặc chúng sẽ không đến. Chúng ta thật sự cần đến chỗ gia đình Almeidas và xem nếu...

- IM LẶNG! - Lawrence ra lệnh.

Cô im bật.

Họ đi quanh vòng ngoài của bệ tượng. Không có gì. Họ chỉ có một mình. Schuyler bắt đầu hoảng sợ. Tại sao họ lại ở đây trong khi người của họ đang bị giết chết ở một nơi khác? Họ nên trở về, điều này là một sai lầm lớn.

Cô đi vòng quanh về phía đông bắc, thuyết phục rằng Lawrence đã dự đoán không chính xác. Không có gì để...

- Schuyler! COI CHỪNG! - Oliver hét lên. Cậu đã bò lên ngọn núi phía sau họ, không muốn bị tụt hậu.

Schuyler nhìn lên. Người đàn ông trong bộ đồ trắng đứng ngay trước mặt cô, với một thanh kiếm vàng chỉ thẳng vào ngực cô.

Cô cúi nhanh xuống và va phải nền đất cứng, ngay khi Lawrence rút thanh kiếm của chính ông ra khỏi vỏ được giấu trong áo khoác của ông.

Hai thanh kiếm va vào nhau, một bằng vàng và bốc lửa, một bằng bạc và đóng băng, hai miếng kim loại va chạm nhau, vang dội âm thanh được truyền đến từ dưới thung lũng.

22. Chương 41 - 42 - 43 - 44

CHƯƠNG 41

- Đồ phản bội! - Mimi rít lên.

- Hạ vũ khí xuống, Azrael. - Kingsley lặng lẽ nói, vẫn còn giữ chặt cô.

- Người sẽ thấy ta không phải là một con mồi dễ dàng như những kẻ khác. - Cô khạc nhổ.

- Cô đang nói gì vậy? - Anh gắng hỏi.

- Tôi thấy khói đen từ đường phố. Chúa tôi, chuyện gì đã xảy ra ở đây?

- Chính người đã dựng nên. Đừng giả vờ vô tội. Tất cả chúng ta đều biết người thật sự là ai, Croatan. - Mimi khạc nhổ, bắn cho anh ta một cái nhìn hoàn toàn ghê tởm.

- Tôi thấy khó mà làm cho cô tin tôi, nhưng tôi chỉ vừa mới xoay sở thoát được tình trạng ứ đọng khá khó chịu. - Anh nói một cách cẩu thả.

- Tôi đến đón Alfonso cho trò chơi golf thông thường của chúng tôi, và điều tiếp theo, tôi biết tôi bị mắc kẹt ở phía sau của chiếc xe của chính mình. Ngay sau khi tôi giải thoát được bản thân mình tôi đến đây để cảnh báo những người khác.

Mimi khịt mũi. Một câu chuyện tốt mà Kingsley đang kể với cô. Lại một lần nữa đóng vai trò nạn nhân. Đúng rồi, hắn ta bị giam giữ. Trong khi thật dễ dàng để hắn rời khỏi ngôi nhà bằng ngả sau và bước vào bằng cửa trước.

Nhưng hắn ta đạt được gì khi giữ cô còn sống? Tại sao hắn ta không hoàn tất nốt đi? Móc họng cô và làm điều đó?

- Lawrence đâu rồi? - Kingsley ho khan khi hàng loạt tiếng nổ làm rung chuyển mặt đất dưới chân họ.

- Tôi đã cố gắng gửi thông điệp đến ông ta, nhưng tôi không thể tìm thấy ông ta trongglom.

- Ông ta không ở đây. - Mimi nói, nhận thấy rằng Kingsley đã hạ thấp con dao găm của hắn ta. Cô ấy có thể giết anh ta ngay bây giờ, trong khi ông không có sự bảo vệ. Nhưng nếu như những gì hắn ta nói là sự thật? Hoặc hắn ta chỉ hành động trong một phần của kế hoạch?

Trước khi cô có thể đưa ra quyết định, có tiếng loảng xoảng, và Forsyth Llewellyn xuất hiện. Ông diu thêm cơ thể khập khiễng của bà vợ. Quần áo ông bị cháy xém, và ông bị một vết thương sâu trên trán. Tuy nhiên ông vẫn sống sót. Mimi cảm thấy khá hơn một chút. Có thể có nhiều người sống sót hơn. Nhưng bọn Máu Bạc đã đi đâu? Sau khi cô hạ gục Nan Cutler, những kẻ còn lại dường như đã biến mất trong làn khói.

- Những người khác chết cả rồi. - Mimi nói với Forsyth.

- Ông và tôi là những người duy nhất còn lại. Tôi thấy Edmund ngã xuống, rồi Dashiell, Cushing... tất cả mọi người. Regent.

- Nan đã chết rồi? - Forsyth Llewellyn kinh ngạc hỏi.

- Bà ta là một trong bọn chúng. - Mimi nói với ông, mắt cô ứa nước vì khói.

- Chính tôi đã giết bà ta.

- Cô...

- Thôi nào, chúng ta phải ra khỏi đây. - Kingsley nói, đột nhiên kéo hai người họ ra khỏi cửa lớn bị rớt xuống đất trong ngọn lửa.

Nếu Kingsley muốn cô chết, chắc chắn anh ta không hành động như vậy.

- Cám ơn. - Cô nói, nhét thanh kiếm - lại một lần nữa là kích cỡ của một cây kim - trở lại vào túi xách của cô, mà cô thấy một cách thần kì là cô vẫn còn giữ nó.

Kingsley không trả lời, khuôn mặt anh ta đông cứng lại khi anh nhìn lên trên vai cô. Trong khi đó, Forsyth Llewellyn trông hoàn toàn mê man, đang ngồi giữa đường với hai tay ôm đầu.

Mimi quay về phía Kingsley đang nhìn. Căn biệt thự to lớn thuộc thế kỉ Mười tám bây giờ là một quả cầu lửa khổng lồ màu đen. Đó là một lò hỏa thiêu. Máu bạc đã quay trở lại. và chúng đã đánh sâu vào tâm của Coven.

Đại chiến thứ hai đã bắt đầu.

CHƯƠNG 42

Từ xa, Schuyler nghe âm thanh lẩm bẩm và tiếng la hét, tiếng vang của kim loại chạm vào kim loại.

Tĩnh dậy nào.

Tĩnh dậy nào, con ngoan.

Có giọng nói trong đầu cô. Một thông điệp.

Giọng nói mà cô đã từng nghe trước đây.

Cô mở mắt ra. Mẹ cô đứng trước mặt cô. Allegra Van Alen được che phủ trong bộ quần áo màu trắng, và bà một thanh kiếm vàng trong tay. Cho con?

Cái gì của mẹ cũng chính là của con.

Choáng váng, Schuyler cầm lấy thanh kiếm. Khi cô làm như vậy, hình ảnh mẹ cô biến mất. Allegra... quay trở lại... Schuyler nghĩ, đột nhiên sợ hãi. Nhưng tiếng hét tuyệt vọng của Oliver đã đem cô trở lại hiện tại.

Cô ngược nhìn lên và thấy Lawrence đang chiến đấu quyết liệt với kẻ thù. Thanh kiếm của ông rơi xuống đất. Phía trên ông hiện ra một cái bóng mờ mờ của cái gì đó rất trắng và sáng. Sáng đến nỗi làm ta lóa mắt. Nhìn vào cái bóng sáng đó giống như nhìn vào mặt trời vậy. Đó là người mang tới ánh sáng, là Sao Mai.

Máu của cô đông cứng lại.

Lucifer.

- Schuyler! - Giọng của Oliver khản đặc - Giết nó đi!

Schuyler giơ lên thanh kiếm của mẹ mình lên, cô thấy nó lóe sáng dưới ánh trăng. Cán kiếm dài, xanh xám và ánh lên tia sáng chết chóc. Giơ thanh kiếm về phía kẻ thù, chạy hết tốc lực và lao thanh kiếm vào tim nó.

Nhưng rồi lưỡi kiếm trượt đi.

Nhưng cô đã cho Lawrence thời gian để lấy lại vũ khí của ông, và lưỡi kiếm của ông đã tìm thấy dấu hiệu, chém về phía ngực kẻ thù và máu tràn ra khắp nơi.

Họ đã chiến thắng.

Schuyler ngã xuống đất trong sự nhẹ nhàng.

Nhưng sau đó một vết nứt trên bầu trời xuất hiện, âm thanh của thiên đường đang nứt ra, tiếng gầm thét, âm thanh chói tai của sấm sét. Sau đó, bức tượng bị bể làm đôi. Nền móng chính của bức tượng bị vỡ. Tiếng âm âm sâu thẳm, và mặt đất bên dưới họ bắt đầu rung chuyển và tách làm hai.

- Chuyện gì đang xảy ra? - Schuyler hét lên.

Một ngọn lửa tím tối bùng lên từ dưới đất, và một con quỷ hùng mạnh với đôi mắt đỏ thẫm với con người màu bạc lao lên bầu trời. Nó cười giọng cười sâu và trầm, và với ngọn giáo sáng rực, ghim Lawrence xuống mặt đất, nơi ông nằm.

CHƯƠNG 43

Con quỷ biến mất. Sương mù tan đi, và Schuyler lao đảo tiến đến chỗ ông cô đã ngã xuống. Đến nơi ông vẫn nằm bất động, đôi mắt mở lớn.

- Ông ơi... - Schuyler khóc.

- Oliver, làm gì đi! - Cô nói khi cố gắng ngăn lại dòng máu màu xafia thẫm đang tuôn ra từ vết thương đang toác ra, một lỗ hồng, lỗ hồng nhăn nhoe giữa ngực Lawrence.

- Quá muộn rồi! - Oliver thì thào, quỳ bên cạnh Lawrence.

- Ý cậu là gì? Không... hãy lấy một lọ thủy tinh... cho vòng đời tiếp theo. Rồi đưa tới bệnh viện.
- Ngọn giáo của Leviathan được tẩm độc. Nó sẽ găm mòn máu. - Oliver nói. - Trong nó có ngọn lửa đen. Ông đã đi rồi. - Khuôn mặt đẹp trai của cậu co rúm lại bởi nỗi đau xót.

- Không! - Schuyler hét lên, nước mắt chảy dài trên má cô.

Có tiếng rên từ phía bên kia núi, họ quay lại và thấy hình dạng của người đàn ông trong bộ đồ trắng bắt đầu thay đổi. Hình dáng của ông ta dịu đi, mờ dần, và người đàn ông vàng biến mất để lộ một chàng trai bình thường trong một chiếc áo khoác da màu đen.

Chàng trai với mái tóc màu đen.

- Đó không phải là Máu Bạc. - Oliver nói.

- Anh ta đã bị ám. - Schuyler nói, giọng cô vỡ ra khi Oliver tiến lại gần đôi mắt đánh nhắm lại một cách nhẹ nhàng của Dylan. Schuyler nhận thấy có những giọt nước trong mắt Oliver như cô vậy.

- Đúng vậy. - Cậu gật đầu.

- Trống rỗng... đó là alienari. - Schuyler nói, nhận ra sâu sắc, họ đã bị đánh lừa.

- Trò lừa cũ rích của Máu Bạc. - Oliver gật đầu.

- Ngụy trang như chính cậu ấy mới là Lucifer, để Lawrence giết chính đồng loại của ông. Một người vô tội.

Schuyler gật đầu. - Mình đã cảm thấy nó - Oliver - Lawrence chắc cũng như vậy. Có điều gì đó không đúng. Ánh sáng làm mù mắt. cậu thậm chí không thể nhìn thẳng vào cậu ấy. Đó là chiêu làm xao lãng, để chúng ta sẽ không thể nhìn thấy những gì đang ở phía trước chúng ta. Hình ảnh của Lucifer quá mạnh mẽ, chúng ta đã ném nó đi. Đáng lẽ mình phải sử dụng animaverto.

- Đây là một kế hoạch được thực hiện tốt. Leviathan được giải thoát bằng cái chết của Dylan. Luật của nhà tù chỉ bị phá vỡ khi một Máu Xanh phạm vào tội nghiêm trọng nhất - giết chính đồng loại của họ. Điều này có trong sách. - Oliver nói.

- Ông ơi. - Schuyler nhỏ nhẹ nói, nắm lấy tay Lawrence. Họ có quá ít thời gian ở bên nhau, có rất nhiều điều cô vẫn phải học. Nhiều điều mà ông vẫn còn phải dạy cô.

Sau đó, lần cuối cùng, cô nghe thấy giọng nói của Lawrence trong đầu cô.

Nghe này.

Ông không xứng đáng với nhiệm vụ này. Ông chẳng học được gì trong nhiều thế kỉ. Ông đã không tìm thấy Hoàng tử bóng tối. Con phải hỏi Charles... con phải hỏi ông ấy về Cánh Cổng... về di sản của dòng họ Van Alen và Những Con Đường Của Cái Chết. Phải có lý do tại sao Máu Bạc lại dễ dàng xâm phạm ranh giới giữa các thế giới.

- Cánh cổng gì? Con đường gì?

Cháu là con gái của Allegra. Em gái cháu là cái chết của chúng ta. Nhưng cháu là sự cứu vớt của chúng ta. Cháu phải dùng thanh kiếm của mẹ cháu và giết hẳn. Ta biết cháu sẽ chiến thắng.

Sau đó Lawrence không nói gì nữa.

CHƯƠNG 44

Máu đen. Máu ở khắp nơi. Trên mặt cô. Trong mắt cô. Trên tay cô. Trên quần áo cô. Sau đó từ từ bắt đầu biến mất, kim loại nhẹ trở thành màu trắng và vô hình khi không khí lạnh lẽo ban đêm chạm vào chất lỏng. Máu ma cà rồng...

Bliss nhìn chăm chăm vào tay cô.

Chuyện gì đã xảy ra?

Cô không nhớ được. Cô bị ngắt đi.

Hay cô không bị?

Những ký ức bắt đầu tràn ngập trở lại.

Cô thấy mình ở trong xe với bố mẹ cô, thấy họ gật đầu với cô. Họ mong muốn cô đi cùng với họ. Thật kỳ lạ. Giống như trong một bộ phim. Cô có thể nhìn thấy qua mắt cô, nhưng cô không thể cử động cánh tay hoặc chân hoặc thậm chí nói chuyện. Có một người nào khác làm điều đó thay cô.

Có một ai khác ở bên trong cơ thể cô.

Người đàn ông trong bộ đồ trắng.

Đúng rồi.

Ta là con. Con là ta. Chúng ta là một, con gái.

Họ đến một lâu đài nằm trên đỉnh đồi, và Bliss nhớ đã ẩn mình trong bóng tối cho đến khi thời điểm đến. Cô đã quan sát việc giết hại đang diễn ra với cảm giác tràn ngập kinh khủng. Vụ thảm sát mà cô đã gây ra bằng chính đôi tay cô. Cô đã bị cầm tù trong cơ thể của chính mình, một hình dạng bất lực, bị mắc kẹt trong đầu của mình trong khi bị người khác chiếm lấy. Ở bên trong, cô nổi cơn thịnh nộ, khóc lóc và la hét. Nhưng hoàn toàn bất lực, hoàn toàn không có khả năng ngăn chặn bản thân mình.

Dần dần, cô bắt đầu nhớ những gì đã xảy ra trong thời gian bị ngắt đi của mình. Bắt đầu nhận ra sự thật.

Cô là người đã tấn công Dylan vào đêm đầu tiên tại The Bank... Cô đã muốn hút máu anh, nhưng một cái gì đó - một dấu vết thu hút ở anh - đã ngăn cô lại, vì vậy cô đã bắt Aggie thế vào. Cô đã cố gắng bắt Schuyler hai lần. Đó là lý do tại sao con chó săn của Schuyler sủa vào cô - con Xinh Đẹp biết bản chất thực sự của cô ngay cả khi Schuyler thì không. Sau đó cô đã tấn công Cordelia, hầu như đã bắt được bà ta, nếu Dylan không ngăn cô lại.

Dylan là vấn đề. Anh đã biết nhưng lại không biết. Đó là lý do tại sao trí nhớ của anh lúc nào cũng chuyển choáng. Anh biết sự thật mặc dù cô đã cố gắng để xóa sạch nó khỏi ý thức của anh.

Đó là lần đầu tiên anh đã trở lại để cảnh báo cô về Máu Bạc đã dẫn đến cảnh đâm máu trong phòng tắm. Cô nhớ chiếc áo khoác da thấm máu của anh, các vết trầy xước trên mặt và vết bầm tím trên cổ cô. Nhưng anh đã trốn thoát, và cô phải cử những người khác theo dõi anh. Nhưng Venators đã có được anh. Oliver đã sai. Họ không phải là Máu Bạc. Họ đã để cho Dylan đi khi họ phát hiện anh vô tội.

Anh được tự do để quay về bên cô.

Thật ngu ngốc, chàng trai ngu ngốc.

- Mình biết ai là Máu Bạc. - Dylan đã nói như vậy vào cái đêm anh bị đâm sầm vào cửa sổ. - Đó là cậu.

Và ngay sau đó, cô đã thay đổi bộ nhớ của anh. Làm cho anh nghĩ rằng đó là Schuyler.

Một giọng nhỏ nhẹ, buồn bã trong cô bắt đầu khóc.

Mình đã yêu anh ấy. Mình đã yêu Dylan.

Chúng ta không yêu ai hết.

Không ai ngoại trừ chúng ta.

Forsyth đã biết tất cả. Đó là lý do tại sao cô chưa bao giờ hỏi ông về Dylan, bởi vì ở một nơi nào đó trong tiềm thức của mình, cô biết lý do tại sao cha cô giấu cô những điều đó. Bởi vì một phần của cô không thể chấp nhận người mà cô thực sự là.

Cô quan sát khi cô rời khỏi ngôi nhà đang cháy, lấy một chiếc xe có một người nào đó bị nhét vào rương. Dylan. Cô đã đưa anh đến đỉnh núi, nơi mà Lawrence và Schuyler đang chờ đợi. Đưa anh đến Corcovado, nơi anh sẽ là một vật hy sinh. Ở đó, cô đã biến đổi anh thành hình dạng của anh.

Cô đã đem cái chết đến với anh.

Lưỡi kiếm của Lawrence đã đâm anh, nhưng cô mới là người giết anh.

Khi cô đã giết chết rất nhiều người khác. Cô nghe những giọng nói của tất cả mọi người mà cô đã bắt. Tất cả họ đều ở đó, trong đầu cô, đang la hét, khóc lóc. IM LẶNG! Nan Cutler là một phần của nó, cô nhận ra. Nan là Warden, người đã kiểm tra Dấu Hiệu của Lucifer trên cổ cô. Bà ta là một trong những người đã xóa bỏ Bliss khỏi sự nghi ngờ trong quá trình điều tra. Bliss đột nhiên có một ý tưởng, vén mái tóc khỏi cổ và chạm ngón tay vào da cô. Ngay lập tức cô cảm thấy nó. Cô quay vào gương và thấy nó. Một vết sẹo nhỏ hình ngôi sao đóng dấu cô là ma quỷ.

Nhưng tại sao? Giọng nói nhỏ, buồn bã hỏi.

Đó là người tự gọi là “Bliss”. Cô ấy vẫn còn ở đó?

Đúng vậy, giọng nói nhỏ đó nói. Đó là giọng nói của Bliss Llewellyn. Cùng một giọng nói của Maggie Stanford trước cô. Nó luôn luôn theo cùng một cách. Mỗi chu kỳ. Họ không bao giờ muốn chấp nhận sự thật về di sản của họ.

Tôi không biết.

Tôi không muốn điều này.

Mong muốn của cô không quan trọng. Bây giờ hãy tự đứng dậy và bước về phía những bạn bè của cô. Không phải tất cả mọi thứ đều theo kế hoạch. Một số người trong chúng ta đã bị giết. Chúng ta lại phải đợi thời cơ lần nữa.

Ta biết người là ai, “Bliss” nói.

Người là Lucifer.

Kẻ mang lại ánh sáng.

Sao Mai.

Cụu Hoàng tử của Thiên đường.

Người cha thật sự và bất tử của cô.

23. Chương 45 (hết)

CHƯƠNG 45

Lawrence đã chết. Schuyler cảm thấy như thể trái tim cô sẽ tan vỡ từ sự mất mát ông nội yêu quý của cô. Làm thế nào điều này lại được phép xảy ra? Ông đã nói cái gì? Em gái cô? Ai? Chuyện gì?

Những tia nắng đầu tiên của bình minh chiếu sáng trên đỉnh núi. Một nhân vật bước lên cầu thang.

- Ai đó đang đến. - Oliver cảnh báo.

- Người đó là Bliss. - Schuyler nói khi bạn của họ tiến tới. - Ông Chúa cậu vẫn ổn.

- Em gái mình chết rồi. Mẹ kế mình cũng vậy. Mình không biết cha mình ở đâu. - Bliss nói bằng một giọng nghèn nghẹt, tê nhạt.

- Có khói đen. Hội đồng... họ đã... chuyện gì xảy ra ở đây vậy? - Cô hỏi, khi nhìn thấy hai thi thể nằm sóng soài của Lawrence và Dylan trên mặt đất.

- Là cái gì? Ôi Chúa ơi.

Schuyler ôm eo Bliss và để cô thổn thức trên vai mình.

- Mình rất, rất tiếc.

Bliss thoát khỏi cái ôm của Schuyler và quỳ xuống thân thể chàng trai mà cô đã yêu. Cô bế anh trong vòng tay mình, và nước mắt cô rơi trên má anh.

- Dylan... không. - Cô thì thảo. - Không.

- Chúng ta không thể làm gì được... đó là một sai lầm. - Schuyler nói, cố gắng giải thích. - Lawrence...

Nhưng Bliss không nghe thấy. Cô quệt nước mắt vào tay áo cô.

- Mình sẽ đưa anh ấy xuống. - Cô nói, vòng tay quanh người anh, nâng anh lên.

Anh nhẹ hẫng, hầu như không có thực. Giống như đang nắm giữ không khí. Cô trèo xuống núi một mình, vừa nấc lên những tiếng nức nở.

Schuyler nhìn họ với những giọt nước mắt rớt xuống. Cô đã không thể cứu Dylan. Hôm nay cô đã mất hai người bạn.

- Rồi cậu sẽ thấy, mọi chuyện sẽ ổn thôi. - Oliver nói, quỳ xuống băng lại vết thương trên cánh tay cô bằng một mảnh áo bị xé ra.

Schuyler nhìn cậu. Thấy những biểu hiện buồn bã trên khuôn mặt đẹp trai của cậu. Mái tóc màu nâu nhạt rũ lên vầng trán bị thương của cậu. Một Oliver ân cần, dịu dàng, tuyệt vời. Tội lỗi dối trá của cô đập vào cô. Cô đã lừa dối cả hai bằng những lời nói và hành động của mình. Bởi vì cô đã yêu cậu. Đã luôn luôn yêu cậu. Yêu cả Oliver và Jack. Cả hai người là một phần của cô. Cô đã từ chối tình yêu cô dành cho Oliver để cho phép mình yêu Jack. Nhưng bây giờ mọi chuyện rất rõ ràng.

- Mình yêu cậu. - Cô nói.

- Mình biết. - Oliver mỉm cười và tiếp tục băng bó cánh tay cô.

Phần kết

Hai tuần sau.

Vậy ra đây là tổ uyên ương hèn hạ của bọn chúng. Mimi bước vào căn hộ tắm tối. Cô đã tìm thấy chiếc chìa khóa mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đây trong phòng của Jack. Cô đã nghi ngờ chìa khóa này sẽ dẫn đến đâu, và cô biết không lâu nữa anh sẽ đến đây.

Cánh cửa mở ra một cách lặng lẽ, và Jack bước vào.

Cái nhìn trên khuôn mặt anh trai cô đã nói lên tất cả những điều mà cô cần biết. Mimi mỉm cười với chính mình. Vậy là người chung nửa dòng máu cuối cùng đã cắt đứt quan hệ với cô.

- Em đã thắng. - Jack nhẹ nhàng nói.

Anh nhìn Mimi với một ngọn lửa căm ghét mà cô hầu như co rúm lại trong lời nói của anh. Nhưng cô không phải là kẻ yếu ớt. Cô là Azrael, và Azrael không bị co rúm vì sợ hãi, thậm chí ngay cả vì Abbadon.

- Em chẳng chiến thắng gì cả. - Mimi trả lời một cách lạnh lùng.

- Hãy nhớ rằng hầu như tất cả các vị trưởng lão đã chết, rằng Hoàng Tử Bóng Tối đang chiếm ưu thế, và những gì còn lại của hội đồng đang được dẫn dắt bởi một người suy nhược, người đã từng là kẻ mạnh nhất trong chúng ta. Tuy nhiên, tất cả những gì anh quan tâm là về, anh thân yêu, là anh đã không còn chơi đùa được với món đồ chơi tình yêu bé nhỏ của anh.

Thay vì trả lời cô, Jack bay ngang qua căn phòng và vả mạnh vào mặt cô, làm cô rơi xuống sàn. Nhưng trước khi anh có thể vận dụng một cú đánh nữa, Mimi đã nhảy lên và ném anh vào cửa sổ khiến anh nghệt thở.

- Đây là điều anh muốn phải không? - Cô rít lên khi cô nhấc anh lên bằng cổ áo sơ mi của anh, khuôn mặt anh chuyển thành màu đỏ kinh khủng.

- Đừng khiến anh tiêu diệt em. - Anh chế nhạo.

- Thử xem, anh yêu.

Jack vặn ra khỏi nắm tay cô, và tung cô lên, đá cô xuống theo chiều dài của căn phòng. Cô nhảy bật lên bằng cái nắm tay, móng tay cô sắc nhọn như móng vuốt và răng nanh nhe ra. Họ đụng nhau nửa chừng trong không khí, và Jack siết tay anh lên cổ cô và bắt đầu siết chặt. Nhưng cô cào vào mắt anh và giật mạnh cơ thể cô để có thể lăn lên trên anh, thanh kiếm của cô chĩa vào cổ họng anh, với bàn tay đặt lên trên.

ĐẦU HÀNG ĐI. Mimi nói.

KHÔNG BAO GIỜ.

Anh là của em.

Anh đã sai rồi.

Mimi ném Jack ngang qua phòng. Cả hai đều bị thâm tím và đẫm máu. Chiếc áo của Mimi rách toạc làm hai và cổ áo sơ mi của Jack bị xé rách.

Jack tấn công lần nữa - lần này ghìm Mimi xuống đất. Hơi thở của anh nóng hổi trong tai cô. Cô có thể cảm thấy cơ thể căng cứng, cứng rắn và đang đập điên cuồng trên người cô, hầu như có thể nhìn thấy hào quang màu đỏ cơn thịnh nộ của anh.

- Anh muốn điều này. - Cô nói một cách xảo quyệt. - Anh muốn em.

- Không.

- Có.

Jack vặn tay cô ra sau lưng, kẹp đầu gối anh vào hông cô, sau đó siết chặt cổ tay cô vì vậy họ trở nên tím thẫm vì những vết bầm. Trong nhiều tuần, hình dáng của những ngón tay anh sẽ bị in hằn trên da thịt cô.

Trong chốc lát, cô đã thực sự sợ hãi. Đây là Abbadon Tàn Bạo. Thiên Thần Hủy Diệt. Anh có thể và sẽ tiêu diệt cô nếu anh phải làm như vậy. Nếu anh cảm thấy thích thú điều đó. Trước kia anh đã phá hủy những thế giới. Anh đã tàn sát Thiên Đường với cái tên Sao Mai.

Cô run rẩy trong nắm tay anh.

Tất cả sự dịu dàng, ân cần của anh, tất cả vẻ rực rỡ, sáng ngời trong tình yêu của anh, anh đã luôn trao nó cho một người khác. Anh mê một Gabrielle, tôn thờ cô ta, đã viết những bài thơ cho cô ta và hát những ca khúc của cô ta, còn đối với Schuyler là những cuốn tiểu thuyết, những bức thư tình ngắn, những nụ hôn ngọt ngào và những cuộc hẹn hò âu yếm lén lút bên lò sưởi.

Nhưng đối với người em sinh đôi của mình, Azrael, anh không biểu hiện gì ngoại trừ sự giận dữ và tính bạo lực của anh. Sức mạnh hủy diệt của anh.

Anh để dành những gì tốt nhất của mình cho những người không xứng đáng. Không bao giờ thể hiện bộ mặt thật của mình với Con Gái Cửa Ánh Sáng đáng ghét kia.

Đối với Azrael, chỉ có bóng tối và sự hủy diệt.

Cướp đoạt và tàn sát.

Chiến tranh và cướp bóc.

Một giọt nước rơi ra từ mắt cô lấp lánh trong ánh trăng.

Nhưng khi Mimi nghĩ rằng anh sẽ tiêu diệt cô mãi mãi, Jack bắt đầu hôn cô đầy bạo lực khiến môi và cổ cô đau buốt và sưng phồng vì những vết cắn của anh. Đáp lại, cô kéo anh về phía mình một cách mạnh mẽ như cô có thể.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Tình yêu. Nó rất gần với sự căm ghét, nó gần như không thể phân biệt.

Và điều này xảy ra đối với hai người họ.

Tình yêu và sự căm ghét.

Cuộc sống và cái chết.

Niềm vui và đau khổ.

Cuối cùng anh vẫn nằm trên cô, bị cuốn vào một giấc ngủ không mộng mị. Cô vuốt phẳng mái tóc trên trán của anh và gọi tên anh một cách dịu dàng. Abbadon Không Chắc Chắn. Có tên như vậy vì bản chất tiếc nuối của anh che đậy sự cuồng bạo hung dữ và lạnh lùng của anh.

Người Phá Hủy Thế Giới, và vị hoàng đế của trái tim cô.

Một ngày nào đó, anh sẽ cảm ơn cô đã cứu mạng anh.

END

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

Sienna – HallaLasbler – Tiểu Bảo Bình

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-toc-ma-ca-rong-tap-3-he-lo>